

ตัจญ์วิต

แบบงาย

สะอัด วารีย์

(ฉบับปรับปรุง)

ช.ศ.1438 – ค.ศ. 2017

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

คำนำ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وأصحابه ومن تبع هداه.

อัลกุรอาน คือคำพูดของอัลลอฮ์ และเป็นสายเชือกที่ทรงมอบให้แก่บ่าวของพระองค์ มุสลิมมีหน้าที่ต้องจับสายเชือกเส้นนี้ให้มั่น ต้องเอาใจใส่กับอัลกุรอานรอบด้าน การอ่านอัลกุรอานเป็นสิ่งหนึ่งที่ศาสนาสันนิษฐานให้ทำเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความรู้ ความเข้าใจ ความจำเริญ ผลบุญ การเยียวยาหัวใจ ความซาบซึ้ง ความผูกพันกับอัลลอฮ์ ฯลฯ การเอาใจใส่ต่ออัลกุรอาน เป็นตัวชี้วัดความรักของเราที่มีต่ออัลลอฮ์ เพราะมนุษย์เราเมื่อรักใคร่ก็จะใส่ใจต่อคำพูดของบุคคลผู้นั้น และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวอุปมาไว้ว่า **“มุสลิมที่อ่านอัลกุรอานและมุสลิมที่ไม่อ่านอัลกุรอานนั้นเปรียบเหมือนกับคนเป็นและคนตาย”** การอ่านอัลกุรอานนั้นนอกจากจะอ่านได้แล้วนั้น เรายังควรฝึกฝนการอ่านที่ถูกต้องด้วย ดังที่อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

﴿وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ۝﴾ [المزل: ๔]

“และจงอ่านอัลกุรอานอย่างถูกต้องเป็นจังหวะ(ตรัสดี)” (อัลมุชซัมมีล : 4)

การอ่านแบบ ตรัสดี คือการอ่านอย่างถูกต้องตามหลักการ ค่อย ๆ อ่านทีละวรรคทีละตอน และศึกษาจากผู้รู้โดยตรง เพื่อจะได้ฟังเสียง ได้อ่าน ได้รับการแก้ไขและรับฟังคำแนะนำจากผู้รู้ การเรียนอ่านอัลกุรอานนั้นจำเป็นต้องเรียนจากปากของผู้รู้โดยตรง ส่วนหนังสือเล่มนี้วัตถุประสงค์เพียงช่วยเสริมให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น

ผู้เขียนได้พยายามใช้ภาษาง่าย ๆ และบรรจุตัวอย่างให้มาก เพื่อผู้เรียนจะได้เข้าใจและเรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น และผู้เขียนได้พยายามตรวจทานเนื้อหาและการพิมพ์ของหนังสือเล่มนี้อย่างมากแล้ว แต่ผู้เขียนก็ยอมรับในความอ่อนแอ และความรู้น้อยของตนเอง แต่กระนั้นก็อยากเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยเผยแผ่ความดีงามนี้ ความถูกต้องใดที่มีนั้นมาจากอัลลอฮ์ และจากความเมตตาของพระองค์ ส่วนความผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะความบกพร่องของผู้เขียนเอง และขอมะอ์ฟา ณ ที่นี้ด้วย และหากพบเห็นข้อผิดพลาดใดในหนังสือเล่มนี้ โปรดแจ้งมาได้ที่ daasee1@gmail.com ขอขอบคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูง

สะอัด วารีย์

สารบัญ

บทที่ 1 ตัจญ์วีตคืออะไร.....	1
แบบฝึกหัด.....	4
บทที่ 2 ตัจญ์วีตมาถึงเราได้อย่างไร	5
แบบฝึกหัด.....	11
บทที่ 3 การออกเสียงคำว่า อัลลอฮ์.....	12
3.1 เสียงหนา	12
3.2 เสียงบาง.....	13
คำว่า “อัลลอฮุมมะ”	13
แบบฝึกหัด.....	14
บทที่ 4 นูนตาย หรือตันวิน.....	15
4.1 อ่านชัดไม่หน่วงเสียง หรืออิซฮารุ	15
4.2 อ่านข้าม ไม่หน่วงเสียง หรืออิคฆอม บิลาฆุนนะฮ์.....	17
4.3 อ่านข้ามพร้อมหน่วงเสียง หรืออิคฆอม บิฆุนนะฮ์.....	19
4.4 อ่านเป็นเสียงมีม พร้อมหน่วงเสียง หรืออิกลาบ	21
4.5 อ่านแฝง พร้อมหน่วงเสียง หรืออิคฟ๊า.....	22
แบบฝึกหัด.....	27
บทที่ 5 มีมตาย	29
5.1 อ่านแฝง โดยการหน่วงเสียง หรืออิคฟ๊า	29
5.2 อ่านข้าม พร้อมหน่วงเสียง หรืออิคฆอม.....	30
5.3 อ่านชัด ไม่หน่วงเสียง (อิซฮารุ สะพะวีเย)	31
แบบฝึกหัด.....	35
บทที่ 6 การลากเสียง (มัด)	37

6.1 การลากเสียงแบบพื้นฐาน	38
6.2 การลากเสียงแบบพิเศษ	39
6.2.1 มัดคิละฮุ	40
6.2.2 มัดญาอิซ	42
6.2.3 มัดวาญิบ	43
6.2.4 มัดอิวัฏ	44
6.2.5 มัดฮาริฏ	45
6.2.6 มัดลีน	46
6.2.7 มัดลาซิม	47
แบบฝึกหัด.....	54
บทที่ 7 ตำแหน่งเกิดเสียงอักษรในภาษาอาหรับ.....	56
แบบฝึกหัด.....	67
บทที่ 8 ลักษณะของเสียงอักษรในภาษาอาหรับ	68
8.1 ประเภทที่ 1 ลักษณะคู่ (ลักษณะที่มีคู่ตรงข้าม)	68
8.1.1 พ่นลม หรือเสียงไม่ก้อง หรือฮัมส์.....	68
8.1.2 ไม่พ่นลม หรือเสียงก้อง หรือญะฮ์ร	69
8.1.3 เสียงหยุด หรือซิดตะฮุ.....	71
8.1.4 เสียงต่อเนื่อง หรือเราะคอะฮุ	71
8.1.5 เสียงกึ่งหยุด หรือบัยนียะฮุ.....	72
8.1.6 ยกโคนลิ้น หรือเสียงใหญ่ หรืออิสติอุลาฮ์	74
8.1.7 ไม่ยกโคนลิ้น หรือเสียงไม่ใหญ่ หรืออิสติฟาละ.....	74
8.1.8 ยกข้างลิ้น หรือเสียงอ้วน หรืออิฎบาเก	75
8.1.9 ไม่ยกข้างลิ้น หรือเสียงไม่อ้วน หรืออินฟีตาค์.....	75
8.1.10 ออกเสียงได้รวดเร็ว หรืออิซลัก	76
8.1.11 ออกเสียงได้ไม่รวดเร็ว หรืออิตมาต	76
8.2 ประเภทที่ 2 ลักษณะเดี่ยว (ลักษณะที่ไม่มีคู่ตรงข้าม).....	77

8.2.1	มีเสียงเสียดแทรก หรือเคาะฟิร	77
8.2.2	มีเสียงสะท้อน หรือก็อลเกาะละฮุ	78
8.2.3	เสียงนุ่มนวล หรือสิน	78
8.2.4	เสียงไหลหักเห หรืออินทிரอฟ	79
8.2.5	ร่วลิ้น หรือติกรอร	80
8.2.6	ลมกระจาย หรือตะพัชชี	80
8.2.7	ยัดเสียง หรืออิสติฎอละฮุ	80
8.2.8	เสียงหน่วง หรือฮุนนะฮุ	81
	ตารางสรุปตำแหน่งและลักษณะของเสียงในภาษาอาหรับ	82
	แบบฝึกหัด	85
บทที่ 9	นูนมิจัดตะฮุ หรือมีนมิจัดตะฮุ	86
	แบบฝึกหัด	87
บทที่ 10	เสียงสะท้อน หรือก็อลเกาะละฮุ	88
	แบบฝึกหัด	92
บทที่ 11	การอ่านอักษรรอ	93
	แบบฝึกหัด	99
บทที่ 12	การอ่านข้าม (อิตฆอม)	100
บทที่ 13	คำหรือสัญลักษณ์พิเศษ	103
บทที่ 14	การเน้นเสียง	106
บทที่ 15	การอ่านเว้นวรรค	108
15.1	การเริ่มต้นการอ่าน	108
15.2	การจบการอ่าน	109
15.3	การอ่านหยุดและอ่านต่อในระหว่างการอ่าน	109
	คำแนะนำสำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจภาษาอาหรับ	112
บทที่ 16	การอ่านหยุด และการอ่านต่อเนื่องในคำว่า “อะอฺซุบิลลาฮุ” และ “บิสมิลลาฮุ”	114
บทที่ 17	สัญลักษณ์ในอัลกุรอาน	116

บทที่ 18 คำที่เริ่มต้นด้วยอะลีฟที่ไม่มีสระ.....	119
แบบฝึกหัด.....	121
บทที่ 19 ตัววินที่ตามด้วยพยัญชนะที่มีสุกุน.....	122
แบบฝึกหัด.....	125

* ผู้เขียนเห็นด้วยกับทัศนะที่เห็นว่า การอ่านอัลกรุอ่านตามหลักตั้จญ์วี้ดเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ ไม่ถึงกับเป็นวาญิบ เพราะหากถือว่าการอ่านอัลกรุอ่านตามหลักตั้จญ์วี้ดเป็นวาญิบ ก็ย่อมหมายความว่ามุสลิมส่วนใหญ่บนโลกใบนี้ต้องหยุดอ่านอัลกรุอ่านไปก่อนด้วย เพราะส่วนใหญ่ยังอ่านได้ไม่ถูกต้อง หลายคนไม่มีแม้โอกาสพบเจอคนที่เข้าใจและสามารถสอนตั้จญ์วี้ดได้ และแม้จะได้เรียนแล้วแต่น้อยคนนักที่จะอ่านได้ถูกต้องทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ ตลอดจนคนที่อยู่ในช่วงกำลังหัดอ่าน และคนที่ละหมาด คนที่ขอดูอาจากอัลกรุอ่าน เช่น อ่านกุลสามกุล อายะฮ์กูรซีย์ก่อนนอน ก็จะได้รับบาปไปด้วย จนกว่าจะอ่านอัลกรุอ่านได้อย่างถูกต้อง รวมถึงนักเผยแผ่ ครูสอนศาสนา คอเต็บที่หิยาบยกอัลกรุอ่านไปสอน บรรยาย คุฏบะฮ์ก็ต้องอ่านให้ถูกต้อง ไม่เช่นนั้นก็หิยาบไปสอนไม่ได้ เรื่องจริงที่เกิดขึ้นคือบางคนที่ทั้งการอ่านอัลกรุอ่านไปหลายสิบปีเพราะกลัวเป็นบาป ทำให้ชีวิตของพวกเขาห่างไกลจากอัลกรุอ่าน นับว่าเป็นสิ่งที่น่าเสียดาย

องค์ประกอบที่สำคัญของวิชานี้

การอ่านอัลกรุอ่านให้ถูกต้องตามหลักตั้จญ์วี้ด วางอยู่บนหลักสำคัญ 5 เรื่อง

- 1- รู้ตำแหน่งเกิดเสียงของพยัญชนะแต่ละตัว
- 2- รู้ลักษณะเสียงของพยัญชนะแต่ละตัว
- 3- รู้กลุ่มที่เกิดจากการประกอบอักษร หรือประกอบคำ เช่น อิซฮาร อิดฆอม และมัดต่าง ๆ
- 4- รู้ว่าตรงไหนควรอ่านหยุด และควรเริ่มอ่านต่อจากตรงไหน
- 5- ฝึกหัดออกเสียง ทำซ้ำ ๆ จนเกิดทักษะความชำนาญ

การอ่านแบบตัจอิล

อัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสว่า

﴿وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ۝﴾

“และจงอ่านอัลกรุอ่านอย่างถูกต้องเป็นจังหวะ(ตัจอิล)” (อัลมุชซัมมิล:4)

การอ่านอย่างถูกต้องเป็นจังหวะ หรือ ตัจอิล หมายถึง การอ่านอย่างถูกต้องการหลักตั้จญ์วี้ด

การอ่านอย่างถูกต้องที่สามารถรักษาหลักการตั้จญ์วืดไว้ได้ (ตั้รต็ล) มีความเร็ว 3 ระดับ คือ

- 1- อ่านช้า หรือ ตะห์กิก หรือ เรียกว่า “มุญญาวะดะฮ์” เช่น การอ่านเพื่อการสอน
- 2- อ่านธรรมดา หรือ ตั้ดวืร หรือ เรียกว่า “มุร็อดตั้ล” เช่น การอ่านในละหมาด
- 3- อ่านเร็ว หรือ “ฮะด็ร” ถึงจะอ่านเร็ว ๆ ร็ว ๆ แต่ตั้ต้งยั้งคังรักษาหลักตั้จญ์วืดไว้ได้ เช่น ขณะทวนอัลกุรอาน

การอ่านที่ไม่ถูกต้อง หรือ ละฮัน (لحن)

การอ่านอัลกุรอานที่ไม่ถูกต้องแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่คือ

- 1- **ผิดพลาดมาก** หมายถึง การอ่านผิดพลาดที่ทำให้ความหมายเสียหาย เช่น
 - ออกเสียงอักษรไม่ถูกต้อง ทำให้เข้าใจว่าเป็นคำอื่น ความหมายเปลี่ยน
 - อ่านสระไม่ถูกต้อง ทำให้ความหมายของคำ หรือตำแหน่งในประโยคเปลี่ยนไป
 - อ่านหยุดไม่ถูกต้อง ทำให้ความหมายของประโยคเสียหาย
- 2- **ผิดพลาดเล็กน้อย** หมายถึง การอ่านผิดพลาดที่ไม่ทำให้ความหมายเสียหาย เช่น
 - อ่านหุ้กัมนูนตาย มีมตายไม่ถูกต้อง
 - อ่านมัดเลียงยาวเลียงสั้นไม่ถูกต้อง
 - อ่านหน่วงเลียงไม่ถูกต้อง

แบบฝึกหัด

จงตอบคำถามต่อไปนี้

- 1 ตั๋จญ์วืต หมายถึงอะไร?
- 2 ทำไมเราจึงควรศึกษาวิชาตั๋จญ์วืต?
- 3 หุก่มการอ่านอัลกุรอ่านตามหลักตั๋จญ์วืตคืออะไร?
- 4 ส่วนประกอบที่สำคัญของวิชานี้คืออะไร?
- 5 ความหมายของคำว่า อ่านแบบตรัสลคืออะไร?
- 6 คุณมีความเห็นอย่างไรหากอับดุลลอฮ์อ่านอัลกุรอ่านแบบเร่งรีบไม่มีตั๋จญ์วืต
- 7 จงอธิบายประเภทของการอ่านที่ไม่ถูกต้อง

บทที่ 2 ตั้จญ์วี้ดมาถึงเราได้อย่างไร

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

“แท้จริงเราได้ประทานข้อรำลึก(อัลกุรอาน)ลงมา และแน่นอนเราจะเป็นผู้รักษามันไว้” (อัลฮิจญ์ร:9)

อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ด้วยกับเมตตาอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ อัลกุรอานจึงถูกสืบทอดมาถึงพวกเราได้ โดยไม่ถูกเปลี่ยนแปลง กล่าวโดยสรุปได้ว่าอัลกุรอานถูกสืบทอดมาถึงเราผ่านสองช่องทาง แต่ละช่องทางก็จะเป็นเหมือนเครื่องมือตรวจสอบและรับรองความถูกต้องของอีกช่องทาง มีดังนี้ คือ

1. การบันทึก

2. การท่องจำ (ถ่ายทอดแบบปากต่อปาก)

ช่องทางที่หนึ่ง คือ การบันทึกอัลกุรอานนั้น มีมาตั้งแต่สมัยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิ วะสลัลม โดยเคาะซาบะฮฺที่ทำหน้าที่บันทึกจะต้องมาบันทึกต่อหน้าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิ วะสลัลม และอ่านให้ท่านฟัง

ต่อมาในสมัยเคาะลีฟะฮฺอุมัยยิดก็ได้สั่งให้นำเอาบันทึกต่าง ๆ ที่ถูกเขียนต่อหน้าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิ วะสลัลม และมีพยานรับรองสองคนเก็บรวบรวมเอาไว้ในที่เดียวกัน

และในสมัยของท่านอุษมานก็ได้สั่งให้คัดออกมาเป็นเล่ม (โดยใช้สำเนียงของกุรอัยช์เป็นหลัก) และทำสำเนาแจกจ่ายไปตามหัวเมืองต่าง ๆ

ส่วนอีกช่องทางหนึ่ง คือ การท่องจำ หรือถ่ายทอดแบบปากต่อปากนั้น เริ่มต้นที่ท่านญิบรีลได้นำโองการลงมาสู่หัวใจของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิ วะสลัลม ดังที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ﴾

“วิญญาณผู้ซื่อสัตย์(ญิบรีล)ได้นำมันลงมา สู่หัวใจของเจ้า เพื่อให้เจ้าเป็นผู้ตักเตือน” (อัลซุฮรอเราะ:193)

เราไม่อาจรู้ได้ว่าวะฮีย์เป็นอย่างไร วิธีการที่ ญิบรีลนำลงมาสู่หัวใจของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิ วะสลัลม เป็นแบบไหน แต่ที่เรารู้คือท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิ วะสลัลม ได้รับวะฮีย์ในสภาพที่หนักอึ้ง

﴿إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا﴾

“แท้จริงเราจะประทานถ้อยคำ (วะฮีย) อันหนักอึ้งแก่เจ้า” (อัล-มุซซัหมิล:5)

﴿لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْنَاهُ خَشِيعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ﴾

“หากแม้นเราได้ประทานอัลกุรอานนี้ลงมาบนภูเขา แน่หนอนเจ้าจะเห็นมันยอมสยบแตกเป็นเสี่ยง เพราะความกลัวต่ออัลลอฮ์” (อัล-ฮัซร์:21)

บางรายงานระบุว่า วะฮียลงมาในวันที่อากาศหนาวเหน็บ แต่ท่านกลับมีเหงื่อออกทั้งตัว ขณะนั้นท่านจะไม่รับรู้โลกภายนอก จนเมื่อวะฮียได้คลายไปแล้ว ท่านก็จะเข้าใจสิ่งที่ถูกประทานลงมา

จากนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็อ่านให้เศาะฮาบะฮ์รอบข้างท่านฟัง เมื่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้ฟังอัลกุรอานทั้งถ้อยคำ และทั้งวิธีการอ่านที่ถูกต้องจากปากของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม พวกท่านก็พยายามจดจำ และอ่านทวนซ้ำให้ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ฟัง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็ปรับแก้การอ่านให้ถูกต้องจนท่านนบีฟังพอใจ เมื่อนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงอนุญาตให้บรรดาเศาะฮาบะฮ์นำไปสอนกับคนอื่น ๆ ต่อไปในรูปแบบที่ไม่ต้องเจอกับสภาพหนังสือแบบที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม พบเจอ นับเป็นเมตตาของอัลลอฮ์ อัลฮัมดุลิลลาฮ์

ในสมัยท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม เอง ภาษาอาหรับของแต่ละเผ่าก็มีสำเนียงที่แตกต่างกันออกไป บ้างก็ใช้คำไม่เหมือนกัน บ้างก็ใช้สระไม่เหมือนกัน เช่น คำว่า “ยะฮ์ตูน” บางเผ่าก็อ่านว่า “ยาตูน” หรือคำว่า “ยูฮ์มินูนะ” บางเผ่าก็อ่านว่า “ยูมินูนะ” หรือคำว่า “อะลัยฮิม” บางเผ่าก็อ่านว่า “อะลัยฮิมู” บางเผ่าก็อ่านว่า “อะลัยฮุม” หรือคำว่า “มุซา” บางเผ่าก็อ่านว่า “มุเซอ” บ้างก็อ่านว่า “มุเซ” จะให้ทุกเผ่าปรับแก้สำเนียงภาษาของตนที่ใช้กันมาหลายชั่วอายุคนเพื่อให้อ่านเหมือนกัน ทั้งหมดก็เกินความสามารถของพวกเขา เหมือนกับที่จะให้คนไทยเปลี่ยนไปใช้สำเนียงของคนประเทศลาวก็คงเป็นเรื่องยาก อัลกุรอานจึงได้ถูกประทานลงมา 7 แบบด้วยกัน ดังที่มีรายงานว่า

عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ عِنْدَ أَصَاةِ بَنِي غِفَارٍ، قَالَ: فَأَتَاهُ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَقَالَ: إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَقْرَأَ أُمَّتَكَ الْقُرْآنَ عَلَى حَرْفٍ، فَقَالَ: «أَسْأَلُ اللَّهَ مُعَافَاتَهُ وَمَغْفِرَتَهُ، وَإِنَّ أُمَّتِي لَا تُطِيقُ ذَلِكَ»، ثُمَّ أَتَاهُ الثَّانِيَةَ، فَقَالَ: «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَقْرَأَ أُمَّتَكَ الْقُرْآنَ عَلَى حَرْفَيْنِ»، فَقَالَ: «أَسْأَلُ اللَّهَ مُعَافَاتَهُ وَمَغْفِرَتَهُ، وَإِنَّ أُمَّتِي لَا تُطِيقُ ذَلِكَ»، ثُمَّ جَاءَهُ الثَّالِثَةَ، فَقَالَ: «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَقْرَأَ أُمَّتَكَ الْقُرْآنَ عَلَى ثَلَاثَةِ أَحْرَفٍ»، فَقَالَ: «أَسْأَلُ اللَّهَ مُعَافَاتَهُ وَمَغْفِرَتَهُ،

وَإِنَّ أُمَّتِي لَا تُطِيقُ ذَلِكَ»، ثُمَّ جَاءَهُ الرَّابِعَةُ، فَقَالَ: إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَقْرَأَ أُمَّتَكَ الْقُرْآنَ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرَفٍ، فَأَيُّمَا حَرْفٍ قَرَأْتُمْ عَلَيْهِ فَقَدْ أَصَابُوا

ท่านอุบัย บินกะอ์บ ได้กล่าวว่า “ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ครั้งหนึ่งขณะอยู่ที่บ่อน้ำของตระกูลซุฟัยร ได้เล่าว่า ญิบรีล อะลัยฮิสสลาม ได้มาหาท่าน แล้วกล่าวว่า “อัลลอฮ์ใช้ให้ท่านอ่านอัลกุรอานให้อุมมะฮฺของท่านฟัง ใน 1 อักษร(แบบ)” แล้วท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็กล่าวว่า “ฉันขออัลลอฮ์ให้ทรงอภัยและยกโทษ และแท้จริงอุมมะฮฺของฉันจะไม่สามารถทำอย่างนั้นได้” แล้วญิบรีลก็มาเป็นครั้งที่สอง และกล่าวว่า “อัลลอฮ์ใช้ให้ท่านอ่านอัลกุรอานให้อุมมะฮฺของท่านฟัง ใน 2 อักษร(แบบ)” แล้วท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็กล่าวว่า “ฉันขออัลลอฮ์ให้ทรงอภัยและยกโทษ และแท้จริงอุมมะฮฺของฉันจะไม่สามารถทำอย่างนั้นได้” แล้วญิบรีลก็มาเป็นครั้งที่สาม และกล่าวว่า “อัลลอฮ์ใช้ให้ท่านอ่านอัลกุรอานให้อุมมะฮฺของท่านฟัง ใน 3 อักษร” แล้วท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็กล่าวว่า “ฉันขออัลลอฮ์ให้ทรงอภัยและยกโทษ และแท้จริงอุมมะฮฺของฉันจะไม่สามารถทำอย่างนั้นได้” แล้วญิบรีลก็มาเป็นครั้งที่สี่ และกล่าวว่า “อัลลอฮ์ใช้ให้ท่านอ่านอัลกุรอานให้อุมมะฮฺของท่านฟัง ใน 7 อักษร ไม่ว่าอักษรใดที่พวกเขาอ่าน ก็ถูกต้อง”” บันทึกโดยมุสลิม (822)

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้รับอัลกุรอานมาทั้ง 7 แบบ เมื่อท่านสอนให้กับอาหรับเผ่าใด ท่านก็สอนในแบบที่อาหรับเผ่านั้นใช้กัน เพื่อให้เกิดความง่ายดายแก่พวกเขา หลังจากนั้นบรรดาเศาะฮาบะฮ์ก็นำเอาการอ่านแบบที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม สอนให้พวกเขาฟังไปสอนต่อจากรุ่นสู่รุ่น สืบต่อกันมาจนถึงยุคปัจจุบัน

ตลอดทุกยุคสมัยมีผู้คนจำนวนมากที่ต้องการรับใช้ศาสนา เดินทางไปร่ำเรียนอัลกุรอานและกลับมาสอนผู้คนเป็นจำนวนมาก และมีผู้ที่ได้รับการนับถือว่าเป็นอิหม่ามใหญ่เกิดขึ้นหลายท่าน ท่านอิหม่ามชาฎิปีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 590) ได้ทำการรวบรวมรายชื่ออิหม่ามที่มีสายรายงานระดับมุตะวาติร (ท่วมท้น) 7 ท่านไว้ในหนังสือ *ฮิรซุลอะมานียะ วะวัญญ์ฮุลตะฮานียะ* ของท่าน ต่อมาเรียกว่า *การอ่าน(กิรออะฮ์)ทั้งเจ็ด* มีดังนี้

- 1- การอ่านของท่านนาฟิอ อัล-มะตะนีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 169) เป็นตาบิอฺ ตาบิอิน ท่านรับการอ่านจากตาบิอิน 70 คน และมีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ กอรูน และวัรซ
- 2- การอ่านของท่าน อิบน์กะษีร อัล-มักกีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 120) เป็นตาบิอิน มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ อัล-บิซซี และกุนบูล
- 3- การอ่านของท่านอับูอัมร์ อัล-บัศรีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 154) มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ อัลดุรีย และอัชชูชี

- 4- การอ่านของท่านอิบนุ อามิร อัลด-ดิมชกี (เสียชีวิต ฮ.ศ. 118) มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ ฮิซาม และอิบนุ ซักวาน
- 5- **การอ่านของท่านอาคิม อัล-กุฟีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 120) เป็นตาบิอัน มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ ซุบะฮ์ และฮัฟศ**
- 6- การอ่านของท่านฮัมซะฮ์ อัลกุฟีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 156) มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ คอลัฟ และค็อลลาต
- 7- การอ่านของท่านอัล-กิชายี อัล-กุฟีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 189) มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ อบุลฮาริช และฮัฟศ อัลด-ดูรี

และต่อมาอิหม่ามมุฮัมมัด อัล-จะซะรีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 833) ได้เขียนหนังสือ ชื่อ *อันนะฮ์ร ฟิล กิริออาติล อะฮ์ร* และหนังสือ *ฎ็อยยิบะตุณนะฮ์ร* ได้เพิ่มอิหม่ามที่มีรายงานระดับมุตะวาติรอีก 3 ท่าน กลายเป็น 10 ท่าน ต่อมาจึงเรียกว่า **การอ่าน (กิริออะฮ์) ทั้งสิบ** และสามท่านที่ถูกเพิ่มเข้ามามีดังนี้

- 1- การอ่านของท่านอบูญะฮ์ร อัล-มะตะนี (เสียชีวิต ฮ.ศ. 130) มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ อีซา บินวรดาน และอิบนุ ญัมมาซ
- 2- การอ่านของท่านยะฮ์ยิบ อัล-มิดรีย มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ รุวัยซ และเราห์
- 3- การอ่านของท่านคอลัฟ บินฮิซาม อัล-บัซซาร อัล-บัฆดาดี มีลูกศิษย์ที่สำคัญสองท่านคือ ฮิสฮาก บินอิบรอฮีม และฮิดริส บินอับดุลกะรีม

ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้วว่าเหตุผลหนึ่งที่อัลกุรอานถูกประทานลงมา 7 อักษรก็เพื่อให้เกิดความสะดวก แต่ก็ยังมีเหตุผลอื่น ๆ อีกด้วย นั่นคือ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่กว้างขึ้น

เช่นในซูเราะฮ์ฟาติฮะฮ์ อายะฮ์ที่ 4 มาลิกียะมิดดิน คำว่า มาลิกิ แปลว่า เจ้าของ ในบางการอ่าน(กิริออะฮ์)อ่านว่า มาลิกิ แปลว่า กษัตริย์ หากรวมทั้งสองการอ่านจะเข้าใจได้ว่า พระองค์เป็น เจ้าของ และเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในวันนั้น

หรือในซูเราะฮ์ บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ 219 ที่กล่าวถึงเรื่องเหล่าและการพนัน กุลฟิฮิมา อิษมุณกะบิร ในบางกิริออะฮ์อ่าน กุลฟิฮิมา อิษมุณกะบิร การอ่าน(กิริออะฮ์)แบบแรกแปลว่า “จงกล่าวเถิด ในทั้งสองนั้น คือบาปใหญ่” ส่วนอีกการอ่านหนึ่งแปลว่า “จงกล่าวเถิด ในทั้งสองนั้น มีบาปมาก” หากรวมทั้งสองการอ่านจะเข้าใจได้ว่า เหล่าและการพนันเป็นบาปใหญ่และเป็นบาปที่สามารถนำไปสู่บาป

อื่นได้อีกมากมาย ดังนั้นเมื่อเราได้ศึกษาจากการอ่านหลาย ๆ แบบก็จะเข้าใจอัลกุรอ่านได้ถูกต้องและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การอ่านอัลกุรอ่านถือเป็นอัตลักษณ์เฉพาะของมุมะฮ์ดี ที่สามารถถ่ายทอดได้ทั้งถ้อยคำ การอ่านในแบบต่าง ๆ และวิธีการอ่านที่ถูกต้องมาตั้งแต่สมัยท่านนบีมาจนถึงยุคปัจจุบันนี้ได้

วิธีการการอ่านที่บรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้รับมาจากท่านนบี ต่อมาในภายหลังเรียกว่า **ตััจญ์วีต** นั้นเอง และหลักตััจญ์วีตในหนังสือเล่มนี้ใช้หลักการอ่านในแบบของอาคิมที่รายงาน (รวิวายะฮ์) มาจากฮัฟษ์ หรือที่เรียกว่า **ฮัฟษ์ อัน อาคิม** ที่เป็นการอ่านที่แพร่หลายที่สุดในปัจจุบัน รวมทั้งในประเทศไทย

*** อัลกุรอ่าน ไม่ได้เหมือนกับหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่ไปซื้อจากร้านหนังสือ แล้วก็มาฝึกอ่านเองที่บ้านได้ ผู้เรียนทุกคนต้องมีครู ต้องรับความรู้มาจากปากของครู ต้องฟังครูอ่าน ให้ครูคอยชี้แนะ และคอยปรับแก้เวลาอ่านผิด หนังสือเล่มนี้จึงมีเป้าหมายเพื่อเสริมความเข้าใจเท่านั้น**

ขั้นตอนการสืบสานอัลกุรอ่านทางเสียงจนมาถึงเรา

- 1- ญิบรีลนำอัลกุรอ่านลงมาสู่หัวใจของท่านนบี ค็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ทั้งคำ ความหมาย วิธีการอ่าน รูปแบบการอ่านต่าง ๆ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 2- ท่านนบี ค็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ถ่ายทอดให้เศาะฮาบะฮ์ฟังจากปากของท่านเอง และให้เศาะฮาบะฮ์ทวนซ้ำให้ท่านฟังจนท่านพอใจและเห็นชอบให้นำไปสอนต่อได้
- 3- บรรดาเศาะฮาบะฮ์นำไปถ่ายทอดต่อกับคนข้างหลังตามแบบที่ได้รับมาจากท่านนบี ค็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม และสืบทอดกันเรื่อยมาโดยวิธีเดียวกันมาจนถึงเรา

แบบฝึกหัด

จงตอบคำถามต่อไปนี้

- 1 จงอธิบายว่าอัลกุรอานสืบทอดมาถึงปัจจุบันได้อย่างไร?
- 2 อัลกุรอานมีการเปลี่ยนแปลงบ้างหรือไม่?
- 3 การอ่านอัลกุรอานแบบมีตั้จญ์วืตเริ่มต้นในยุคสมัยใด?
- 4 การอ่านในแบบที่มุสลิมส่วนใหญ่ในปัจจุบันใช้อ่านเรียกว่าอะไร?
- 5 เราสามารถเรียนตั้จญ์วืตด้วยตนเองได้หรือไม่? เพราะเหตุใด?

บทที่ 3 การออกเสียงคำว่า อัลลอฮ์

อัลลอฮ์ เป็นนามพิเศษและสูงส่ง ในการอ่านคำว่า “อัลลอฮ์” ก็มีหลักการอ่านที่พิเศษเช่นกัน ในบทนี้เราจะมาเรียนรู้ถึงวิธีการอ่านคำว่า “อัลลอฮ์” อย่างถูกต้องตามหลักการตั้จญ์วืด

คำว่า ลอฮ์ ในคำว่า อัลลอฮ์ (الله) ส่วนใหญ่จะออกเสียงหนาวา ลอฮ์ แต่บางครั้งก็ไม่ได้ออกเสียงหนาวา ลอฮ์ แต่ออกเสียงบางอ่านว่า ลาฮ์ เช่นคำว่า بِسْمِ اللهِ ออกเสียงเป็น บิสมิลลาฮ์ ไม่ใช่ บิสมิลลอฮ์

การอ่านอักษร ลาม ในคำว่า อัลลอฮ์ มีการอ่าน 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงหนาวา และออกเสียงบาง

3.1 เสียงหนาวา (ตัฟคิม تَفْخِيم)

เสียงหนาวา คือ “เสียงที่เมื่อเปล่งออกมามีลักษณะอ้วนใหญ่ เพราะภายในปากเต็มไปด้วยเสียงก้อง”¹

เมื่ออักษรก่อนหน้าลามมีสระพัตหะฮ์ (◌ْ) หรือฏ็อมมะฮ์ (◌ُ) ให้ออกเสียงอักษรลามหนาวา เสียงที่ออกมาเป็นสระออล เช่น اللهُ อ่านว่า อัลลอฮ์ اللهُ อ่านว่า วัลลอฮ์

ตัวอย่างหน้าลามเป็นสระพัตหะฮ์ (◌ْ)

اللهِ

اللهِ

اللهِ

اللهِ

¹ ตัยสิร อิลมุต-ตั้จญ์วืด, อะห์มัด อัต-ตอวีล, 2002, หน้า 205

خَتَمَ اللَّهُ ذَهَبَ اللَّهُ شَاءَ اللَّهُ

ตัวอย่างหน้าลามเป็นสระฏอมมะฮฺ (ُ)

فَزَادَهُمُ اللَّهُ بِكُمْ اللَّهُ يُرِيدُ اللَّهُ
يَدُ اللَّهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ

* ให้ออกเสียงลามที่อยู่ก่อนคำว่า ลอ หนาตามด้วย เช่น اللَّهُ อัลลอฮฺ ลามตัวสะกด
ของคำว่า อัล ให้ออกเสียงหนาด้วย

3.2 เสียงบาง (ตรีกี ٲرقیق)

เสียงบาง คือ “เสียงที่เมื่อเปล่งออกมามีลักษณะพอม เพราะภายในปากไม่ได้เต็มไป
ด้วยเสียงก้อง”²

เมื่ออักษรก่อนหน้าอักษรลามมีสระกัสเราะฮฺ (ِ) ให้ออกเสียงอักษรลามบาง ๆ เสียง
ที่ออกมาเป็นสระอา เช่น اللَّهُ อ่านว่า ลิลลาฮิ بِاللَّهِ อ่านว่า บิลลาฮิ

لِلَّهِ بِاللَّهِ فِي اللَّهِ بِسْمِ اللَّهِ
دُونِ اللَّهِ بِإِذْنِ اللَّهِ مِنْ رَزْقِ اللَّهِ وَلِيَّتِ اللَّهِ

* ให้ออกเสียงลามก่อนหน้าคำว่า ลา อ่านบางตามด้วย เช่น لِلَّهِ ลิลลาฮฺ ลามตัวสะกด
ในคำว่า ลิล ให้ออกเสียงบางด้วย

คำว่า อัลลอฮุมมะ ให้ใช้หลักการเดียวกับคำว่า “อัลลอฮฺ”

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ

² ตัยสิร อิลมุต-ตั้จญ์วี้ด, อะหมัด อัต-ตอวีล, 2002, หน้า 205

กอละ อี๊สัป-นุ มัรยะมัล-ลฮฮุมมะ

สุบหานะกัล-ลฮฮุมมะ

قُلِ ٱللَّهُمَّ

قَالُوا ٱللَّهُمَّ

กุลิล-ลาฮุมมะ

กอลุล-ลฮฮุมมะ

แบบฝึกหัด

จตอบคำถามต่อไปนี้

1. เสียงหนา คืออะไร? และเสียงบาง คืออะไร?
2. อักษร ลาม ในคำว่า “อัลลอฮ์” จะออกเสียงหนาเมื่อใด และจะออกเสียงบางเมื่อใด พร้อมยกตัวอย่างประกอบ?
3. คำว่า “อัลลอฮุมมะ” มีหลักในการอ่านอย่างไร? พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

ฝึกอ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

وَٱتَّقُوا ٱللَّهَ

وَلَيَتَّقِ ٱللَّهُ

خَتَمَ ٱللَّهُ

فَزَادَهُمُ ٱللَّهُ

تَٱللَّهُ

لِلَّهِ

بِسْمِ ٱللَّهِ

يَدُ ٱللَّهِ

بِكُمْ ٱللَّهُ

يُرِيدُ ٱللَّهُ

فَٱللَّهُ

ٱللَّهُ

دُونَ ٱللَّهِ

ذَهَبَ ٱللَّهُ

بِٱللَّهِ

فِي ٱللَّهِ

شَاءَ ٱللَّهُ

بِإِذْنِ ٱللَّهِ

مِنْ رِّزْقِ ٱللَّهِ

وَٱللَّهُ

บทที่ 4 นู่นตาย หรือตันวิน

บทนี้เป็นบทที่มีความสำคัญมาก ถือเป็นหัวใจที่สำคัญบทหนึ่งของวิชาตั้จัญวืต ผู้เรียนจึงไม่ควรข้ามบทนี้ไป

คำว่า “นู่นตาย” หมายถึง นู่นที่เป็นตัวสะกดด้วยสุกุน (นู่นที่มีสุกุน ُن หรือนู่นที่ไม่มีสระอะไรเลย ُن)

คำว่า “ตันวิน” หมายถึง สระซ้อน หรือสระที่มีเสียงนู่น (كِتَابُ กิตาบุณ ไม่มีรูปอักษรนู่น แต่มีเสียงนู่นอยู่ท้ายคำ) มี 3 รูป คือ พัดหะดัยนุ (ـِ) กัสเราะดัยนุ (ـِ) และฎอมมะดัยนุ (ـِ)

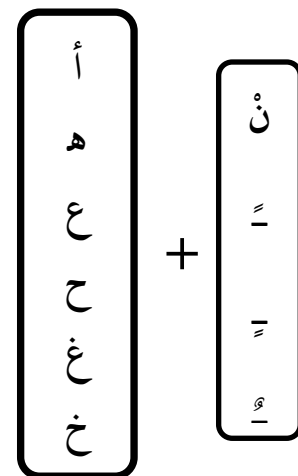
วิธีการอ่านนู่นตายหรือตันวิน แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1-อ่านชัด ไม่ห่วงเสียง	3-อ่านข้าม พร้อมห่วงเสียง
2-อ่านข้าม ไม่ห่วงเสียง	4-อ่านเป็นเสียงมีม พร้อมห่วงเสียง
	5-อ่านแฝง พร้อมห่วงเสียง

4.1 อ่านชัดไม่ห่วงเสียง หรืออิซฮารุ เรียกชื่อเต็มว่า อิซฮารุหัลกี (الإظهار الحلقى)

อิซฮารุ คือ “การออกเสียงอักษรตามตำแหน่งเกิดเสียงอย่างชัดเจนโดยไม่มีการห่วงเสียง”³

เมื่อนู่นตายหรือตันวินพบ อักษรที่มีตำแหน่งเกิดเสียงที่คอ มี 6 อักษร คือ ฮัมซะฮ์ (أ) ฮา (هـ) อัยน์ (ع) ฮา (ح) ซัยน์ (غ) คอ (خ)

³ พัทธ ร็อบบิล บัรริยะฮ์ ชัรฮุล มุก็อดดิมะฮ์ อัล-ญะชะรียะฮ์ ฟิ อิลมิต-ตั้จัญวืต, ศ็อฟวัต มะห์มูด สาเล็ม, ปี 2003 เล่มที่ 1 หน้าที่ 71

วิธีการอ่าน: อ่านอักษรnunให้ชัด ให้รู้สึกได้ว่าปลายลิ้นแตะกับเหงือก โดยไม่ห่วงเสียง

เช่น คำว่า مَنْ ءَامَنَ

مَنْ	ءَا	مَ	نَ
มัน	อา	มา	น่า

อ่านว่า มันอาไม่น่า คำว่า “มัน” (nunตายพบฮัมซะฮฺ) อ่านให้ชัดเจนให้แน่ใจว่าปลายลิ้นแตะที่เหงือก และไม่มีการห่วงเสียง

สาเหตุที่ให้อ่านชัดเพราะตำแหน่งเกิดเสียงของอักษรnunกับอักษรเหล่านี้อยู่ใกล้กันมาก⁴

ตัวอย่าง:

أ

مَنْ ءَامَنَ
صِرٌّ أَصَابَتْ

مِنْ ءَالٍ فِرْعَوْنَ
أَيَّامٍ أُخَرَ

أَسْكُنْ أَنْتَ
قَلِيلًا أَوْلِيكَ

ه

مِنْ هَذِهِ
تُحْكَمْتَ هُنَّ

عَنْهَا
شَيْءٌ هَالِكٌ

الْأَنْهَرُ
كُلًّا هَدَيْنَا

ع

وَإِنْ عَزَمُوا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ

مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
شَيْءٌ عَلِيمٌ

أَنْعَمْتَ
أَجْرًا عَظِيمًا

ح

وَتَنْجُونَ الْجِبَالَ
وَحَرَّتْ حِجْرٌ

فَإِنْ حَاجُّوكَ
شَيْءٌ خَفِيفٌ

وَمِنْ حَيْثُ
كُفَّارًا حَسَدًا

⁴ พัดหุ ร็อบบิล บัรริยะฮุ ชัรฮุล มุก็อดดิมะฮุ อัล-ญะชะรียะฮุ ฟิ อัลมิต-ตัจญ์วี้ด, ค็อฟวัต มะห์มูด สาล็ิม, ปี 2003 เล่มที่ 1 หน้าที่ 72

مِنْ غِلٍّ عَذَابٌ غَلِيظٌ	مِنْ غَيْرِكُمْ قَلِيلَةٌ غَلَبْتُ	يَكُنْ غَنِيًّا مَيْثَقًا غَلِيظًا
مِنْ خِطْبَةٍ قَوْمٌ خَصْمُونَ	فَإِنْ خِفْتُمْ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ	فَمَنْ خَافَ مُؤْمِنًا خَطَا

4.2 อ่านข้าม ไม่หน่วงเสียง หรืออิดทอนม บิลาซุนนะฮฺ (الإدغام بلا غنة)

การอ่านข้าม คือ “การข้ามอักษรที่เป็นตัวสะกด ไปหาอักษรที่มีสระ โดยให้เหลืออักษรเดียวใส้ขัดตะฮฺ ให้สั้นทำงานครั้งเดียวขณะเปล่งเสียง”⁵

เมื่อนูนตายหรือตันวินพบ อักษรลาม (ل) หรือรอก (ر)

วิธีการอ่าน: ให้อ่านข้ามไปหาอักษรเหล่านี้เลย โดยไม่ต้องอ่าน

เสียงนูน และไม่หน่วงเสียง เช่น وَلَكِنْ لَا

وَا	كَ	كِ	لَا
ว่า	ลา	กี้ล	ลา

อ่านว่า ละลากี้ลลา โดยไม่หน่วงเสียงที่คำว่า “กี้ล”

และคำว่า رَزَقًا لَكُمْ

رَزَا	قَا	لَا	كُمْ
ริซ	กือล	ละ	กุม

อ่านว่า ริซกือลล่ากุม โดยไม่หน่วงเสียงที่คำว่า “กือล”

⁵ พัทฑุ ร็อบบิล บัรริยะฮฺ ซัรฮุล มุก็อดดิมะฮฺ อัล-ญะชะรียะฮฺ ฟิ อิลมิต-ตัญญ์วี้ด, ค็อฟวัต มะห്മูด สาเล็ม, ปี 2003 เล่มที่ 1 หน้าที่ 72

ตั้วอข่าง:

ل

يُبَيِّنْ لَنَا
خَيْرٌ لَّكُمْ

فَإِنْ لَمْ
لَا يَتْلِقَوْمِ

وَلَكِنْ لَا
رِزْقًا لَّكُمْ

ر

يَكُنْ رَبُّكَ
رَعُوفٌ رَّحِيمٌ

عَنْ رَسُولِ اللَّهِ
شَيْطَانِ رَجِيمِ

مِنْ رَبِّهِمْ
غَفُورًا رَحِيمًا

4.3 อ่านข้ามพร้อมหน่วงเสียง หรืออิตฆอม บิซุนนะฮฺ (الإدغام بغنة)

ซุนนะฮฺ คือ “เสียงที่มีแรงสั่นสะเทือนที่ออกมาจากโพรงจมูก โดยไม่ต้องอาศัยลิ้น เกิดขึ้นเฉพาะกับอักษรnoon มีม และตันวีน”⁶

เมื่อนูนตายหรือตันวีนพบอักษรใดๆ ใน 4 อักษร ต่อไปนี้ คือ ยา (ي) วา (و) มีม (م) นูน (ن)

วิธีการอ่าน: ให้อ่านข้ามไปหาอักษรเหล่านี้เลย โดยไม่ต้อง

อ่านเสียงนูน พร้อมกับหน่วงเสียง เช่น مَنْ يَقُولُ

لُ	قُو	يَ			مَنْ
ลุ	กู	ย่า	[หน่วงเสียง]		มัย

ي
و
م
ن

อ่านว่า มัยยะกูลุ คำว่า “มัย” ให้หน่วงเสียงด้วย

และคำว่า مِنْ وَلِيٍّ

يِّ	لِ	وَ			مِنْ
ยีน	ลึ	ว่า	[หน่วงเสียง]		มิว

อ่านว่า มิววะลียีน คำว่า “มิว” ให้หน่วงเสียงด้วย

ตัวอย่าง:

ي

فَلَنْ يُخْلِفَ

أَنْ يُوصَلَ

مَنْ يَقُولُ

وَبَرُّهُ يُجْعَلُونَ

يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ

أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ

⁶ ตัยสึร อิลมุต-ตั้จญ์วี้ด, อะห์มัด อัล-ตอวีล, 2002, หน้า 52

و

مِنْ وَلِيٍّ مِنْ وَرَائِكُمْ وَإِنْ وَجَدْنَا
فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ طَعَامٍ وَاحِدٍ ظَلَمْتُ وَرَعْدُ

م

مِنْ مِثْلِهِ عَنْ مِلَّةٍ مِنْ مَاءٍ
قَلِيلًا مِنْكُمْ أَنَايِسٍ مَشْرَبُهُمْ أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ

ن

عَنْ نَفْسٍ لَنْ تُوْمِنَ مِنْ نِسَائِهِمْ
مَلِكًا تُقْتَلُ بِظُلْمٍ تُذِقُهُ حِطَّةٌ تُغْفَرُ

ข้อควรระวัง อัดฆอมเมื่อพบกับอักษรnunหรือมีมจะมีขัดตะฮฺให้ แต่เมื่อพบกับอักษร วาว หรือยา จะไม่มีขัดตะฮฺให้ เพราะเป็นการข้ามที่ไม่สมบูรณ์(อัดฆอม นากิส) ยังคงเหลือลักษณะหน่วงเสียง(สุนนะฮฺ)ของอักษรnunอยู่

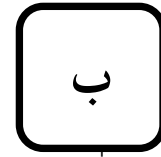
ยกเว้นคำ 4 คำต่อไปนี้ ที่ต้องอ่านให้ชัด และไม่หน่วงเสียง หรืออิซฮารุ มุตลัก (الإظهار المطلق) มีข้อสังเกตคือ อยู่ในคำเดียวกัน และมีเครื่องหมายสุกุนที่ตัวnunให้เห็น

قِنَوَانٌ	صِنَوَانٍ	بُنَيْنٌ	دُنْيَا
กินวานุน	คินวานิน	บุนยานุน	ดุนยา

4.4 อ่านเป็นเสียงมีม พร้อมหน่วงเสียง หรืออิกลาบ (الإقلاّب)

อิกลาบ คือ “การเปลี่ยนนูนตายหรือเสียงนูนในต้นวิน ให้เป็นมีมแฝง พร้อมหน่วงเสียง”⁷

เมื่อนูนตายหรือต้นวินพบอักษรบา บ

วิธีการอ่าน: ให้เปลี่ยนเสียงนูนเป็นเสียงมีมแทน พร้อมหน่วยเสียง เช่น คำว่า مِنْ بَعْدِهِ

مِنْ		بَعْدِ	دِ	هِ
มีม	[หน่วงเสียง]	บะอ	ดิ	ฮิ

อ่านว่า มีมบะอติฮิ คำว่า “มีม” ไม่ได้อ่านว่า “มิน” แต่อ่านเป็นมีม พร้อมหน่วงเสียง

ตัวอย่าง:

مِنْ بَعْدِهِ	مِنْ بَقْلِهَا	فَمَنْ بَدَّلَهُ
وَيُؤْمِنُ بِاللَّهِ	تُنْبِئُ	الْأَنْبِيَاءَ
سَوَاءٍ بَيْنَنَا	أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ	عُرْفَةٍ بِيَدِهِ
مَاءٍ بِقَدَرٍ	عَلِيمٍ بِالظَّالِمِينَ	رَعُوفٍ بِالْعِبَادِ

⁷ พัทลุง ร็อบบิล บัรริยะฮุ ซัรฮุล มุก็อดดิมะฮุ อัล-ญะฮะรียะฮุ ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วีด, คือฟวัต มะห์มูด สาเล็ม, ปี 2003 เล่ม 1 หน้า 73

4.5 อ่านแฝง พร้อมหน่วยเสียง หรืออิคฟาฮ์ หรือเรียกเต็มว่า อิคฟาฮ์ หะกีกีย์

(الإخفاء الحقيقي)

อิคฟาฮ์ คือ “การออกเสียงให้อยู่ระหว่างอิซฮาร์ และอิตฆอม โดยไม่เติมชัดตะฮฺ พร้อม กับหน่วยเสียง”⁸

เมื่อนูนตายหรือต้นวินพบอักษรที่เหลือ มีทั้งหมด 15 อักษร รวมอยู่ในบทกลอนต่อไปนี้ โดยเป็นอักษรแรกของแต่ละคำ

صِفْ ذَا ثَنِي كَمْ جَادَ شَخْصٌ قَدْ سَمَا دُمَ طَيِّبًا زِدْ فِي ثَقْيٍ ضَعْ ظَالِمًا

วิธีการอ่าน: ให้อ่านแฝง (อ่านเสียงนูนไม่ชัดเจน โดยไม่ให้ปลายลิ้นแตะกับเหงือก จากนั้นให้ย้ายไปจนเกือบแตะกับตำแหน่งเกิดเสียงของอักษรที่อยู่ข้างหลัง) พร้อมหน่วยเสียง โดยให้เสียงหน่วยของนูนตายหรือต้นวินหนาหรือบางตามความหนาบางของอักษรเหล่านี้ด้วย เช่น คำว่า وَلَنْ تَفْعَلُوا

و	لَنْ		تَفْعَلُوا	عَ	لُوا
ว่า	ลัน	[หน่วยเสียง]	ตัฟ	อะ	ลู

อ่านว่า วะลันตัฟอะลู คำว่า “ลัน” ให้อ่านแฝง (ปลายลิ้นไม่แตะเหงือก) พร้อมกับหน่วยเสียง และให้เสียงหน่วยมีลักษณะบางตามอักษรตา

และคำว่า عَمَلًا صَالِحًا

عَمَلًا	صَالِحًا			لَا	مَ	عَ
อ่า	ม่า	ลัน	[หน่วยเสียง]	ศอ	ลิ	ฮัน

⁸ คือฟวัต มะห์มุต สาเล็ม, ฟัตหุ ร็อบบิล บัรริยะฮฺ ชัรฮุล มุก็อตติมะฮฺ อัล-ญะชะรียะฮฺ ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วืต, ปี 2003 เล่มที่ 1 หน้าที่ 73

อ่านว่า อะมะลัศคอลลีฮัน คำว่า ลัศ ให้อ่านแฝงพร้อมกับหน่วงเสียง และให้เสียงหน่วงมี
ลักษณะหนาตามอักษรคือด

ตัวอย่าง:

ت

وَلَنْ تَفْعَلُوا	مِنْ تَحْتِهَا	أَنْ تَذْبَحُوا
وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ	خَيْرٍ تَجِدُوهُ	حَسَنَةً تَسْؤُهُمْ

ث

مِنْ ثَمَرِهِ	فَمَنْ ثَقُلَتْ	أَنْ تَبْتَئَكَ
سَحَابًا ثَقَالًا	تُرَابٍ ثَمَّ	خَيْرٌ ثَوَابًا

ج

فَمَنْ جَاءَهُ	مِنْ جَهَنَّمَ	وَإِنْ جَنَحُوا
قَوْمًا جَبَّارِينَ	مُوصٍ جَنَفًا	فَصَبْرٌ جَمِيلٌ

د

مَنْ دِيرَكُمْ	وَمَنْ دَخَلَهُ	مِنْ دُونِهِ
عَذَابًا دُونَ	مُسْتَقِيمٍ دِينًا	كَوْكَبٍ دُرِّيٍّ

ذ

وَمِنْ ذُرِّيَّتِي	مِنْ ذَالِكُمْ	ءَاذَنْتَهُمْ
يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ	نَفْسٍ ذَا بَقَّةٍ	بَسِطُ ذِرَاعِيهِ

ز

مِّنْ زَوَالٍ

فَمَنْ زُحِرَحَ

فَإِنْ زَلَلْتُمْ

مُبْرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ

صَعِيدًا زَلَقًا

س

مِنْ سَوَاءَ تَيْهَمَا

عَنْ سَبِيلِهِ^ط

مَنْ سَفِهَ

خَمْسَةَ سَادِسُهُمْ

مَكَانَ سَحِيقٍ

قَوْلًا سَدِيدًا

ش

وَأَنْشَأْنَا

فَمَنْ شَهِدَ

إِنْ شَاءَ

عَذَابٌ شَدِيدٌ^ط

شَيْءٍ شَهِيدٌ

عَبْدًا شَكُورًا

ص

مِنْ صَلَاحٍ

أَنْ صَدُّوكُمْ

مِنْ صَدَقَةٍ

بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ

بَرِيحٍ صَرَصَرٍ

عَمَلًا صَالِحًا

ض

مِنْ ضَعْفٍ

عَنْ ضَلَالَتِهِمْ^ط

مِنْ ضُرٍّ^ط

ذُرِّيَّةٌ ضِعْفَاءُ

لِكُلِّ ضِعْفٍ

عَذَابًا ضِعْفًا

ط

قِنْطَارًا

فَإِنْ طَلَّقَهَا

مِنْ طَيِّبَتٍ

بَلَدٌ طَيِّبَةٌ

كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ

حَلَالًا طَيِّبًا^ع

ظ

مِّنْ ظَهِيرٍ

مَنْ ظَلَمَ

مِنْ ظُهُورِهَا

قَوْمٍ ظَلَمُوا

ظِلًّا ظَلِيلًا

ف

يُنْفِقُونَ

كُنْ فَيَكُونُ

مِنْ فَضْلِهِ

مَرَضٌ فَزَادَهُمْ

سَفَرٍ فَعِدَّةٌ

أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ

ق

يَنْقُضُونَ

مِّنْ قَبْلِهِ

فَإِنْ قَتَلْتُمْكُمْ

أُمَّةٌ قَائِمَةٌ

شَيْءٍ قَدِيرٌ

ثَمَنًا قَلِيلًا

ك

تَنْكِحُوا

وَمَنْ كَفَرَ

إِنْ كُنْتُمْ

عَشْرَةَ كَامِلَةٍ

مَوْجٍ كَالْجِبَالِ

خَيْرًا كَثِيرًا

ขอสังเกต

นูนตายและตันวีนในอัลกรุอานฉบับมุดห์ฟุซมานีย์ มีวิธีการเขียนเฉพาะที่ช่วยสื่อถึงหุ่กมของ มั่นด้วยดังนี้

1- นูนตาย

1. นูนตายที่ต้องอ่านชัด (อิซฮารฺ) จะมีสุกฺนเขียนไว้ด้วย (نْ)
2. นูนตายที่ต้องอ่านขำม (อิคฆอม) หรืออ่านแฝง (อิคฟอา) จะไม่มีการเขียนสุกฺน (ن)

3. นู้นตายที่ต้งอ่านเป็นเสียงมีม(อิกล้าบ) จะเขียนอักษรมีมเล็ก ๐ แทนสุญ (ن)

2- ตันวิน

1. ตันวินที่ต้งอ่านซัด (อิซฮาร) จะถูกเขียนแบบนี้ ڤ =
2. ตันวินที่ต้งอ่านซ้าม (อิดฆอม) หรืออ่านแฝง(อิดฟาล์) จะถูกเขียนแบบนี้ ڤ =
(หากสังเกตให้ดีจะพบว่าซัดทั้ง 2 ซัดจะเยื้องกันเล็กน้อย)
3. ตันวินที่ต้งอ่านเป็นเสียงมีม (อิกล้าบ) จะถูกเขียนแบบนี้ ڤ ڤ ڤ

สรุป

- 1- อ่านซัด ไม่หน่วงเสียง (อิซฮาร) มี 6 อักษร คือ ا ه ع ح غ خ
- 2- อ่านซ้าม ไม่หน่วงเสียง (อิดฆอม บิลาซุนนะฮฺ) มี 2 อักษร คือ ر ل
- 3- อ่านซ้าม พร้อมหน่วงเสียง (อิดฆอม บิซุนนะฮฺ) มี 4 อักษร คือ ي و م ن
- 4- อ่านเป็นเสียงมีม พร้อมหน่วงเสียง (อิกล้าบ) มี 1 อักษร คือ ب
- 5- อ่านแฝง พร้อมหน่วงเสียง (อิดฟาล์) มี 15 อักษร คืออักษรที่เหลือทั้งหมด

หมายเหตุ : การอ่านเป็นเสียงมีม ให้อ่านเต็มเสียงมีม คือให้ประกบปากโดยไม่ต้องเหลือช่องเล็ก ๆ ที่ริมฝีปาก แต่มีนักกอร็อที่มีเชื่อเสียงหลายคนในยุคหลังนิยมเปิดช่องเล็กน้อยที่ริมฝีปาก โดยอาศัยการเทียบ (กียาส)กับการอ่านแฝงในนู้นตาย ไม่ได้มาจากการรับสืบทอดมา(ตะลักกี) หากจะพิจารณาดูความหมายของการอ่านอิดฟาล์(แฝง)ในด้านวิชาการหมายถึง การอ่านระหว่างอ่านซัด (อิซฮาร) กับอ่านซ้าม (อิดฆอม) คืออ่านไม่สุดอิซฮาร และไม่สุดอิดฆอม อักษรมีมและบาเป็นอักษรต้งประกบปากทั้งคู่ เมื่อจะอ่านเลื่อนจากอักษรที่ต้งประกบปากไปหาอักษรที่ต้งประกบปากเหมือนกัน จึงไม่มีเหตุผลใดให้เปิดช่องที่ริมฝีปาก

แบบฝึกหัด

จงตอบคำถามต่อไปนี้

- 1- นูนตาย และตันวินหมายถึงอะไร?
- 2- นูนตายหรือตันวิน มีวิธีการอ่านกี่ประเภท? อะไรบ้าง?
- 3- อธิบายความหมายของคำต่อไปนี้?
- 4- อิชฮารุ์ หัลกีย มีอักษรอะไรบ้าง พร้อมยกตัวอย่าง
- 5- อิดซอม บิลาสุนนะฮ์ มีอักษรอะไรบ้าง พร้อมยกตัวอย่าง
- 6- อิดซอม บิซุนนะฮ์ มีอักษรอะไรบ้าง พร้อมยกตัวอย่าง
- 7- อิกลาบ มีอักษรอะไรบ้าง พร้อมยกตัวอย่าง
- 8- อิดฟาอ์ มีอักษรอะไรบ้าง พร้อมยกตัวอย่าง

อ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง พร้อมบอกหุก่มนูนตายหรือตันวินที่มี

مَنْ ظَلِمَ	وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ	أَنَاسٍ مَّشْرَبُهُمْ	كُفَّارًا حَسَدًا
وَحَرْتُ حِجْرُ	مِنْ ظُهُورِهَا	مَوْجِ كَالْجِبَالِ	كَلَّا هَدَيْنَا
يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ	أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ	بَقَرَةً صَفْرَاءُ	أُمَّةٌ قَائِمَةٌ
مِنْ سَوْءِ تَيْهَمَا	عَنْ نَفْسٍ	مَنْ سَفِهَ	قَلِيلًا أُولَئِكَ
أَيَّامٍ أُخَرٍ	يُنْفِقُونَ	يَنْقُضُونَ	مِنْ تَحْتِهَا
أَزْوَاجٍ مُّطَهَّرَةٍ	مِنْ ذَلِكَ	أَنْ يُوصَلَ	مَنْ يَقُولُ
بِرِيحٍ صَرَصِرٍ	عَمَلًا صَالِحًا	مُوصٍ جَنَفًا	مِنْ دُونِهِ
وَرِضْوَانٍ خَيْرٍ	بَسِطُ ذِرَاعِيهِ	قَوْمٌ خَصِمُونَ	مُبْرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ
حَلَالًا طَيِّبًا	مِنْ غِلٍّ	وَمَنْ دَخَلَهُ	صِنَوَانٍ
فَإِنْ طَلَّقَهَا	شَيْطَانٍ رَّجِيمٍ	قَوْمًا جَبَّارِينَ	الدُّنْيَا
مِنْ جَهَنَّمَ	عَذَابًا ضِعْفًا	مِنْ صَلَاصِلٍ	يَكُنْ غَنِيًّا

بِظُلْمٍ تُذِقُهُ	فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ	لَا يَتِ لِقَوْمٍ	مِنْ فَضْلِهِ
خَيْرًا كَثِيرًا ^ط	وَمَنْ كَفَرَ	مِنْ وَلِيٍّ	شَيْءٍ قَدِيرٍ
مَنْ دِيرِكُمْ	خَوْفٍ عَلَيْهِمْ	رِزْقًا لَكُمْ ^ط	قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ
عَنْهَا	صَعِيدًا زَلَقًا	خَيْرٍ تَحْدُوهُ	مِنْ ضُرٍّ ^ط
يُبَيِّنُ لَنَا	فَإِنْ قَتَلُوكُمْ	حَسَنَةً تَسُوهُمْ	شَيْءٍ حَفِيطٍ
وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ	وَإِنْ عَزَمُوا	مِنْ ظَهِيرٍ	مُسْتَقِيمٍ دِينًا
عَشْرَةً كَامِلَةً ^ط	مِنْ ءَالٍ فِرْعَوْنَ	فَمَنْ خَافَ	كَوْكَبٍ دُرِّيٍّ
مُؤْمِنًا خَطَا	رَعُوفٍ رَحِيمٍ	تَنْكِحُوا	عَنْ رَسُولِ اللَّهِ
عَنْ سَبِيلِهِ ^ط	وَمِنْ حَيْثُ	فَمَنْ ثَقُلَتْ	شَيْءٍ عَلِيمٍ
مِنْ زَوَالٍ	فَلَنْ يُخْلَفَ	وَبَرَقُ يُجْعَلُونَ	أَسْكُنُ أَنْتَ
قَلِيلًا مِّنْكُمْ	إِنْ شَاءَ	عَذَابٌ شَدِيدٌ ^ط	أَجْرًا عَظِيمًا
وَإِنْ وَجَدْنَا	تُرَابٍ ثُمَّ	شَيْءٍ هَالِكٌ	فَمَنْ بَدَّلَهُ
مِنْ غَيْرِكُمْ	عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ	مَكَانٍ سَحِيقٍ	فَمَنْ شَهِدَ
لِكُلِّ ضِعْفٍ	وَلَكِنْ لَا	فَمَنْ جَاءَهُ	بَلَدَةٌ طَيِّبَةٌ
مِنْ نِّسَائِهِمْ	غُرْفَةً بِيَدِهِ ^ج	عَنْ ضَلَالَتِهِمْ ^ط	أَنْ تَبْتَئَكَ
عَنْ مِلَّةٍ	عَذَابٌ غَلِيظٌ	غَفُورًا رَّحِيمًا	سَحَابًا ثِقَالًا
مِنْ مَّاءٍ	نَفْسٍ ذَائِقُهُ	حِطَّةٌ نَّغْفِرُ	مِنْ وَرَائِكُمْ
خَيْرٌ ثَوَابًا	مِنْ ثَمَرِهِ ^ع	ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ	أَنْ تَذْبَحُوا
فَمَنْ زُحْزِحَ	فَإِنْ حَاجُّوكَ	وَأَنْشَأْنَا	كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ
فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ^ط	قَوْلًا سَدِيدًا	مِنْ طَيِّبَتٍ	يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ
مَرَضٌ فَزَادَهُمْ	أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ	مَلِكًا تُقَاتِلُ	مِيثَاقًا غَلِيظًا
قِنْطَارًا	مِنْ بَعْدِهِ ^ع	يَكُنْ رَبُّكَ	مِنْ رَبِّهِمْ ^ط
قِنْوَانٌ	بُنَيْنٌ	مِنْ ضَعْفٍ	إِنْ كُنْتُمْ
شَيْءٍ شَهِيدٌ	ظَلًّا ظَلِيلًا	مِنْ بَقْلِهَا	مِنْ صَدَقَةٍ

บทที่ 5 มีมตาย

คำว่า “มีมตาย” หมายถึง มีมที่เป็นตัวสะกดด้วยสุกุน (มีมที่มีสุกุน ُم หรือมีมที่ไม่มีสระอะไรเลย ْ)

การอ่านมีมตาย มีความคล้ายคลึงกับการอ่านนูนตายหรือตันวินอยู่มาก ถึงกระนั้นก็ตาม บทนี้ถือเป็นบทที่ง่ายบทหนึ่ง หากผู้เรียนเข้าใจการอ่านนูนตายหรือตันวินมาแล้ว จะสามารถเรียนรู้บทนี้ได้อย่างรวดเร็ว

วิธีการอ่านมีมตาย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

- 1- อ่านแฝงพร้อมหน่วยเสียง
- 2- อ่านข้ามพร้อมหน่วยเสียง
- 3- อ่านชัดไม่หน่วยเสียง

5.1 อ่านแฝง โดยการหน่วยเสียง หรืออิคฟาล์ หรืออิคฟาล์ ชะพะวีย (الإخفاء الشفوى)

คำว่า “ชะพะวีย” แปลว่า เกี่ยวข้องกับริมฝีปาก เพราะมีม เป็นอักษรที่มีตำแหน่งเริ่มที่ริมฝีปาก การเติมคำนี้เข้าไปก็เพื่อให้จำแนกระหว่างอิคฟาล์ของนูนตาย และมีมตายได้ การอ่านแฝงในนูนตายเรียกว่า “อิคฟาล์ หะกีกีย” ส่วนอ่านแฝงในมีมตายเรียกว่า “อิคฟาล์ ชะพะวีย”

อ่านแฝงเมื่อมีมตายพบอักษรบา (ب)

วิธีการอ่าน: ให้อ่านเป็นเสียงมีม พร้อมกับหน่วยเสียง เช่น คำว่า هُمْ بِمُؤْمِنِينَ

نَ	نِي	مِ	مُؤْ	بِ		هُمْ
นะ	นี	มิ	มุฮ์	ปิ	[หน่วยเสียง]	ฮุม

อ่านว่า ฮุม**ปิ**มุฮ์**มิ**นีนะ คำว่า “ฮุม” ให้อ่านเป็นเสียงมีม โดยไม่ต้องเว้นช่องใด ๆ พร้อมหน่วยเสียง

* มีมตายพบบา ยังอนุญาตให้อ่านแบบอ่านชัด (อิซฮาร) ได้อีกด้วย

ตั้วอย่าง

ب

ذٰلِكُمْ بِاَلَاءِ	اَنْبِئُهُمْ بِاَسْمَائِهِمْ	هُم بِمُؤْمِنِينَ
مِنْهُمْ بِاللّٰهِ	هُم بِضَارِينَ	عَلَيْهِمْ بِالْاِثْمِ

5.2 อ่านข้าม พร้อมหน่วงเสียง หรืออิดขอม เรียกเต็มว่า อิดขอม มิซลัยนิ เคะชะฟีร

(الإدغام المثلين الصغير)

คำว่า “มิซลัยนิ” แปลว่า สอง (อักษร) ที่เหมือนกัน

คำว่า “มิซลัยนิ เคะชะฟีร” คือ ประเภทของสองอักษรที่เหมือนกันที่อักษรแรกมีสุกุนและอักษรที่สองมีสระ เช่น هُمْ อักษรมีสองตัวพบกัน ตัวที่หนึ่งมีสุกุน ُ ตัวที่สองมีสระ َ

อ่านข้ามเมื่อมีมตายพบอักษรมีม (م)

วิธีการอ่าน: ให้อ่านข้ามไปหามีมตัวที่สอง พร้อมกับหน่วงเสียง เช่น คำว่า

قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ

قُ	لُ	بِ	هِمْ		مَ	رَ	ضُ
กู	ลู	บี	ฮิม	[หน่วงเสียง]	มา	รอ	ดุน

อ่านว่า กุลูบิฮิมมารอดุน คำว่า “ฮิม” อ่านข้ามไปหามีมตัวที่สอง พร้อมหน่วงเสียง

ตั้วอย่าง:

م

لَهُمْ مَّشَٰوَا	ءَاذَانِهِمْ مِّنْ	قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ
عَنْكُمْ مِّنْ	أَنَّهُمْ مُّلْقُوا	لَكُمْ مَا

5.3 อ่านชัด ไม่หน่วงเสียง (อิซฮารุ ชะพะวีย)

อ่านให้ชัดเจนเมื่อมีมตายพบอักษรที่เหลือทั้งหมด

วิธีการอ่าน: ให้อ่านชัดเจน และไม่ให้หน่วงเสียง

ตัวอย่าง

	أ	
وَكُنْتُمْ أَمُوتًا	أَلَمْ أَقُلْ	مَعَكُمْ إِنَّمَا
	ت	
لَمْ تُنذِرْهُمْ	لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ	لَمْ تَفْعَلُوا
	ث	
يُحْيِيكُمْ ثُمَّ	دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ	بَيْنَهُمْ ثُمَّ
	ج	
لَهُمْ جَنَّتٍ	عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ	وَلَا دُخِلْنَاهُمْ جَنَّتٍ
	ح	
عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ	أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ	وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ
	خ	
كُنْتُمْ خَيْرَ	يَا لَوْ نَكُتُمْ خَبَالًا	فِيهِمْ خَيْرًا
	د	
بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ	هُمْ دَرَجَاتٍ	لَكُمْ دِينَكُمْ
	ذ	
أَنفُسَكُمْ ذَالِكُمْ	لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ	أَنفُسَهُمْ ذَكَّرُوا
	ر	
يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ	جَاءَهُمْ رَسُولٌ	بِهِمْ رَعُوفٌ رَحِيمٌ

ز

قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ

أَيُّكُمْ زَادَتْهُ

مِنْهُمْ زَهْرَةٌ

س

يَسُومُونَكُمْ سُوءَ

أَنَّاكُمْ سَتَدُّكُرُونَهُنَّ

قَبْلَكُمْ سُنَنٌ

ش

كُنْتُمْ شُهَدَاءَ

عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ

ص

كُنْتُمْ صَدِيقِينَ

عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ

وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا

ض

لَكُمْ ضَرًّا

أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ

فِيكُمْ ضَعْفًا

ط

لَكُمْ طَالُوتَ

مِنْكُمْ طَوَّلًا

فَلَتَقُمْ طَائِفَةٌ

ظ

وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ

إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ

وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا

ع

وَلَهُمْ عَذَابٌ

عَرَضَهُمْ عَلَى

رَبِّكُمْ عَظِيمٌ

غ

فَهُمْ غَافِلُونَ

أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةً

فِيكُمْ غِلْظَةً

ق

شَيْطِينِهِمْ قَالُوا

جَاءُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا

أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ

ك

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ

بِأَنَّهُمْ كَانُوا

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ

ل

أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ

مَمْلُوكًا

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ

ن

لَهُمْ نَصِيبٌ

مَعَهُمْ نَبَذَ

قَتَلْتُمْ نَفْسًا

هـ

يَوْمَكُمْ هَذَا

أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ

أَخَاهُمْ هُوَذَا

ى

طُغَيْنِهِمْ يَعْمَهُونَ

هُمْ يُوقِنُونَ

رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

ف

مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ

هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

وَعَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ

وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ

كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا

لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا

و

تَجَرَّتُهُمْ وَمَا كَانُوا

عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا

تَوْبَتُهُمْ وَأُولَئِكَ

قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ

بُنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ

مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ

ข้อควรระวังและข้อสังเกต

- 1- สำหรับ ฟาฮ์ และวาว ให้ระมัดระวังเป็นพิเศษ การออกเสียงต้องให้ชัด (อิซฮาร์ ชะพะ วียฺ อะซัดดุ) เพราะฐานเสียงของมีม ฟาฮ์ และวาวนั้นอยู่ที่ริมฝีปากเหมือนกัน
- 2- เครื่องหมายสุกุนที่ต้องอ่านชัด(อิซฮาร์)จะถูกเขียนแบบนี้ คุ ส่วนสุกุนของอิตฆอม และอิคฟาฮ์จะไม่ถูกเขียน ฆ

สรุป

- 1- อ่า่นแ่ฟ่ง พร้อ่มหน่ว่งเลียง (อิคฟ่าถ์ ชะพะวียุ) มี 1 อักษร คือ บ
- 2- อ่า่นข่า่ม พร้อ่มหน่ว่งเลียง (อิคห่อม มิษลัยนิ เคาะสีร) มี 1 อักษร คือ م
- 3- อ่า่นซัด ไม้หน่ว่งเลียง (อิซฮาร ชะพะวียุ) คืออักษรที่เหลือทั้ห่มด

แบบฝึกหัด

อ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง พร้อมบอกหุกุมมีมตายที่พบ

رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ	بِهِمْ رَعُوفٌ رَّحِيمٌ	فِيكُمْ ضَعْفًا	تَجَرَّتُهُمْ وَمَا
لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا	هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ	أَخَاهُمْ هُودًا	أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ
لَهُمْ نَصِيبٌ	لَكُمْ دِينُكُمْ	يَسْؤُمُونَكُمْ سُوءًا	هُمْ يُوقِنُونَ
جَاءَهُمْ رَسُولٌ	فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ	أَتَاهُمْ مُلَقُوا	وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ
فِيهِمْ خَيْرًا	عَنْكُمْ مِّنْ	وَلَهُمْ عَذَابٌ	وَلَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا
لَهُمْ مَّشَاوَا	بَعْضُهُمْ دَرَجَاتٍ	أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ	عَادَانِهِمْ مِّنْ
لَكُمْ ضَرًّا	مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ	مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ	تَوْبَتُهُمْ وَأُولَٰئِكَ
عَرَضَهُمْ عَلَى	أَعْمَلَهُمْ حَسَرَاتٍ	وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ	جَاءَكُمْ قَالُوا
وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا	بِأَنَّهُمْ كَانُوا	وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ	مَعَكُمْ إِنَّمَا
ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ	أَنْتُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ	أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ	يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا
رَبِّكُمْ عَظِيمٌ	كُنْتُمْ خَيْرَ	مِنْهُمْ زَهْرَةً	يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ
لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ	أَنْفُسَهُمْ ذَكَّرُوا	يُحْيِيكُمْ ثُمَّ	أَنْبِئَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ
عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ	أَيُّكُمْ زَادَتْهُ	لَمْ تَفْعَلُوا	مَعَهُمْ نَبَدًا
عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ	لَهُمْ جَنَّتِ	دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ	كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ
أَلَمْ أَقُلْ	كُنْتُمْ صَادِقِينَ	أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ	مِنْهُمْ بِاللَّهِ

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ	هُم بِضَارِينَ	أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةً ^ط	عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ
فَهُمْ غَافِلُونَ	بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ	وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ	وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا
طَغَيْنَاهُمْ يَعْمَهُونَ	مِنْكُمْ طَوَّلًا	لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ	قَتَلْتُمْ نَفْسًا
قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ	إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ	يَوْمَكُمْ هَذَا	قَبْلَكُمْ سُنُّ
كُنْتُمْ شُهَدَاءَ	قُلُوبِهِمْ زَيْعٌ	شَيْطِينِهِمْ قَالُوا	أَنْتُمْ قَوْمٌ
مَمْلُوكًا	لَمْ تُنذِرْهُمْ	هُم بِمُؤْمِنِينَ	عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا
عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ	لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ	بَيْنَهُمْ ثُمَّ	لَكُمْ مَا
وَعَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ	أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ	عَلَيْكُمْ شَهِيدًا ^ظ	هُمْ دَرَجَاتٍ
وَلَا دُخِلَتْهُمْ جَنَّاتٍ	قُلُوبِهِمْ وَعَلَى	فِيكُمْ غِلَظَةٌ ^ج	لَكُمْ طَالُوتَ

บทที่ 6 การลากเสียง (มัด)

ท่านอนัส บินมาลิก-ขออัลลอฮฺพอพระทัยท่าน-ได้กล่าวถึงการอ่านของท่านนบี คือลลัลลอฮฺ
ด้วยวิธีสลลัม ไว้ว่า “ท่านอ่าน(อัลกุรอาน)มีการลากเสียง” บันทึกลงโดยบุคอรี⁹

สระพื้นฐานในภาษาอาหรับมี 3 รูป คือ พัดหะฮฺ กัลเราะฮฺ และฆอมมะฮฺ สระเหล่านี้เป็นสระเสียงสั้น เวลาอ่านให้ออกเสียงสั้น หรือพูดว่าให้อ่านยาว 1 จังหวะ(หะเราะกะฮฺ)

แต่หากมีอะลีฟตามหลังสระปัตตะฮฺ (ﻻ)

หรือมีไปตามหลังก็สเราะฮฺ (جی)

หรือมีวาตามหลังฎอมมะฮฺ (و)

จะเรียกว่าอะลีฟ วาว หรือยาเหล่านี้อักษรเสียงยาว โดยให้ออกเสียงยาวเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่า หรือพูดว่าให้อ่านยาว 2 จังหวะ(หะเราะกะฮฺ)

ตัวอย่าง

كَ	كَ	لَ	لَا	مَ	مَا
كِ	كِ	لِ	لِ	مِ	مِ
كُو	كُو	لُ	لُو	مُ	مُو

การลากเสียง (มัด) แบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ

1. การลากเสียงแบบพื้นฐาน (มัดอัศสัย)
2. การลากเสียงแบบพิเศษ (มัดพัรฮีย)

⁹ เศรษฐีฮัล-บุคคลิย์, บุคคลิย์, กิตาบทความประเสริฐของอัลกราน, ว่าด้วยกราลากเสี่ยงในการอ่าน, เล่ม 6 หน้า 24

6.1 การลากเสียงแบบพื้นฐาน หรือมัดอัศลีย (المد الأصلي) บ้างก็เรียก มัดญะาะปีย

(المد الطبيعي) หรือมัดญะาะปียอัศลีย (المد الطبيعي الأصلي) คือ อักษรเสียงยาวตามที่ได้อธิบายข้างต้นแล้ว

วิธีการอ่าน: ให้อ่านยาว 2 จังหวะ(หะเราะกะฮะ)

ตัวอย่าง

ا

كَانُوا	إِذَا	لَا	إِيَّاكَ
لِلْوَلَدَيْنِ	أَبْصَرِهِمْ	الصِّرَاطِ	مَلِكِ
أَلْأُولَى	مُوسَى	إِلَى	عَلَى
الرَّبِيبَا	الْحَيَاةِ	الزَّكَاةِ	الصَّلَاةِ
	فَأَمَّا	سَيِّئَاتِكُمْ	بِأَيِّتِنَا

و

قَالُوا	يُؤْمِنُونَ	الْمَغْضُوبِ
يَلُودُونَ	دَاوُدُ	بِنُورِهِمْ
فَأَوْرَأُ	يَسْتَوُونَ	وُورِي

ي

عَظِيمِ	وَيُقِيمُونَ	فِيهِ	الَّذِينَ
فَيَسْتَحْيِ	هَذِهِ	إِلَيْهِمْ	يُحْيِ

6.2 การลากเสียงแบบพิเศษ หรือมัดพัร้อย (المد الفرعى)

การลากเสียงแบบพิเศษ คือ “การลากเสียงที่อักษรเสียงยาว หรืออักษรลีน เมื่อมันพบกับฮัมชะฮ์ หรือพบกับอักษรที่มีสุกุนหรือซัดตะฮ์ ให้ลากยาวตามปริมาณที่เป็นที่รู้จักกัน”¹⁰

มัดประเภทนี้ส่วนใหญ่ต้องลากเสียงยาวเพิ่มขึ้น เช่น ٱ เป็นการลากเสียงแบบพื้นฐาน ให้ยาว 2 จังหวะ แต่เมื่อพบกับฮัมชะฮ์ เช่น ٱ ให้ลากยาวขึ้นไปเป็น 4 หรือ 5 จังหวะ แบ่งออกเป็นอีกหลายประเภท โดยประเภทที่ควรรู้จักมีดังต่อไปนี้

ลากเสียงเพราะมี ฮัมชะฮ์ ตามหลังอักษรเสียงยาว

- มัดคิละฮ์
- มัดญาฮิซ
- มัดวาญิบ

ลากเสียงเพราะมี สุกุนหรือซัดตะฮ์ ตามหลังอักษรเสียงยาว หรือตามหลังมัดลีน

- มัดอิวัฏ
- มัดอาริฏ
- มัดลีน
- มัดลาซิม

¹⁰ ตัยสิร อิลมุต-ตั้จญ์วืด, อะห์มัด อัต-ตอวีล, 2002, หน้า 94

6.2.1 มัดคิละฮฺ (مَدُّ الصَّلَاةِ)

คือ อักขร ฮาฮ์ (هـ) ที่เป็นคำสรรพนามแปลว่าเขา ไม่ว่าจะมัสะละฮ์หรือมัจญ์ฮ์ และก่อนหน้ามันไม่ใช่สุกูน เช่น هُـ ละฮฺ หรือ بهـ บีฮิ (ยกเว้นคำว่า مُهَانًا فِيهِ ให้อ่านว่า ฟิฮิมุ ฮานา)

ข้อสังเกต คือ อักขรฮาแบบนี้จะอยู่ท้ายคำ และมีอักขรวาเวเล็ก و หรือยาเล็ก ے ตามอยู่ข้างหลัง

มัดคิละฮฺแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

4.2.1.1 แบบสั้น (เกาะคิเราะฮฺ الْقَصِيرَة) เมื่อคำที่อยู่หลังฮา ไม่ได้เริ่มต้นด้วย อักขรฮัมซะฮฺ

วิธีการอ่าน: ให้อ่านยาว ② จังหะ(หะเราะกะฮฺ)

ตัวอย่าง

و

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
يُخْرِفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا

حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ
وَرَحْمَتُهُ لَكُمْ مِّنْ
وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ

ي

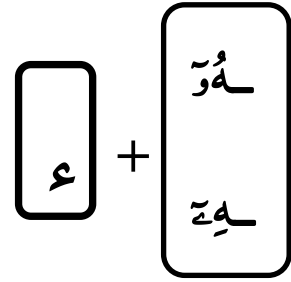
لِقَوْمِهِ يَقُومُ
مِثْلَهُ وَيَقْطَعُونَ

مِثْلِهِ وَأَدْعُوا
بِهِ كَثِيرًا
ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ

4.2.1.2 แบบยาว (เตาะวีละฮฺ الطَّوِيلَة) เมื่อคำที่อยู่หลังฮา เริ่มต้นด้วยอักขรฮัมซะฮฺ สังเกตได้ว่ามีเครื่องหมายลากยาว (มัด) อยู่บนอักขรยา َ และวา ِ ด้วย

วิธีการอ่าน: มัดคิละฮฺประเภทนี้ให้

อ่านยาวได้ระหว่าง **2 3 4 5** จังหวะ(หะเราะกะฮฺ)

ตัวอย่าง

و

قَالَ لَهُ رَبُّهُ وَأَسْلِمَ
عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

أَصْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ
لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً
فَإِنَّهُ وَأَعْتَمُ قَلْبُهُ

ي

لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ
عَلِيمُهُ إِلَّا بِمَا شَاءَ

بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ
تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ
بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا

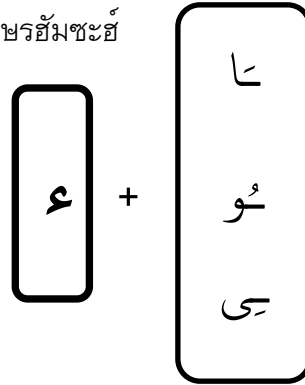
6.2.2 มัดญาอิซ หรือมัดญาอิซมนพะคิล (الْمَدُّ الْجَائِزُ الْمُنْفَصِلُ)

คือ “อักษรเสียงยาวที่ตกอยู่ท้ายคำ และมีอักษรฮัมซะฮ์อยู่ตำแหน่งเริ่มของคำถัดมา”¹¹

วิธีการอ่าน: อนุญาตให้อ่านยาวได้ระหว่าง

2 3 4 5

จังหวะ (หะเราะกะฮะฮ์)

เช่น คำว่า كَمَا ءَامَنَ กามา อามาน่า คำที่ 1 คือ กามา และคำที่ 2 คือ อามาน่า คำที่หนึ่งลงท้ายด้วยอักษรเสียงยาวอะลิฟ และคำที่สองเริ่มต้นด้วยอักษรฮัมซะฮ์ เมื่อฮัมซะฮ์อยู่คนละคำกับอักษรเสียงยาว จะมีหุكمเป็นมัดญาอิซ อนุญาตให้อ่านได้ตั้งแต่ 2-5 จังหวะ

ตัวอย่าง

ا

لَمَّا ءَاتَيْتُكُمْ
يَا أَيُّهَا

رَبَّنَا ءَاتِنَا
إِلَّا أَنْفُسَهُمْ

كَمَا ءَامَنَ
فِيهَا أَزْوَاجٌ

و

قُولُوا ءَامَنَّا

كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ
وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ

فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ

ي

ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ

نُرِي إِبْرَاهِيمَ

وَفِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا

¹¹ อัลเกาลุส-สะดีด ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์รึด, อะลียุลลอฮุ อญวะฟา, 2003, หน้า 86

6.2.3 มัดวาญิบ หรือมัดวาญิบมุตตะคิล (الْمَدُّ الْوَاجِبُ الْمُتَّصِلُ)

คือ “อักษรเสียงยาวที่มีฮัมซะฮ์อยู่ติดหลังมันในคำเดียวกัน”¹²

วิธีการอ่าน: จำเป็นต้องอ่านยาว 4 5 จังหวะ (หะเราะกะฮ์) แต่ในกรณี
ที่เป็นการอ่านหยุด และหยุดที่อักษรฮัมซะฮ์ สามารถอ่านยาวได้ถึง 6 จังหวะ (หะเราะกะฮ์)

เช่น คำว่า السُّفَهَاْ อัสซุฟฮาอฺ ในคำนี้มีอักษรเสียงยาวอยู่คือ هَا และมี
อักษรฮัมซะฮ์ตามหลัง เมื่อฮัมซะฮ์ตามหลังอักษรเสียงยาวอยู่ในคำเดียวกัน จะมีหุก่มเป็นมัดวาญิบ
จำเป็นต้องลากเสียง ฮา ยาว 4-5 จังหวะ

* ความแตกต่างระหว่างมัดวาญิบ และมัดญาอิซ คือ มัดวาญิบ ฮัมซะฮ์ต้องอยู่ในคำเดียวกัน
กับอักษรเสียงยาว ส่วนมัดญาอิซ ฮัมซะฮ์ต้องอยู่กันคนละคำกับอักษรเสียงยาว

ตัวอย่าง

أُولَٰئِكَ وَالسَّالِفِينَ	وَإِسْرَءِيلَ لِلطَّائِفِينَ	السَّمَاءِ بِأَسْمَائِهِمْ نِسَاؤُكُمْ	السُّفَهَاْ الْمَلِكَةُ ءَابَاؤُهُمْ
لَتَنُوْاْ	تَبَوَّأَ	سُوْءَاْ	قُرُوْءِ السُّوْءَاِ
يُضِىْءُ	سِىْءَ تَفِىْءَ	النَّسِىْءُ الْمُسِىْءُ	بَرِىْءُ وَجِآءِءَ

¹² อัลเกาลุส-สะดีด ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วี้ด, อะลียุลลอฮฺ อุบวะฟา, 2003, หน้า 84; อัลวะญีซ ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วี้ด, มะห์มูด อัล-บัดวีย, ม.ป.ป.,
หน้า 29

6.2.4 มัดอิวัฏ (مَدُّ الْعَوَضِ)

คือ “การลากเสียงในกรณีที่อ่านหยุด แทนการอ่านเป็นต้นวินพัตหะฮฺในกรณีอ่านต่อ”

จะเป็นมัดอิวัฏได้ในกรณีที่อ่านหยุดบนคำที่มีสระต้นวินพัตหะฮฺเท่านั้น หากไม่ได้อ่านหยุดที่ต้นวินนี้จะไม่เรียกว่า มัดอิวัฏ

วิธีการอ่าน: เมื่ออ่านหยุดให้เปลี่ยนเป็นอักษรเสียงยาวอะลِف แทน คือให้เปลี่ยนต้นวินพัตหะฮฺ สองขีด และพัตหะฮฺ ขีดเดียว โดยให้อ่านยาว ② จังหะวะ(หะเราะกะฮฺ) เช่น เอาตาตัน (أَوْتَادًا) เมื่ออ่านหยุดให้อ่านว่า เอาตาตา

أَوْتَادًا	=	دَا	←	دَا
------------	---	-----	---	-----

และ ชักก๊อน (شَقَا) เมื่ออ่านหยุดให้อ่านว่า ชักกอ

شَقَا	=	قَا	←	قَا
-------	---	-----	---	-----

ตั้วอย่ง

وَجَنَّتِ الْفَاقَا	وَالْحِبَالِ أَوْتَادَا
ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقَا	وَالنَّزَعَتِ غُرُقَا
قُمْ الْيَلِ إِلَّا قَلِيلَا	وَلَا أُشْرِكْ بِهِ أَحَدَا
أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتَا	وَالْمُرْسَلَتِ غُرُقَا
إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرَا	وَالسَّمَاءِ بِنَاءَا

6.2.5 มัดฮาริฎ หรือมัดฮาริฎลิสสุญ (الْمَدُّ الْعَارِضُ لِلْسُّكُونِ)

คือ “อักษรเสียงยาวที่ตามด้วย (อักษรที่มี) สุญใหม่เพราะการอ่านหยุด ที่ไม่ใช่ ชัดตะฮฺ หรือฮัมซะฮฺ”¹³

ฮาริฎ ลิสสุญ แปลว่า เกิดสุญใหม่ขึ้น คือไม่ได้มีสุญมาแต่เดิม แต่เมื่อเราจะอ่านหยุดที่คำ ๆ นี้ อักษรสุดท้ายของมันก็จะเกิดสุญขึ้น เช่น الرَّحْمَنُ อรเราะห์มานุ เดิมที่อักษรนั้นมีสระฎ็อมมะฮฺ แต่เมื่อเราจะอ่านหยุดที่คำนี้ พยัญชนะสุดท้ายคือ ญ (نْ) จะกลายเป็นสุญ (نْ) เป็นตัวสะกดทันที อ่านว่า อรเราะห์มาน และหากก่อนหน้าพยัญชนะที่เราจะหยุดเป็นอักษรเสียงยาวด้วย จะเรียกหุ้มนี้อา มัดฮาริฎ คำว่า มา-น ลากเสียงยาว 2 หรือ 4 หรือ 6 จังหวะก็ได้

วิธีการอ่าน: เมื่ออ่านหยุดให้อ่านยาวได้ระหว่าง **2 4 6** จังหวะ (หะเราะกะฮฺ)

ตัวอย่าง

ا

الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ
يَاؤُلِيَّ الْاَلْبَابِ

قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ
فِيْ اَيَّامٍ مَّعْدُوْدَاتٍ
اُوْلَيْكَ اَصْحَابُ النَّارِ

و

وَالَّتِيْنَ وَالزَّيْتُوْنَ
قُلْ يَّأَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ

وَإِنَّا لَصٰدِقُوْنَ
إِنَّا لَإِنْسَنٌ لِّرَبِّهِ لَكٰنُوْدُ
بِبَابِلَ هَارُوْتَ وَمَرْوَتْ

ى

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ
اَرَعَيْتَ الَّذِىْ يُكْذِبُ بِالَّذِيْنَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
اَدْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ ؕ اٰمِيْنَ
وَاَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا اَبَابِيْلَ

¹³ ตัยซ็ร อิลมิต-ตั้จญ์วี้ด, อะห์มัด อัล-ญะวะลีล, 2002, หน้า 128; อัล-วะญีซ ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วี้ด, มะห์มูด อัล-บัดวีรีย, ม.ป.ป., หน้า 30

6.2.6 มัดลีน (مَدُّ اللَّيْنِ)

คือ “การเกิดสุกุนใหม่ขึ้นหลังอักษรลีน (ยาสุกุน หรือวารสูกุนที่ข้างหน้าเป็นสระพั้ดหะฮฺ)”¹⁴

วิธีกรอ่าน: เมื่อกอ่านหยุด ให้กอ่านยาวได้ระหว่ง 2 4 6 จังหะ (หะเราะกะฮฺ)

ตั้วอยาง

و

مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ
لَا تَأْخُذْهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ

وَأَمْنَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ
وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ
مَا كَانَ أَبِيكَ أَمْرًا سَوِيًّا

ي

إِلَيْهِمْ رِحْلَةَ الْشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ
قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ

لَا يَلْفِ قُرَيْشٍ
فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ
هَلْ لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ

คำแนะนำ: มัดลีน สามารถอ่านให้สั้นกว่าหรือเท่ากับมัดฮาริกลิสสุกุนได้ แต่จะไม่สามารถอ่านยาวกว่ามัดฮาริกลิสสุกุนได้ เช่นหากเรากอ่านมัดฮาริก 4 หะเราะกะฮฺ เราจะอ่านมัดลีน 2 หรือ 4 ได้เท่านั้น จะอ่าน 6 หะเราะกะฮฺไม่ได้

¹⁴ ตัยซ็ร อิลมิต-ตั้จญ์รึด, อะห์มัด อัฏ-ฏะวะร็อธ, 2002, หน้า 128

6.2.7 มัดลาซิม (المَدُّ اللَّازِمُ)

คือ “อักษรเสียงยาวที่ตามด้วย (อักษรที่มี) สุญเดิม ทั้งกรณีอ่านต่อ หรืออ่านหยุด”¹⁵ หรืออักษรเสียงยาวที่ตามด้วยอักษรที่มีขีดตะฮ์หรือสุญ

วิธีการอ่าน: ให้อ่านยาว 6 หะเราะกะฮ์

มัดลาซิมแบ่งเป็นสองประเภท

1- ประเภทคำ(กะลิมีย) และแบ่งย่อยออกเป็น 2 ประเภท

1. หนัก (มุชกั๊กอล)
2. เบา (มุค็อฟฟัฟ)

2- ประเภทอักษร(ฮัรฟีย) และแบ่งย่อยออกเป็น 2 ประเภท

1. หนัก (มุชกั๊กอล)
2. เบา (มุค็อฟฟัฟ)

¹⁵ อัลวะญีซ ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วี้ด, มะห์มูด อัล-บัตวีรีย, ม.ป.ป., หน้า 31

6.2.7.1 มัดลาซิม ประเภทคำ แบบหนัก หรือมัดลาซิม กะลิมีย มุซั๊กก็อล

(المد اللازم الكلى المثل)

ประเภทคำ คือ เป็นคำ ไม่ใช่อักษร

แบบหนัก คือ มีซัดตะฮฺตามหลังอักษรเสียงยาว

เช่น คำว่า دَابَّةٌ อ่านว่า ดาบะติน คำว่า दा (دا) เป็นอักษรเสียงยาว

ตามด้วยอักษรที่มีซัดตะฮฺ คือบา (ب) ต้องอ่านดา ยาว 6 จังหวะก่อนจะอ่านไปหาตัวสะกด บ คือให้อ่านว่า ดาาาาาาาา บะติน

ة	ب	دا
ติน	บา	ดา~บ
		[ลากเสียง 6 จังหวะ]

ا

الصَّاحَّةُ	يَتَحَاجُّونَ	حَاجُّوكَ	الدَّوَابِّ	دَابَّةٍ
يَتَمَاسَّ	بِضَارِينَ	يُؤَادُّونَ	يُحَادُّونَ	بِرَادِي
شَاقُوا	حَافِينَ	صَوَافٍ	كَافَّةً	خَاصَّةً
وَالْجَانَّ	تَتَبِعَانِ	مُدْهَامَتَانِ	الضَّالِّينَ	الْحَاقَّةُ
			ءَالِدَ كَرِينِ	ءَاللهُ

و

تَأْمُرُونِيَّ أَعْبُدُ أَتُحْجُّونِيَّ فِي اللهِ

6.2.7.2 มัดลาซิม ประเภทคำ แบบเบา หรือมัดลาซิม กะลิมียะ มุค็อฟฟัฟ

(المد اللازم الكمي المخفف)

ประเภทคำ คือ เป็นคำ ไม่ใช่อักษร

แบบเบา คือ มีสุกุนเดิม ตามหลังอักษรเสียงยาว

มีคำเดียวในอัลกุรอาน คือ คำว่า **عَالَيْنَ** อ่านว่า อาาาาาล อา น้า ให้
ลากเสียงตรงคำว่า อาาาาาล พบ 2 ครั้ง ทั้งหมดอยู่ในสุเราะฮ์ยูนุส คืออายะห์ 51 และอายะห์ 91

نَ	ءَ	لُ	آَ
น่า	อา	อา~ล	
		[ลากเสียง 6 จังหวะ]	

عَالَيْنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ

عَالَيْنَ وَقَدْ عصيت قبل وكنت من المفسدين

6.2.7.3 มัดลาซิม ประเภทอักษร แบบหนัก หรือมัดลาซิม ฮัรฟียะ มุซกัก็อล

(المد اللازم الحرفي المثل)

ประเภทอักษร คือ ไม่ใช่คำ แต่เป็นอักษร หรือกลุ่มอักษร มัดลาซิมในแบบที่เป็นอักษรจะมีเครื่องหมายมัด (َ) อยู่บนอักษร หากอักษรใดไม่มีเครื่องหมายนี้จะไม่ถือว่าเป็นมัดลาซิมให้อ่านปกติ

แบบหนัก คือ แบบเป็นอักษร ที่มีหุ้กมัดอัดฆอม หรืออิคฟาล์ต่อท้าย

เช่น อะลีฟ ลากาาม มีม (َ) ตรงคำว่า ลามมีม ลามตัวนี้มีเสียงเหมือนมีมตายพบมีม (َ) มีหุ้กมัดอัดฆอม

م		ل	ا
มี~ม		ลา~ม	อะลีฟ
[ลากเสียง 6 จังหวะ]	[หน่วงเสียง อัดฆอม]	[ลากเสียง 6 จังหวะ]	

เช่น ฮามีม อัยซิน กอฟ (َ) ตรงคำว่า อัยซิน เสียง

เหมือนฮูนตายพบซิน (َ) มีหุ้กมัดอิคฟาล์

และซินกอฟ เสียงเหมือนฮูนตายพบกอฟ (َ) หุ้กมัดอิคฟาล์

ق		س		ع
กอ~ฟ		ซี~น		อัย~น
[ลากเสียง 6 จังหวะ]	[หน่วงเสียง อิคฟาล์]	[ลากเสียง 6 จังหวะ]	[หน่วงเสียง อิคฟาล์]	[ลากเสียง 6 จังหวะ]

الْمَرَّ

ที่อักษร ลาม

الْمَصَّ

ที่อักษร ลาม

الْمَ

ที่อักษร ลาม

حَمَّ عَسَق

ที่อักษร ฮัยน์ และซีน

طَسَم

ที่อักษร ซีม

كَهَيْعَص

ที่อักษร ฮัยน์

อักษรฮัยน์ ع นอกจากเป็นมัดลาซิมได้แล้ว ยังสามารถมองเป็นมัดลีนได้ด้วย จึงอนุญาตให้อ่าน 2 4 หรือ 6 จังหวะก็ได้ แต่ที่ดีที่สุดคือให้อ่าน 6 จังหวะ

6.2.7.4 มัดลาซิม ประเภทอักษร แบบเบา หรือมัดลาซิม ฮัรฟีย มุค็อฟฟัฟ

(المد اللازم الحرفي المخفف)

แบบเบา คือ ประเภทที่เป็นอักษร ที่ไม่มีหุก่มอิดฆอม หรืออิดฟาอ์ต่อท้าย

เช่น คำว่า อ่านว่า อะลิฟ ลาม มีม ตรงคำว่า มีม มีเสียงมีมตาย ใช้หุก่มเดียวกับมีมตาย แต่เพราะไม่มีอิดฆอมหรืออิดฟาอ์ต่อท้าย จึงไม่ต้องหนดวงเสียงเพิ่ม

م		ل	ا
มี~ม		ลา~ม	อะลิฟ
[ลากเสียง 6 จังหวะ]	[หนดวงเสียง อิดฆอม]	[ลากเสียง 6 จังหวะ]	

الْمَرَّ

ที่อักษร มีม

الْبَرَّ

ที่อักษร ลาม

الْمَصَّ

ที่อักษร มีม และคอด

الْمَ

ที่อักษร มีม

يَسَّ

ที่อักษร ซีน

طَسَّ

ที่อักษร ซีน

طَسَم

ที่อักษร มีม

كَهَيْعَص

ที่อักษร กาฟ ฮัยน์ และคอด

ق

ที่อักษร กอฟ

حَمَّ عَسَقِ

ที่อักษร มีม และกอฟ

حَمَّ

ที่อักษร มีม

صَّ

ที่อักษร คอด

نَّ

ที่อักษร ญูน

ตารางสรุปความยาวของมัดต่าง ๆ

ชื่อ	ตัวอย่าง	จังหวะ
มัดพื้นฐาน	مُوسَى	2
มัดพิเศษ		
1- มัดคิละฮฺ แบบสั้น	إِنَّهٗ	2
2- มัดคิละฮฺ แบบยาว	عَلِمِهِ إِلَّا	2 3 4 5
3- มัดญาฮิซ	رَبَّنَا آتِنَا	2 3 4 5
4- มัดวาญิบ	السَّمَاءِ	4 5
5- มัดอิวัฏ	فَلِيلًا	2
6- มัดฮาริฏ	بِرَبِّ النَّاسِ	2 4 6
7- มัดสีน	لَا يَلْفِ قُرَيْشٍ	2 4 6
8- มัดลาซิม ประเภทคำ แบบหนัก	الضَّالِّينَ	6
9- มัดลาซิม ประเภทคำ แบบเบา	ءَاكَنَ	6
10- มัดลาซิม ประเภท อักษร แบบหนัก	الْمَ	6
11- มัดลาซิม ประเภท อักษร แบบเบา	الْمَ	6

แบบฝึกหัด

ตอบคำถามต่อไปนี้

- 1- การลากเสียง (มัด) มี 2 ประเภทใหญ่ คืออะไรบ้าง?
- 2- อักษรเสียงยาวมีอะไรบ้าง? อ่านยาวได้กี่จังหวะ?

อธิบายหุ้กมต่อไปนี้โดยสังเขป พร้อมยกตัวอย่าง และบอกจำนวนจังหวะที่อนุญาตให้อ่านได้

1- มัดคิละฮฺ แบบสั้น	7- มัดลีน
2- มัดคิละฮฺ แบบยาว	8- มัดลาซิม ประเภทคำ แบบหนัก
3- มัดญาฮิซ	9- มัดลาซิม ประเภทคำ แบบเบา
4- มัดวาญิบ	10- มัดลาซิม ประเภทอักษร แบบหนัก
5- มัดอิวัฏ	11- มัดลาซิม ประเภทอักษร แบบเบา
6- มัดฮาริฏ	

อ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง พร้อมบอกหุ้กมที่พบ และจำนวนจังหวะที่อนุญาตให้อ่านได้

أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا	مُدْهَامَتَانِ	يُضَىٰ
إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ	قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ	الْمَلِكَةِ
وَالْجِبَالِ أَوْتَادًا	الْم	أَرَعَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْدِينِ
بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا	بِرَادَى	وَأَنَا لَصَدِيقُونَ
الْمَرِّ	لِلطَّائِفِينَ	وَالسَّائِلِينَ
عَلِمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ	النَّسِيِّ	يَسْ
تَتَّبِعَانِ	وَعَاثَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ	فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ
إِلَّا أَنْفُسَهُمْ	يُؤَادُّونَ	بِأَسْمَائِهِمْ

كَمَا ءَامَنَ	قُلْ يَٰأَيُّهَا الْكَافِرُونَ	السُّفَهَاءُ
حَاقِّينَ	خَاصَّةً	لَا يَلْفِ فُرَيْشَ
لَمَّا ءَاتَيْنُكُمْ	صَ	بِضَارِّينَ
رَبَّنَا ءَاتِنَا	إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ	يَٰأَيُّهَا
كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ	يُحَادِّثُونَ	قُولُوا ءَامَنَّا
ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ	مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ	حَاجُّوكَ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	سُوءًا	السَّمَاءِ
مَا كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا سَوِيًّا	تَفِيًّا	فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ
وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا	نُرىٰ إِبْرَاهِيمَ	حَمَ
صَوَافِّ	حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ	أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ	وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ	تَبَوَّأَ
الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْءَانَ	فِيهَا أَزْوَاجٌ	وَالْجَنَّ
لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ	قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ	لَتُنُوًّا
الْمَ	كَافَّةً	سِيِّءَ
ءَالِلَهُ	وَجَنَّتِ الْفَافَا	أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ
وَالصَّيْفِ	كَهَيْعَصَ	وَرَأَاهُ وَهُوَ الْحَقُّ
أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ءَامِنِينَ	يَتَمَاسَا	وَالسَّمَاءِ بِنَاءَ
إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا	تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ	السُّوَايَ
وَالنَّزْعَتِ غَرَقًا	الدَّوَابِّ	عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

فَإِنَّهُوَ عَاثِمٌ قَلْبُهُ ^ط	شَاقُّوا	نِسَاؤُكُمْ
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ	الْمَصَّ	وَاسْرِعِيلَ
تَأْمُرُونِيَّ أَعْبُدُ	قَالَ لَهُ رَبُّهُ وَأَسْلِمَ ^ط	وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا
الْحَاقَّةُ	هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ ^ط	ءَالِدَ كَرِيمٍ
عَابَاؤُهُمْ	ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا	لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً ^ج
قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا	الْمُسَىءُ ^ج	حَمَّ عَسَقَ
وَجِئَاءَ	بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ	الصَّاحَّةُ
دَابَّةِ	وَفِي عَاذَانِهِمْ وَقْرًا ^ج	يَأُولِي الْأَلْبَابِ
فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ	الْمَصَّ	مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ
بَرِيءٌ	أُولِيكَ	ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ
يَتَحَاجُّونَ	ءَالَيْنَ	الضَّالِّينَ
أَتُحْجَوْنِي فِي اللَّهِ	الرَّ	مِثْلِهِ ۖ وَادْعُوا

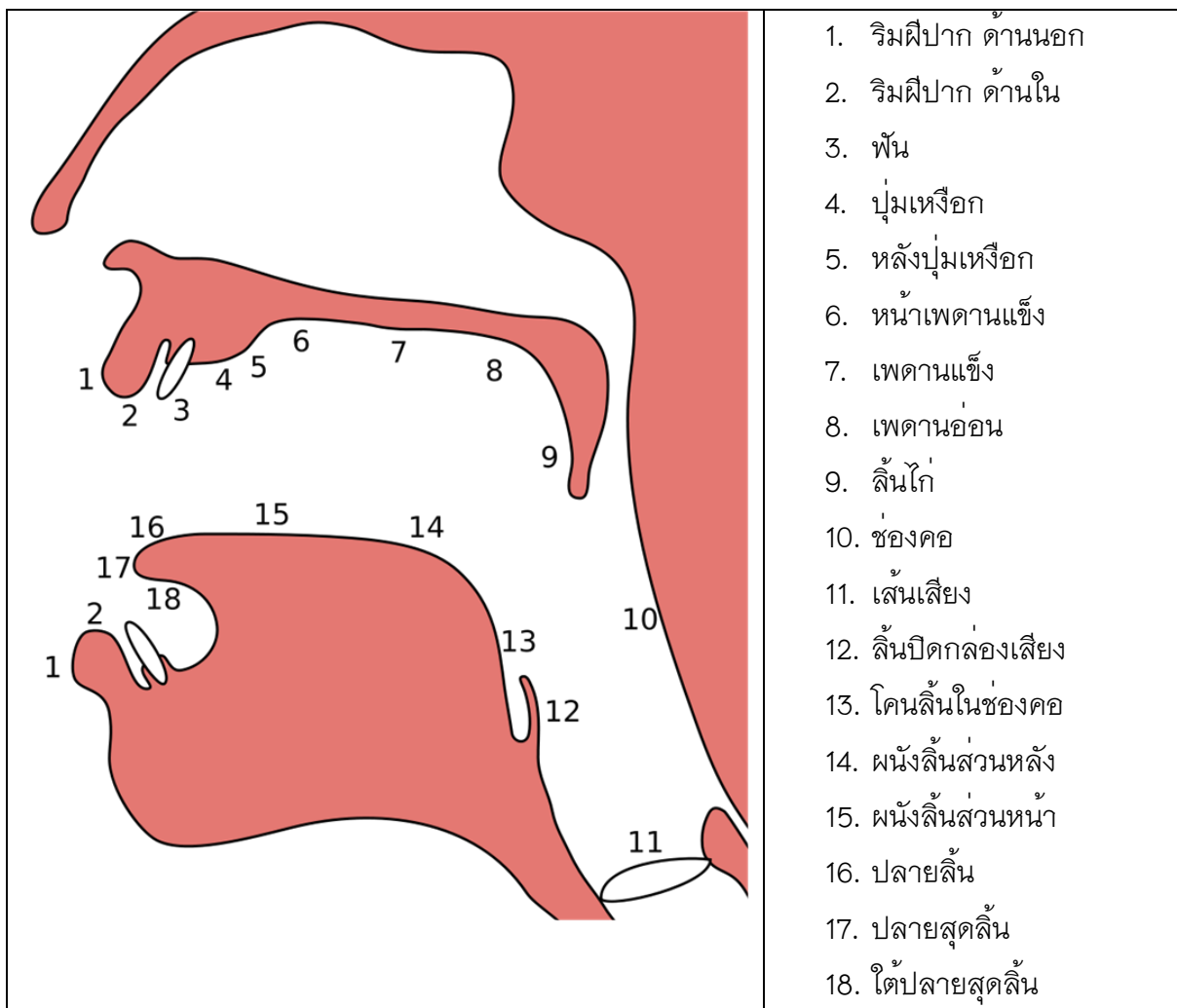
บทที่ 7 ต้าแหน่งเกิตเสียงอักขรในภาษาอาหรับ

การจะออกเสียงแต่ละอักขรให้ถูกต้งได้นั้น ต้งมีความเข้าใจเรื่องต้าแหน่งที่เกิตของเสียงของมันให้ได้เสียก่อน

หากต้งการทราบต้าแหน่งเกิตเสียงของอักขรใด ๆ ให้ทำอักขรนั้นเป็นตัวสะกด แล้วเติมฮัมชะฮ์ที่มีสระพัตหะฮ์ข้างหน้ามัน จะทำให้ได้ต้าแหน่งเสียงที่ชัดเจนที่สุด¹⁶ เช่น

อักขรบา (ب) ให้ทำเป็น อับ (أَبْ)

อักขรดาล (د) ให้ทำเป็น อัด (أَدْ)

¹⁶ อัล-วะญีซ ฟิ อิลมิต-ตั้จญ์วืต, มะห์มูด ซึบะวัยฮ์ อัล-บัตวีรีย์ หน้าที่ 8

ตำแหน่งเสียงแบ่งเป็น 5 ตำแหน่งใหญ่ 17 ตำแหน่งย่อย ดังนี้

1- ช่องปากและช่องคอ

2- คอ

3- ลิ้น

4- ริมฝีปาก

5- โพรงจมูก

7.1 ซ่องปากและซ่องคอ (الجَوْفُ)

คือเสียงที่ออกมาโดยไม่ถูกอวัยวะใดขวางกั้น

คือ อักษรเสียงยาว ทั้ง 3 เสียง คือ

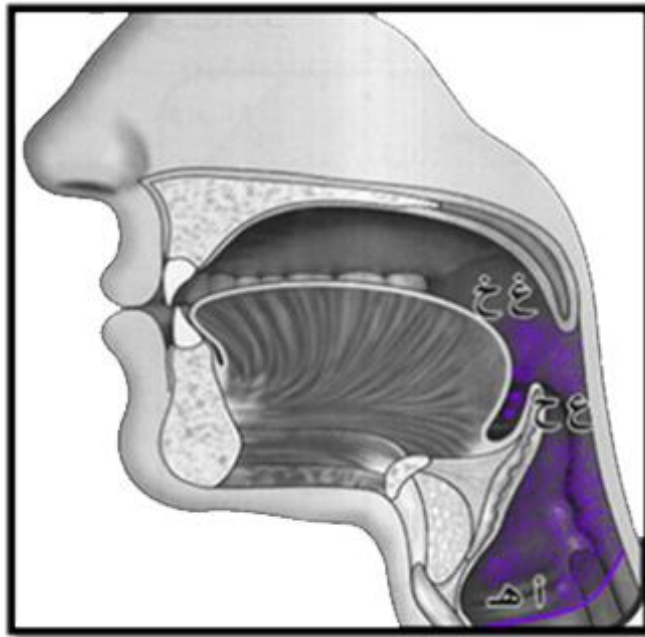
1. อา ٱ

2. อี ٱ

3. อุ ٱ

* เญ่าฟ ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงซ่องทอ้ง เพราะจุดเริ่มต้นของเสียงคือกลองเสียงที่อยู่ทีคอ ไม่ใช่
ทอ้ง

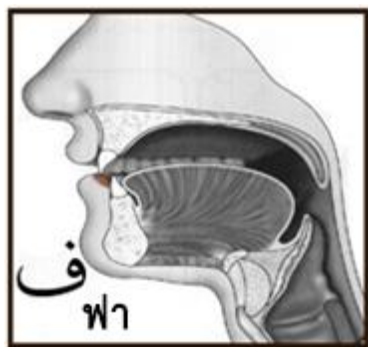
7.2 คอ (الْحَلْقُ) แบ่งออกเป็นสามตำแหน่งย่อย ดังนี้

ตำแหน่ง	อักษร
5.2.1 ส่วนล่าง หรืออักซอ (الأقصى)	ฮัมซะฮ์ (أ) และ ฮา (هـ)
5.2.2 ส่วนกลาง หรืออุซฏอ (الوسطى)	อัยน์ (ع) และ หา (ح)
5.2.3 ส่วนบน หรืออัดนา (الأدنى)	ซัยยน์ (غ) และ คอ (خ)

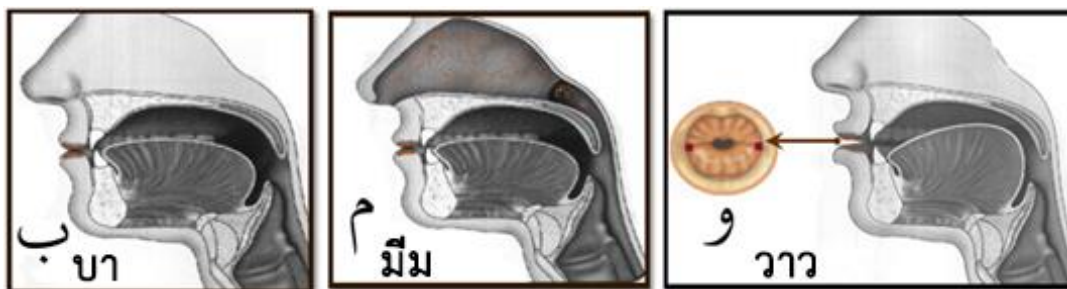
7.3 รีมผีปาก (الشفة) แบ่งเป็น 2 ตำแหน่งย่อย

7.3.1 รีมผีปากล่าง-พันบน มี 1 อักษร คือ อักษร ฟา (ف) มีตำแหน่งเสียงที่ริมผีปากล่างด้านในกับปลายพันบน กล่าวคือ ให้เอาพันบนครอบริมผีปากล่างด้านใน

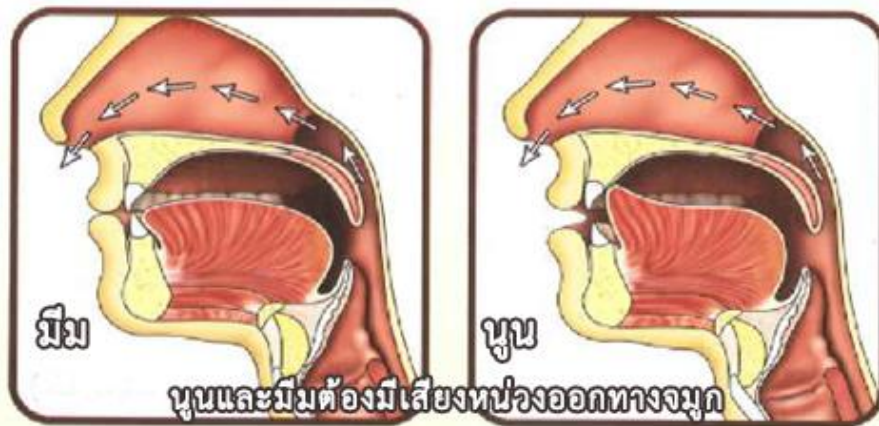

7.3.2 รีมผีปากคู่ คือที่เกิดอักษร บา (ب) มีม (م) และวาว (و)

- อักษร มีม เสียงครึ่งหนึ่งจะขึ้นไปทีโพรงจมูก
- อักษร วาว ให้ห่อปาก

7.4 โพรงจมุก หรือนาสิก (الخيشوم) ครึ่งหนึ่งของเสียงนูนและมีม รวมทั้งเสียงหน่วง (ซุนนะฮฺ) ของอักษรคู่จะขึ้นไปที่โพรงจมุก สังเกตได้ว่าจะมีเสียงอู้ในจมูกเวลาเอามือปิดจมูก

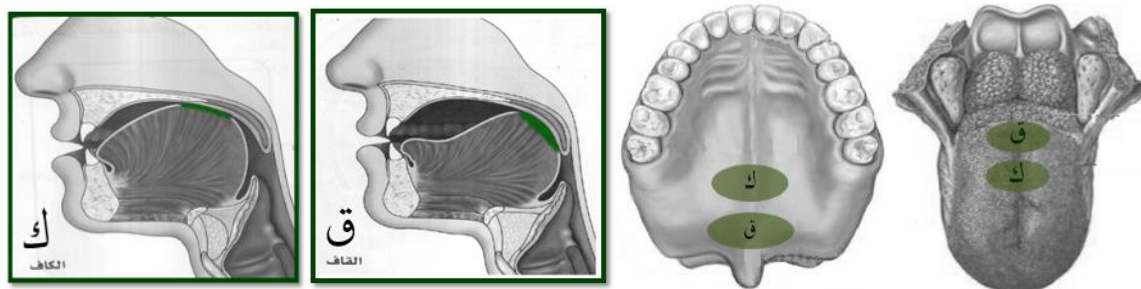
7.5 ลััน (اللِّسان) แ่บ่งเป็น 10 ต้าแหน่งย่อย ดัังนี้

7.5.1 โคนลัันลัีกสุด (أَفْصَى اللِّسانِ) แ่ตะเพดานบนต้าันในลุดต้งแต่ลัันไ้กัขึ้น

ไ้ มี 1 อัักษร คือ กอฬ (ق)

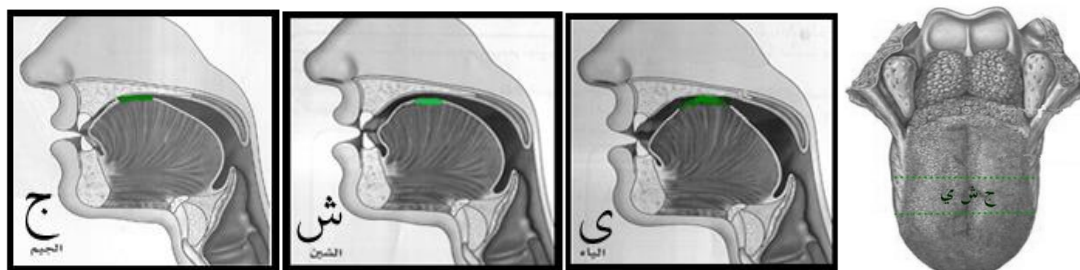
7.5.2 โคนลััน (أَفْصَى اللِّسانِ) ถัดจากต้าแหน่งกอฬไ้ลั้กับกลางลัันกับเพดาน

บนออกมา มี 1 อัักษร คือ กาฬ (ك)

7.5.3 กลางลััน (الْوَسْطُ) มี 3 อัักษร คือ ญั่ม (ج) ชััน (ش) และยา (ي) (ยา

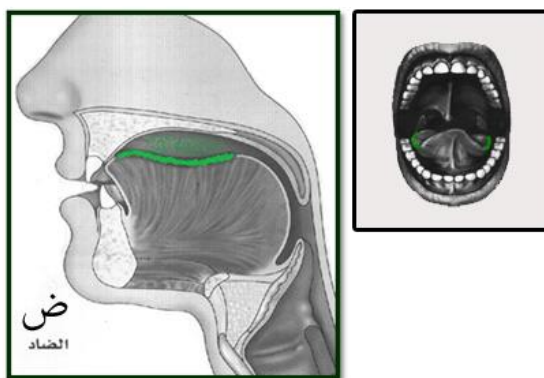
ที่ไ้ใช้อัักษรเลียงยาว)

7.5.4 ข้างลิ้น (حَافَةُ اللِّسَان) มี 2 ตำแหน่งย่อย

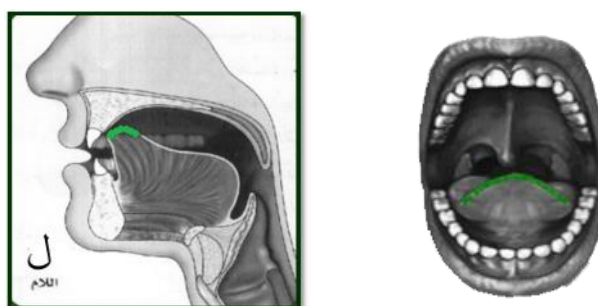
7.5.4.1 ข้างลิ้นจากลิ้นสุดจนถึงก่อนปลายลิ้น คืออักษร ฎอด

(ض) เสียงเกิดที่ข้างลิ้นด้านใดด้านหนึ่งหรือจากทั้งสองด้านแนบกับฟันกรามบน จากช่วงลิ้นสุดของลิ้น ยาวไปถึงตำแหน่งเริ่มต้นของปลายลิ้น (ตำแหน่งเริ่มของลาม) และจะมีลมไปอัดที่กลางลิ้นแล้วกระจายไปทางด้านข้าง แล้วปลายลิ้นเลื่อนไปชนกับฟันหน้าบน

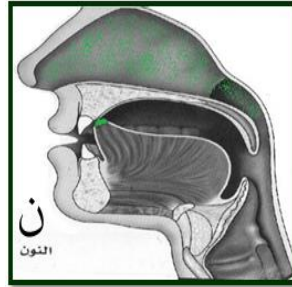
7.5.4.2 ข้างลิ้นจากปลายลิ้นถึงยอดลิ้น คืออักษร ลาม (ل) เสียง

เกิดที่ข้างลิ้นทั้งสองด้าน จากช่วงปลายลิ้นจนถึงยอดลิ้นติดกับเหงือกบน อักษร ลาม เวลาอ่านต้องกระดกลิ้น

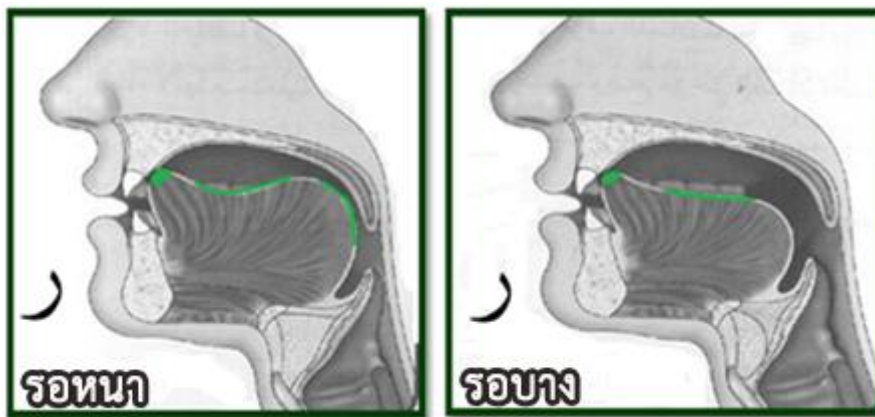

7.5.5 ปลายลิ้น (طَرَفُ اللِّسَانِ) มี 5 ตำแหน่งย่อย

7.5.5.1 ปลายลิ้นแตะเหงือกของฟันบน คืออักษร nun (ن) เสียงเกิดที่ปลายลิ้นแตะกับเหงือกของฟันหน้าบน ต่ำกว่า ตำแหน่ง ลาม เล็กน้อยและมีเสียงครี้งหนึ่งจะขึ้นไป ที่โพรงจมูก

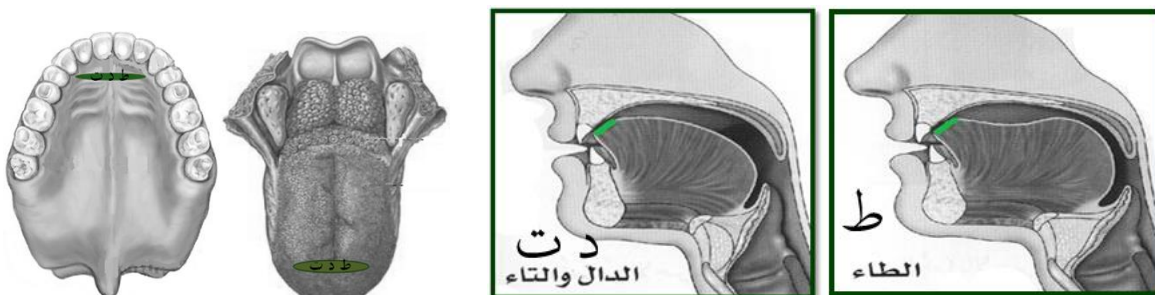

7.5.5.2 ยอดปลายลิ้นแตะเหงือกของฟันบน คืออักษร ra (ر) ให้เอายอดปลายลิ้นแตะกับเหงือกของฟันหน้าบนใกล้กับตำแหน่ง nun มีช่องเล็กๆให้ลมออกเวลารัวลิ้น

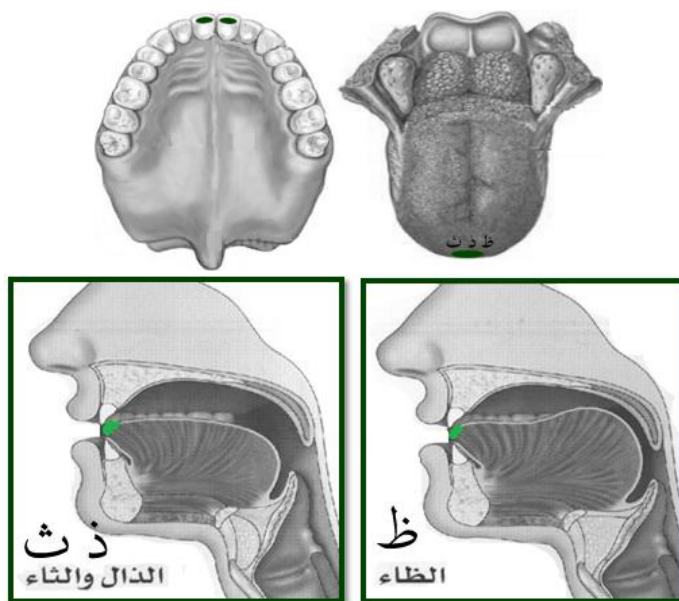
7.5.5.3 ปลายลิ้นแตะโคนฟันบน มี 3 อักษรคือ ตา (ت) ดาล (د) และฎอ (ظ)

(د)และฎอ (ظ)

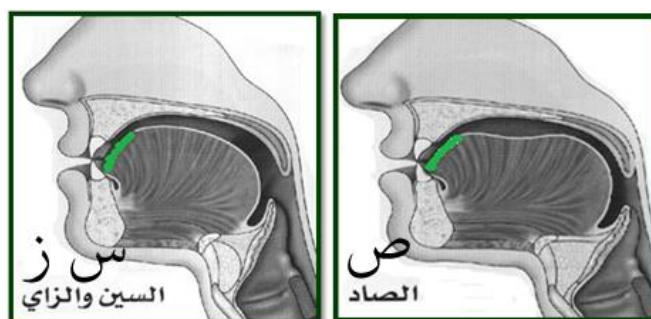
7.5.5.4 ปลายลึ้นแตะปลายพ้บน มี 3 อักษร คือ ษ (ث) ซล

(ذ) และซอ (ظ) เอาปลายลึ้นออกมำเล็กน้ยระหว่งพ้บนกัปลง

7.5.5.5 ปลายลึ้นแตะโคนพ้ปลง มี 3 อักษร คือ ซ (س) ลึน

(ص) และศอด (س) ให้อาปลายลึ้นแตะโคนพ้ปลง ต่ำแหน่งเสียงจะอยู่ช่วงที่อยู่เหนือพ้ปลงซึ่หน้า เล็กน้ย

*อักษร ศอด มีการอ่านผิดกันอย่งแพร่หลาย โดยการห่อริมฝีปากเวลาออกเสียง ที่ถูกต้ง คือไมต้งห่อริมฝีปาก เพราะศอด ไมได้มีฐานเสียงที่ริมฝีปาก

ตารางสรุปรตำแหน่งเกิเตเสียง

อักษร	ตำแหน่งเกิเตเสียง	อักษร	ตำแหน่งเกิเตเสียง
إ	ค่อชว่งลื้กสุด	ب	ริมผีปากบนล่าง
ت	ปล่ายลื้นแต่ะโคนพันบน	ث	ปล่ายลื้นแต่ะปล่ายพันบน
ج	กลางลื้น	ح	ค่อชว่งกลาง
خ	ค่อชว่งบนสุด	د	ปล่ายลื้นแต่ะโคนพันบน
ذ	ปล่ายลื้นแต่ะปล่ายพันบน	ر	ยอเตปล่ายลื้นแต่ะเห้งือกของพันบน
ز	ปล่ายลื้นแต่ะโคนพันล่าง	س	ปล่ายลื้นแต่ะโคนพันล่าง
ش	กลางลื้น	ص	ปล่ายลื้นแต่ะโคนพันล่าง
ض	ข้างลื้นจากลื้กสุดจนถึงก่อนปล่ายลื้น	ط	ปล่ายลื้นแต่ะโคนพันบน
ظ	ปล่ายลื้นแต่ะปล่ายพันบน	ع	ค่อชว่งกลาง
غ	ค่อชว่งบนสุด	ف	ริมผีปากล่าง
ق	โคนลื้นลื้กสุด	ك	โคนลื้น
ل	ข้างลื้นจากส่วนปล่ายลื้นถึงยอเตลื้นแต่ะเห้งือก	م	ริมผีปากบนล่าง+โพรงจุมุก
ن	ปล่ายลื้นแต่ะเห้งือกของพันบน+โพรงจุมุก	ه	ค่อชว่งลื้กสุด
و	ริมผีปากบนล่าง	ي	กลางลื้น

แบบฝึกหัด

- 1- ตำแหน่งเกิดเสียงในภาษาอาหรับมีทั้งหมดกี่ตำแหน่งใหญ่? และกี่ตำแหน่งย่อย?
- 2- ตำแหน่งใหญ่ที่เกิดเสียงมีอะไรบ้าง?
- 3- จงบอกอักษรที่มีตำแหน่งเกิดเสียงจากที่ต่อไปนี้
 - 1- โพรงคอและโพรงปาก
 - 2- คอ ลึกสุด
 - 3- คอ ช่วงกลาง
 - 4- คอ ใกล้เคียง
 - 5- ไคณลึกลึกสุด
 - 6- ไคณลึกลึก
 - 7- กลางลึกลึก
 - 8- ปลายลึกลึกและไคณลึกลึก
 - 9- ปลายลึกลึกและปลายลึกลึก
 - 10- ปลายลึกลึกและไคณลึกลึก
 - 11- กลางลึกลึกจากช่วงลึกลึก
 - 12- กลางลึกลึกจากช่วงปลายลึกลึกและไคณลึกลึก
 - 13- ปลายลึกลึกและไคณลึกลึกจากลึกลึก
 - 14- ยอดลึกลึก
 - 15- รีมฝีปากกลาง
 - 16- รีมฝีปากทั้งสอง
 - 17- โพรงจมูก

บทที่ 8 ลักษณะของเสียงอักษรในภาษาอาหรับ

การออกเสียงแต่ละอักษรให้ถูกต้องนั้น นอกจากต้องรู้ถึงที่ตำแหน่งที่เกิดเสียงแล้วยังจำเป็นต้องเข้าใจลักษณะเสียงของแต่ละอักษรด้วย เมื่อสามารถออกเสียงจากตำแหน่งเกิดเสียงที่ถูกต้องได้แล้ว และยังสามารถออกเสียงตามลักษณะเสียงของอักษรได้ด้วย เสียงที่ออกก็จะถูกต้อง ไม่ผิดเพี้ยน

หากเรามุ่งเน้นแต่ตำแหน่งเกิดเสียงอย่างเดียว โดยไม่สนใจลักษณะเสียง จะทำให้อักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน ฟังดูไม่แตกต่างกัน เช่น ซีน คอด ซาย ตำแหน่งเกิดเสียงเดียวกัน สิ่งที่ทำให้แตกต่างกันคือ ลักษณะเสียง

ลักษณะของเสียงเหล่านี้เป็นลักษณะประจำตัวไม่ว่าจะเป็นสระ หรือสุกุนก็ตาม แต่เมื่อเป็นสุกุนจะชัดเจนกว่า ยกเว้นก็อลเกาะละฮ์ที่มีเฉพาะเวลาที่เป็นสุกุนเท่านั้น

8.1 ประเภทที่ 1 ลักษณะคู่ (ลักษณะที่มีคู่ตรงข้าม)

คู่ที่ 1 พ่นลม และไม่พ่นลม

8.1.1 พ่นลม หรือเสียงไม่ก้อง หรือฮัมส์ (الهمس)

คือ “มีลมหายใจพ่นออกมาพร้อมกับอักษรขณะเปล่งเสียงมันเป็นตัวสะกด”¹⁷

¹⁷ ตั้ยสัร อิลมิต-ตั้จญ์วืด, อะห์มัด ฮัจญ์-ญาวะวืล, 2002, หน้า 185

เวลาออกเสียงอักษรเหล่านี้ต้องมีลมพ่นออกมาด้วย สังเกตได้เมื่อเป็นตัวสะกดเวลาเอานิ้วชี้ป้องปากจะรู้สึกได้ว่ามีลมพ่นออกมา อักษรที่มีลักษณะนี้มีทั้งหมด 10 ตัว รวมอยู่ในคำว่า

سَكَتَ فَحْتَهُ شَخْصٌ

เช่น

تَهْتَدُونَ

مِثْلَ

يَحْزَنُونَ

تَفْعَلُونَ

أَسْجُدُوا

أَصْبَرَهُمْ

يُخْلِفَ

تَشْكُرُونَ

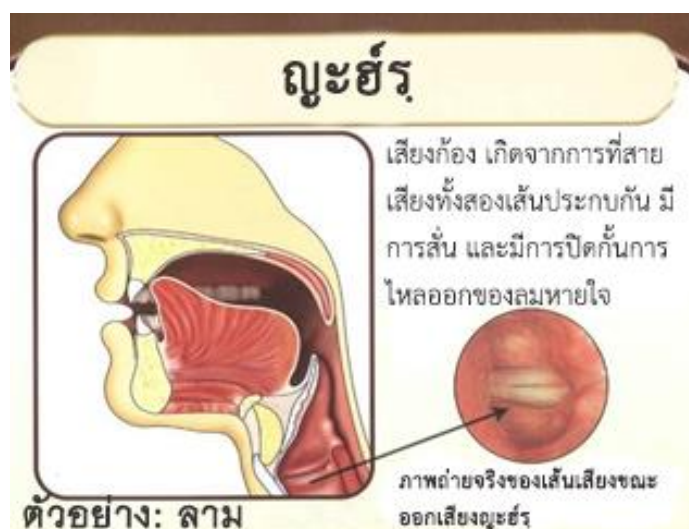
* ส่วนอักษรกาฟ และอักษรตา เป็นอักษรพ่นลมและเสียงหยุด เวลาอ่านให้หยุดเสียงก่อนแล้วจึงค่อยให้มีเม็ดลมพ่นออกมา

كَتَبَتْ

يَكْتُبُونَ

8.1.2 ไม่พ่นลม หรือเสียงก้อง หรือญะฮ์ร (الجهْر)

คือ “ลมหายใจถูกกักไว้ไม่ให้ไหลออกมาพร้อมอักษรขณะเปล่งเสียงมันเป็นตัวสะกด เพราะไม่มีอากาศพ่นออกมา”¹⁸

เป็นลักษณะตรงข้ามกับอักษรพ่นลม มีทั้งหมด 19 อักษร คือ อักษรที่เหลือจากอักษรพ่นลม อักษรเหล่านี้เวลาออกเสียงต้องไม่ให้ลมพ่นออกมา มีอักษรดังนี้

¹⁸ ตัยสිර อิลมิต-ตั้ญญ์วี้ด, อะหมัด อัล-ญาวะวี้ล, 2002, หน้า 185

ا ب ج د ذ ر ز ح ط ظ ع غ ق ل م ن و ی

* ระวังอักษรต่อไปนี้ คือ ج ع ا หลายคนออกเสียงไม่ถูกต้องปล่อยให้มิมพ่นออกมา
ด้วยทั้งที่อักษรเหล่านี้เป็นอักษรไม่พ่นลม

ลองฝีกออกเสียงคำต่อไปนี้ 3 รอบ

รอบที่ 1 ให้พยายามออกเสียงทุกตัวเป็นแบบพ่นลม

รอบที่ 2 ให้พยายามออกเสียงทุกตัวเป็นแบบไม่พ่นลม

รอบที่ 3 ให้ออกเสียงอย่างถูกต้อง ตัวใดต้องพ่นลม ก็ให้พ่นลม ตัวใดไม่ต้องพ่นลม ก็ไม่ต้องพ่น

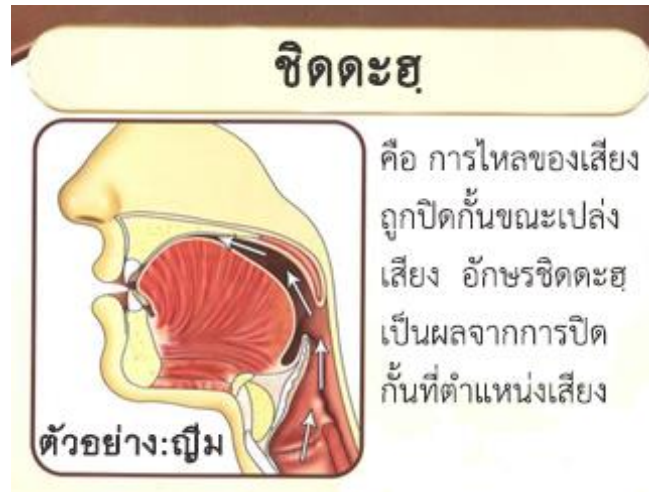
ลม

أَءْ	أَبْ	أَتْ	أَثْ	أَجْ	أَخْ	أَخْ
أَذْ	أَزْ	أَرْ	أَزْ	أَسْ	أَشْ	أَصْ
أَضْ	أَظْ	أَظْ	أَغْ	أَغْ	أَفْ	أَقْ
أَكْ	أَلْ	أَمْ	أَنْ	أَهْ	أَوْ	أَيْ

คู้ที่ 2 เสียงหยุด เสียงต่อเนื่อง และเสียงกึ่งหยุด

8.1.3 เสียงหยุด หรือซิดตะฮฺ (إِسْد)

คือ “การไหลของเสียงถูกกักไว้ขณะเปล่งเสียงอักษรซิดตะฮฺ เป็นผลจากการอุดที่ตำแหน่งเกิดเสียง”

เมื่อเปล่งเสียงอักษรเหล่านี้ให้หยุดเสียงทันที ไม่ปล่อยให้เสียงไหลต่อ เมื่อเสียงถูกกักไว้ไม่ให้ออกมาเสียงจึงแน่นอยู่ข้างใน คำว่าซิดตะฮฺ แปลว่า มีพลัง, แน่น อักษรประเภทนี้มีทั้งหมด 8 อักษร รวมอยู่ในคำว่า

أَجْدُ قَطٍ بَكَتْ

8.1.4 เสียงต่อเนื่อง หรือเราะคอะฮฺ (الرَّخَاوَةُ)

คือ “มีการไหลอย่างสะดวกของเสียงอักษรเราะคอะฮฺขณะที่ผ่านตำแหน่งเกิดเสียง”

เป็นลักษณะตรงข้ามกับอักษรหยุดเสียง คือ ไม่ให้หยุดเสียง ต้องปล่อยให้เสียงไหลต่อไป ทำให้เสียงหลวม อักษรที่มีลักษณะนี้มีทั้งหมด 16 อักษร คืออักษรที่เหลือจาก ชิดตะฮุและบัยนียะฮุ

ث ح خ ذ ز س ش ص ض ظ غ ف ه و ی

8.1.5 เสียงกึ่งหยุด หรือบัยนียะฮุ (البَيْنِيَّةُ)

คือ “เสียงบางส่วนถูกกั้นไว้ขณะเปล่งเสียงอักษรบัยนียะฮุ”

อักษรเหล่านี้มีการกีดกั้นที่ตำแหน่งเสียง แม้เสียงจะไม่หยุดไหล แต่ก็ไหลด้วยความไม่สะดวก มีทั้งหมด 5 อักษร รวมอยู่ในคำว่า

لِنْ عُمْرٍ

* ระวังอย่าหยุดเสียงที่อักษรต่อไปนี้ คือ غ ض

ลองฝีกออกเสียงคำต่อไปนี้ 3 รอบ

รอบที่ 1 ให้พยายามออกเสียงทุกตัวเป็นแบบเสียงหยุด

รอบที่ 2 ให้พยายามออกเสียงทุกตัวเป็นแบบเสียงต่อเนื่อง

รอบที่ 3 ให้ออกเสียงอย่างถูกต้อง ตัวใดต้องหยุดเสียง ก็ให้หยุดเสียง ตัวใดไม่ต้องหยุดเสียง ก็ไม่ต้องหยุดเสียง ตัวใดเป็นแบบกึ่งหยุดเสียง ก็ให้อ่านแบบกึ่งหยุดเสียง

أَءْ	أَبْ	أَثْ	أَتْ	أَجْ	أَخْ	أَخْ
أَدْ	أَذْ	أَزْ	أَزْ	أَسْ	أَشْ	أَصْ
أَضْ	أَظْ	أَظْ	أَغْ	أَغْ	أَفْ	أَقْ
أَكْ	أَلْ	أَمْ	أَنْ	أَهْ	أَوْ	أَيْ

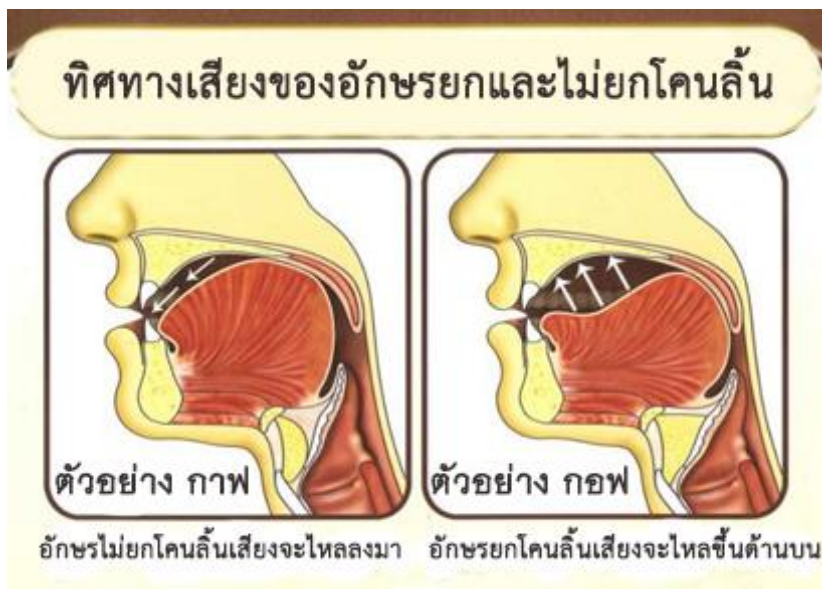
คู้ที่ 3 ยกโคนลัน และไม่ยกโคนลัน

- 8.1.6 ยกโคนลัน หรือเสียงใหญ่ หรืออิสติอุลา (الإِسْتِعْلَاء) เวลาออกเสียงต้องยกโคนลันขึ้น ให้โคนลันไปแตะกับเพดานปากช่วงด้านในสุด ทำให้อักษรเหล่านี้มีเสียงหนา(ตัฟคีม) บางคนจึงเรียกว่าอักษรเสียงหนา มีทั้งหมด 7 อักษร รวมอยู่ในคำว่า

خُصَّ ضَغُطٌ قِظْ

- 8.1.7 ไม่ยกโคนลัน หรือเสียงไม่ใหญ่ หรืออิสติฟา (الإِسْتِفَال) เป็นลักษณะตรงข้ามกับอักษรยกโคนลัน เวลาออกเสียงต้องไม่ยกโคนลัน ทำให้เสียงไม่หนา

ب ت ث ج ح د ذ س س ش ع ف ك م ن ه و ي

ภาพด้านขวาเป็นอักษร กอฟ อักษรเสียงหนาจะเห็นได้ว่าโคนลันยกขึ้นไปแนบกับเพดานปากด้านใน ส่วนทางด้านซ้ายเป็นอักษรกอฟ อักษรเสียงบาง โคนลันไม่ได้ยกขึ้นไปแนบกับเพดานปากด้านใน

* ส่วนอักษร รอ ลาม และอะลีฟ บางครั้งก็เสียงหนา(ยกโคนลัน) บางครั้งก็เสียงบาง(ไม่ยกโคนลัน) ให้ดูรายละเอียดของอักษร รอ ที่บท การอ่านอักษร รอ และอักษร ลาม ที่บท การอ่านคำว่า อัลลอฮ์ ส่วนอะลีฟจะหนาบางตามอักษรที่อยู่ก่อนหน้ามัน

คู่ที่ 4 ยกกลางลิ้น และไม่ยกกลางลิ้น

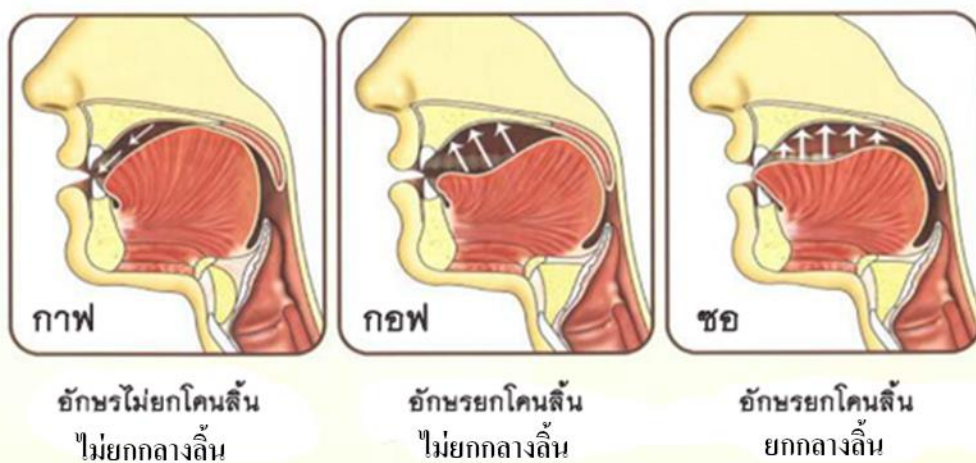
8.1.8 ยกกลางลิ้น หรือเสียงอ้วน หรืออิฎฺบาท (إِطْبَاق) คือ อักษรที่มีการยกโคน และกลางลิ้นขึ้น เวลาออกเสียงให้ยกตั้งแต่โคนลิ้น กลางลิ้นไปถึงเกือบทั้งลิ้นขึ้น ประคบหรือเกือบประคบกับเพดานบน ทำให้ลมจำนวนมากถูกกักไว้บริเวณ ระหว่างลิ้นกับเพดานปาก เสียงที่ออกมาจึงหนาแน่น มีทั้งหมด 4 อักษร คือ

ص ض ط ظ

8.1.9 ไม่ยกกลางลิ้น หรือเสียงไม่อ้วน หรืออินฟิตาห์ (الانْفِتاح) คือ อักษรที่ไม่มีการยกกลางลิ้นขึ้นไปประคบหรือเกือบประคบกับเพดานปาก จึงไม่ทำให้อักษร เหล่านี้มีเสียงหนาขึ้น

أ ب ت ث ج ح خ د ذ ر ز س ش ع غ ف ق ك ل م ن ه و ی

ตารางเปรียบเทียบอักษรยกกลางลิ้น และไม่ยกกลางลิ้น

ภาพทางด้านขวาคืออักษรซอ เป็นอักษรยกโคนลิ้น และยกกลางลิ้น เกือบทั้งลิ้นถูกยกขึ้นแทบจะประคบกับเพดานปาก ส่วนภาพกลางคืออักษรกอฟ เป็นอักษรยกโคนลิ้น แต่ไม่ยกกลางลิ้น เฉพาะโคนลิ้นช่วงปลายที่ถูกยกขึ้นไป ส่วนทางซ้ายสุดคืออักษรกาฟ เป็นอักษรไม่ยกโคนลิ้นด้านใน ไม่ยกกลางลิ้น โคนลิ้นช่วงปลายไม่ได้ถูกยกขึ้นไป

คู้ที่ 5 ออกเสียงไ้รวดเร็ว และออกเสียงไ้ไม่รวดเร็ว

- 8.1.10 ออกเสียงไ้รวดเร็ว หรืออิซลาก (الإِذْلَاق) คือ อักษรที่ออกเสียงไ้รวดเร็ว
บั้งก็ว่าเพราะฐานเสียงอักษรเหล่านี้อยู่บริเวณปลายปาก มีทั้งหมด 6 อักษร คือ

نَلِّ بِرِّفَمْ หรือ فَرِّ مِنْ لُبِّ

- 8.1.11 ออกเสียงไ้ไม่รวดเร็ว หรืออิศมาต (الإِصْمَات) คือ อักษรที่ออกเสียงไ้ช้า

أ ت ث ج ح خ د ذ ز س ش ص ض ط ظ ع غ ق ك ه و ي

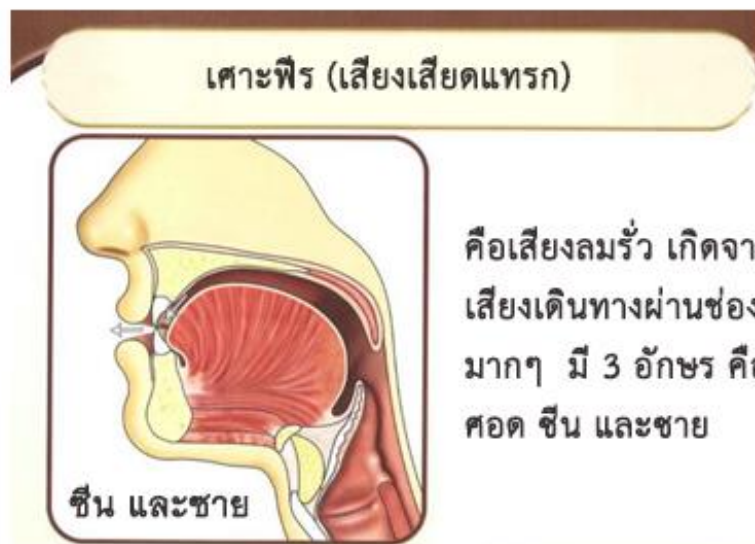
* คู้ที่ 5 นี้ ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาตั้จัญวืต เพราะเป็นลักษณะที่ออกมาโดยอัตโนมัติ ไม่ได้เกิดจากการควบคุมของเรา แต่ที่นำมากล่าวเพราะคู้นี้มักถูกกล่าวถึงในหนังสือตั้จัญวืตด้วยเสมอ

8.2 ประเภทที่ 2 ลักษณะเดี่ยว (ลักษณะที่ไม่มีคู่ตรงข้าม)

8.2.1 มีเสียงเสียดแทรก หรือเสาะฟิร (الصَفِيرُ)

คือ มีเสียงดังออกมาระหว่างริมฝีปากทั้งสองคล้ายเสียงหวีดของนก เพราะทางเดินของเสียงถูกบีบให้แคบลง ทำให้ลมเสียงมีแรงดันมาก สังเกตได้เมื่อเราอ่านในใจ หรืออ่านเบา ๆ ก็จะมีเสียงอักขรเหล่านี้ออกมาให้ได้ยินอยู่ มีทั้งหมด 3 อักขร คือ ص س ز เช่น

سَوَاءٌ	أَرْوَجَا	أَنْزَلَ
أَصْحَابُ	صِرَاطُ	نَسْتَعِينُ

* เสียงซาย (ز) เป็นอักขรไม่พ่นลม แต่ไม่หยุดเสียง และต้องมีเสียงเสียดแทรก จึงมีเสียงคล้ายเสียงฟู่หรือตัว Z ในภาษาอังกฤษ

8.2.2 มีเสียงสะท้อน หรือ ก้อลเกาะละฮุ (القلقة) คือ เมื่อเป็นตัวสะกดด้วยสุกุนจะ

มีเสียงสะท้อนออกมา มีทั้งหมด 5 อักษร รวมอยู่ในคำว่า **قُطْبُ جَدٍ** เช่น

ج۱۴

14th 6th

اق

120

جـ

* ดูรายละเอียดเพิ่มเติมที่เรื่อง ก้อลเกาะละฮุ

8.2.3 เสียงนุ่มนวล หรือลีน (اللين) คือ ให้เปล่งเสียงอย่างนุ่มนวล ไม่ให้ออกเสียง รวว

หรือยา หนักหรือจริงจังเกินไป คือ อักษรยาสุญ หรือวาวสุญ ที่ข้างหน้าเป็น

อักษรที่มีสระพัตหะฮฺ **حِي ْوُ** เช่น

خَوْفٍ

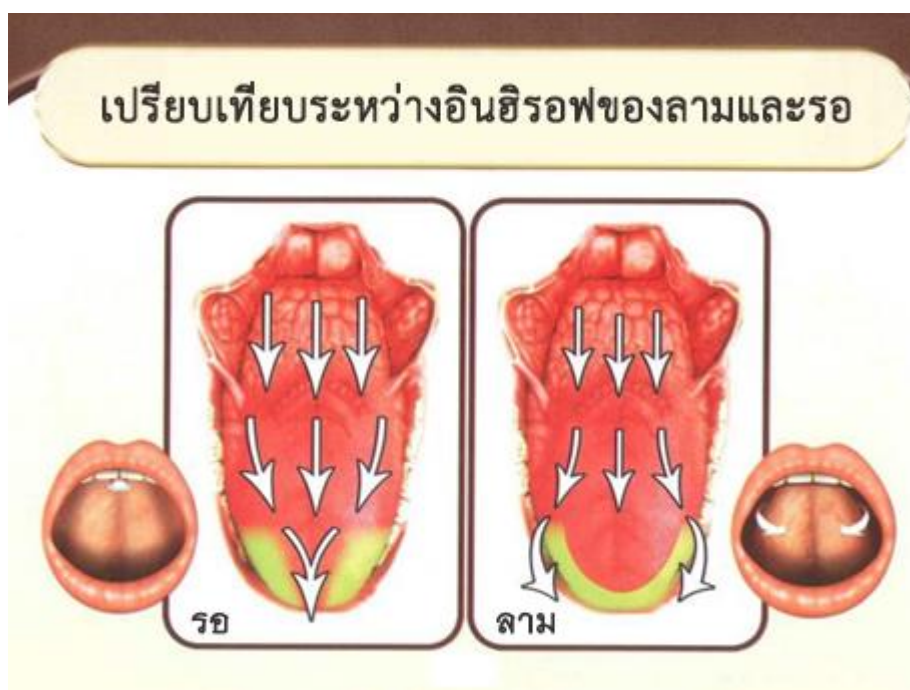
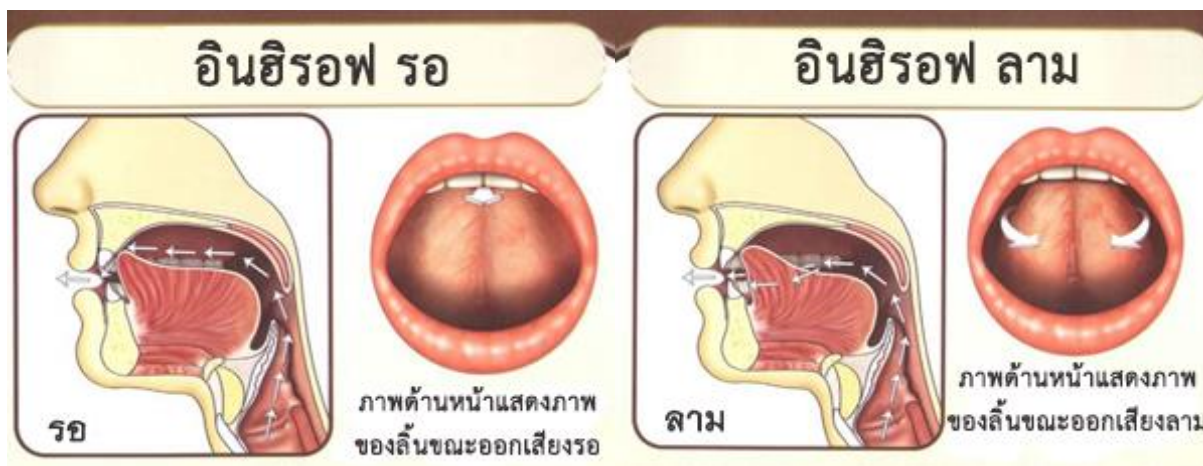
قُرَيْشٌ

* ดูเพิ่มเติมที่ มัดสิน

8.2.4 เสียงไหลหักเห หรืออินฮิรอฟ (الاخفاف) คือ เสียงที่ออกมาถูกบังคับให้หักเห
เส้นทาง ไหลออกไปทางด้านข้างทั้งสองของปลายลิ้นเพราะถูกลิ้นขวางทาง คือ
อักษร ลาม (ل) หรือไหลไปอัดรวมอยู่กลางปลายยอดลิ้นเหมือนคอคขวดเพราะช่อง
ลมถูกบีบให้แคบลง คือ อักษร รอ (ر) บ้างก็ว่าหมายถึง ตำแหน่งเกิดเสียงมีการ
เคลื่อนออกไปจากตำแหน่งเดิม เช่น

أ

إ

8.2.5 รั้วลั่น หรือติกรอร (التكرار) คือ มีการรั้วลั่น มีอักษรเดียว คือ ر เช่น أَر

8.2.6 ลมกระจาย หรือตะฟัซซี (التفشي) คือ มีลมพ่นกระจายอยู่กลางลั่น มีอักษร
เดียว คือ ش เช่น وَالشَّمْسِ

8.2.7 ยึดเสียง หรืออิสติฎออละฮฺ (الاستطالة) คือ มีการขยับปลายลั่นออกไปชนโคน
พินหน้าบนเพราะมีลมอัดสะสมที่กลางลั่นมาก เป็นผลให้เสียงถูกยึดให้ยาวขึ้น มี
อักษรเดียว คือ ض เช่น

وَلَا الضَّالِّينَ ว่าจะลัฎฎออละฮฺ ตรงคำว่า ลัฎฎ เสียงจะยืดกว่าปกติเล็กน้อย

8.2.8 เสียงหนว่ง หรือซุนนะฮะฮ์ คือ เสียงที่ขึ้นไปที่จุมุกที่เกิดจากออกเสียงซุนน หรือมีม

م ن

* ความยาวของเสียงหนว่ง(ซุนนะฮะฮ์)ไม่ได้เทียบเป็นจำนวนหะเราะกะฮะ โดยเรียงลำดับตามความยาวได้ดังนี้

1. ซุนนมีซัดตะฮะฮ์ หรือมีมมีซัดตะฮะฮ์ หรือฮิดฮอม มีเสียงซุนนะฮะฮ์ที่ยาวที่สุด
2. ซุนนหรือมีม ฮิดฟาฮ์ มีเสียงซุนนะฮะฮ์ยาว
3. ซุนนหรือมีม ฮิซฮาร มีเสียงซุนนะฮะฮ์น้อยมาก
4. ซุนนหรือมีม มีสระฟัดตะฮะฮ์ หรือกัสเราะฮะฮ์ หรือฎ็อมมะฮะฮ์ มีเสียงซุนนะฮะฮ์น้อยที่สุด

เช่น

أَمَّا	أَنَّ
لَكُمْ مَا	مَنْ يَقُولُ
ذَلِكَ بَلَاءٌ	يُنْفِقُونَ
مَمْلُوكًا	مِنْ هَذِهِ
مَثَلًا	نَحْنُ

ตารางสรูปตำหน่งและลักษณะของเสียงในภาษาอาหรับ

อักขร	ตำหน่งและลักษณะเสียง	อักขร	ตำหน่งและลักษณะเสียง
ا	ช่วงลืกสุดของคอค 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงหยุด 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน)	ب	ริมฝีปากบนล่าง 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงหยุด 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน) 5- มีเสียงสะท้อน
ت	ปลายลืนแตะโคณพ่นบน 1- พ่นลม 2- เสียงหยุด 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน)	ث	ปลายลืนแตะปลายพ่นบน 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน)
ج	กลางลืน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงหยุด 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน) 5- มีเสียงสะท้อน	ح	ช่วงกลางคอค 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน)
خ	ช่วงบนสุดของคอค 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ยกโคณลืน (เสียงใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน)	د	ปลายลืนแตะโคณพ่นบน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงหยุด 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกกลางลืน (เสียงไม่อ้วน) 5- มีเสียงสะท้อน
ذ	ปลายลืนแตะปลายพ่นบน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคณลืน (เสียงไม่ใหญ่)	ذ	ยอดปลายลืนแตะเหงือกของพ่นบน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงกึ่งหยุด 3- บางคร้้งหนา บางคร้้งบาง

	4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน)		4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน) 5- เสียงไหลหักเห 6- รัวลิ้น
ز	ปลายลิ้นแตะโคนฟันล่าง 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคนลิ้น (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน) 5- มีเสียงเสียดแทรก	س	ปลายลิ้นแตะโคนฟันล่าง 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคนลิ้น (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน) 5- มีเสียงเสียดแทรก
ش	กลางลิ้น 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคนลิ้น (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน) 5- ลมกระจาย	ص	ปลายลิ้นแตะโคนฟันล่าง 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ยกโคนลิ้น (เสียงใหญ่) 4- ยกกลางลิ้น (เสียงอ้วน) 5- มีเสียงเสียดแทรก
ض	ข้างลิ้นจากลึกสุดจนถึงก่อนปลายลิ้น 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ยกโคนลิ้น (เสียงใหญ่) 4- ยกกลางลิ้น (เสียงอ้วน) 5- ปิดเสียง	ط	ปลายลิ้นแตะโคนฟันบน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงหยุด 3- ยกโคนลิ้น (เสียงใหญ่) 4- ยกกลางลิ้น (เสียงอ้วน) 5- มีเสียงสะท้อน
ظ	ปลายลิ้นแตะปลายฟันบน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ยกโคนลิ้น (เสียงใหญ่) 4- ยกกลางลิ้น (เสียงอ้วน)	ع	คอ ช่วงกลาง 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงกึ่งหยุด 3- ไม่ยกโคนลิ้น (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน)
غ	คอ ช่วงบน 1- ไม่พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ยกโคนลิ้น (เสียงใหญ่) 4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน)	ف	ริมฝีปากล่าง 1- พ่นลม 2- เสียงต่อเนื่อง 3- ไม่ยกโคนลิ้น (เสียงไม่ใหญ่) 4- ไม่ยกกลางลิ้น (เสียงไม่อ้วน)
ق	โคนลิ้นลึกสุด 1- ไม่พ่นลม	ك	โคนลิ้น 1- พ่นลม

	2- เส่ยงหยุต 3- ยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน) 5- ม๑เส่ยงส๑ท๑น		2- เส่ยงหยุต 3- ม๑ยยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน)
٭	ข้างล๑นจากปลายล๑นถ๑งย๑ดล๑น 1- ม๑พ๑นล๑ม 2- เส่ยงก๑งหยุต 3- บ๑งค๑ร๑งหน๑ บ๑งค๑ร๑งบ๑ง 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน) 5- เส่ยงห๑ลห๑ก๑เห	٭	ร๑มฝ๑ป๑กบ๑นล๑ง+พ๑รงจ๑มุก 1- ม๑พ๑นล๑ม 2- เส่ยงก๑งหยุต 3- ม๑ยยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน) 5- เส่ยงหน๑วง
٭	ปลายล๑นแ๑ะห๑ง๑กข๑งพ๑นบ๑น+พ๑รง จ๑มุก 1- ม๑พ๑นล๑ม 2- เส่ยงก๑งหยุต 3- ม๑ยยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน) 5- เส่ยงหน๑วง	٭	ค๑ข๑งล๑กส๑ด 1- พ๑นล๑ม 2- เส่ยงต๑น๑อง 3- ม๑ยยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน)
٭	ร๑มฝ๑ป๑กบ๑นล๑ง 1- ม๑พ๑นล๑ม 2- เส่ยงต๑น๑อง 3- ม๑ยยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน) 5- บ๑งกร๑น๑อกเส่ยงน๑ม๑นวล	٭	กลลางล๑น 1- ม๑พ๑นล๑ม 2- เส่ยงต๑น๑อง 3- ม๑ยยกค๑นล๑น (เส่ยงม๑หญ่) 4- ม๑ยยกกลลางล๑น (เส่ยงม๑อ้วน) 5- บ๑งกร๑น๑อกเส่ยงน๑ม๑นวล

แบบฝึกหัด

1- บอกอักษรที่มีลักษณะต่อไปนี้

1. ฟันลม	7. มีเสียงสะท้อน
2. เสียงหยุด	8. เสียงนุ่มนวล
3. เสียงกึ่งหยุด	9. เสียงไหลหักเห
4. ยกโคนลิ้น (เสียงใหญ่)	10. รัวลิ้น
5. ยกกลางลิ้น (เสียงอ้วน)	11. ลมกระจาย
6. มีเสียงเสียดแทรก	12. ปิดเสียง

2- จงบอกลักษณะเสียงของอักษรตั้งแต่อะลิฟ-ยา

3- อธิบายความแตกต่างระหว่างอักษรต่อไปนี้

1. อักษร อะลิฟ (ا) และฮัยน์ (ح)
2. อักษร ตา (ت) และฏอ (ط)
3. อักษร ดาล (د) และฏอด (ض)
4. อักษร ซัยยน์ (غ) กอฟ (ق) และกาฟ (ك)
5. อักษร ฆา (ث) และซาล (ذ)
6. อักษร ซัยน (س) และศอด (ص)

บทที่ 9 นูนมีซัดดะฮฺ หรือมีมมีซัดดะฮฺ

นูนหรือมีมทุกตัวที่มีซัดดะฮฺ **ن** **م** จำเป็นต้องหน่วงเสียง (وَاجِبُ الْغَنَّةِ) เสมอ โดยให้หน่วงเสียงมากกว่าการหน่วงแบบอื่นๆ

เช่น คำว่า فَاتَمَّهُنَّ ฟ่าอ่าตัมมาฮฺนน่า ตรงคำว่า ตัม และฮฺน ให้หน่วงเสียง

نَ			هَ	مَ			تَ	أَ	فَ
น่า	[หน่วงเสียง]		ฮฺน	มา	[หน่วงเสียง]		ตัม	อ่า	ฟ่า

نَ

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا	فَاتَمَّهُنَّ
إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ	مِنَ الْجَنَّةِ وَالنَّاسِ
وَلَكِنَّ الشَّيْطِينَ كَفَرُوا	وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى

مَ

وَأَمْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ	وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ	نُحْمًا يُسْأَلْنَ يَوْمَئِذٍ
صُمٌّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ	فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ

แปะบฝีกหัด

จ้งตอบคำถำมต้อไปนี้

1. นู่นหรือมี้มที่มีชั้ดตะฮุ ต้องออกเสีียงอย่างไร?
2. จ้งบอกชื่อหูก่ม นู่นหรือมี้มที่มีชั้ดตะฮุ
3. จ้งยกตัวอย่างนู่น หรือมี้มที่มีชั้ดตะฮุ

บทที่ 10 เสียงสะท้อน หรือก็อลเกาะละฮ์

(الْقَلَّة)

เสียงสะท้อน หรือก็อลเกาะละฮ์ คือ ความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นที่ตำแหน่งเสียงเมื่อออกเสียงอักษรเหล่านี้เป็นตัวสะกดสุกจนกระทั่งได้ยินเสียงดังออกมา¹⁹

เสียงสะท้อนที่ออกมา เนื่องจากอักษรเหล่านี้มีเสียงแน่นมาก เมื่อหยุดเสียงจะเกิดแรงสะสมที่ค้างอยู่กระเพื่อมออกมาเป็นเสียงสะท้อน มีทั้งหมด 5 อักษร รวมอยู่ในคำว่า กุดบุ ญัดดิน (قطب جد) คือ ق ط ب ج د

10.1 ประเภทของเสียงสะท้อน

ประเภทของเสียงสะท้อนว่าเบาหรือดัง สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

10.1.1 - เบา หรือคฺุร (الصغرى) คือ เมื่ออักษรก็อลเกาะละฮ์อยู่ระหว่างคำ²⁰

วิธีอ่าน ให้ออกเสียงสะท้อนชัดเจน แต่ไม่มากเท่าประเภทที่ 2

เช่น คำว่า رُزِقْنَا รุซิกนา ตรงคำว่า ซิก กุ)) ให้มีเสียงสะท้อน เกาะ ออกมา

سَا		زِقْ	رُ
นา	(เสียงสะท้อน เกาะ))	ซิก	รุ

เนื่องจากเสียงสะท้อนไม่ได้เกิดที่พยางค์สุดท้ายที่อ่าน จึงจัดเป็นประเภทที่ 1

10.1.2 - ดัง หรือคฺุบร (الكبرى) คือ เมื่ออ่านหยุดที่อักษรก็อลเกาะละฮ์²¹

วิธีอ่าน ให้ออกเสียงสะท้อนชัดเจนมากกว่าประเภทที่ 1

¹⁹ พรียาล, อัลมีซาน ฟิ อะห์กาม ตั้ญวืต อัล-กุรอาน, หน้า 74

²⁰ พรียาล, อัลมีซาน ฟิ อะห์กาม ตั้ญวืต อัล-กุรอาน, หน้า 75

²¹ พรียาล, อัลมีซาน ฟิ อะห์กาม ตั้ญวืต อัล-กุรอาน, หน้า 75

เช่น คำว่า **وَأَرْزُقُ** วรรซุก ตรงคำว่า ซุก กุ)) ให้มีเสียงสะท้อน เกาะ ออกมาโดยให้
ออกเสียงชัดกว่าประเภทแรก

		زُق	وَأَرْ
[เสียงสะท้อน เกาะ)))]		ซุก	วรร

เนื่องจากเสียงสะท้อนเกิดที่พยางค์สุดท้ายที่อ่าน จึงจัดเป็นประเภทที่ 2

ตัวอย่าง

ق

เปา หรือศุฬร

ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا
فَأَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ

رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ
وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ

ดั่ง หรือกบร

نَفْسِي وَأَخِيَ فَافْرُقْ
بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ
وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ
إِلَّا الْحَقَّ

بَلَدًا ءَامِنًا وَأَرْزُقْ
مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ
هَذَا هُوَ الْحَقَّ

ط

เปา หรือศุฬร

لِيُطْمِنَنَّ
لِيُطْلِعَكُمْ

أَفَتَطْمَعُونَ
بَطْنِي

ดั่ง หรือกบร

وَلَا تُشْطِطْ
فَيَعُوسُ قَبُوطٌ

قَالَ فَأَهْبِطْ
عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ

ب

เปา หรือศุฆร

أَبْصَرِهِمْ
سُبْحَانَكَ

قَبْلِكَ
عَبْدِنَا

ดั่ง หรืออุบร

يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ
سَرِيعُ الْحِسَابِ
وَالشَّجَرُ وَالذَّوَابُّ
فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ

وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۝
شَدِيدُ الْعِقَابِ
تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ
فَالِقُ الْوَحْيِ

ج

เปา หรือศุฆร

تَجْرَى
الْعَجَلِ

يَجْعَلُونَ
أَجْرَهُمْ

ดั่ง หรืออุบร

وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ
مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ
وَأَذِّنَ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ

قَالَ أَخْرُجْ
وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ
وَاتِمُّوا الْحَجَّ
بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ

د

เปา หรือศุฆร

وَالْعُدُونِ
أَدْخُلُوا

وَادْعُوا
وَأَعِدْنَا

ดั่ง หรืออุบร

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ
وَلَيْسَ الْكُفْرُ بِالْإِيمَانِ
يَلَيِّنَنَّ نُرْدُ
فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ
لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ
فَلَا رَادَّ
بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ

ขอควรวะวัง การออกเสียงสะท้อน ต้องไม่ออกเสียงขัดเกินไปจนกลายเป็นอีกพยางค์หนึ่งขึ้นมา

หนังสือบางเล่มจะแบ่ง เสียงสะท้อน หรือก๊อลเกาะละฮุ เป็น 3 ประเภท คือ

- 1- เล็กสุด (คุฆรอก) คือ การหยุดระหว่างคำ
- 2- กลางสุด (วุสฎุฮ) คือ การหยุดท้ายคำ
- 3- ใหญ่สุด (กุปรอก) คือ การหยุดท้ายบนคำที่เป็นขัดตะฮุ

แต่ผู้เขียนเห็นด้วยตามทัศนะของดร.อัยมัน รุซดี สุวัยด์²² ที่เห็นว่า ก๊อลเกาะละฮุ แบ่งเป็น 2 ประเภท เพราะถือว่า เสียงสะท้อนที่ออกมา เป็นเสียงที่เกิดจาก อักษรก๊อลเกาะละฮุ ตัวที่ 2 ตัวเดียว จึงไม่มีเหตุผลให้ต้องเน้นอะไรเป็นพิเศษ เช่น وَتَبَّ ะดับ บ)) บาทัวแรกมีขัดตะฮุจึงไม่มีเสียงสะท้อน เสียงสะท้อนที่ออกมาเกิดจากบาทัวที่สองตัวเดียว -วัลลอฮุอะอ์ลัม

10.2 ระดับพลังของเสียงสะท้อน

ระดับพลังเสียงสะท้อนของอักษรก๊อลเกาะละฮุแต่ละตัวไม่ได้เท่ากันทั้งหมด บางตัวก็มีพลังมากกว่าตัวอื่นๆ นั่นก็เพราะลักษณะของเสียงที่แตกต่างกันด้วย โดยสามารถแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

- 1- ระดับแน่นสุด คือ อักษร ฎอ เพราะเป็นอักษรที่มีลักษณะเสียงใหญ่และเสียงอ้วนด้วย
- 2- ระดับกลาง คือ อักษร กอฟ เพราะเป็นอักษรที่มีลักษณะเสียงใหญ่
- 3- ระดับต่ำสุด คือ อักษร บา ฎีม และดาล

²² พรียาล, อัลมีซาน ฟิ อะห์กาม ตั้จญ์วืด อัล-กูรฮาน, หน้า 75

แบบฝึกหัด

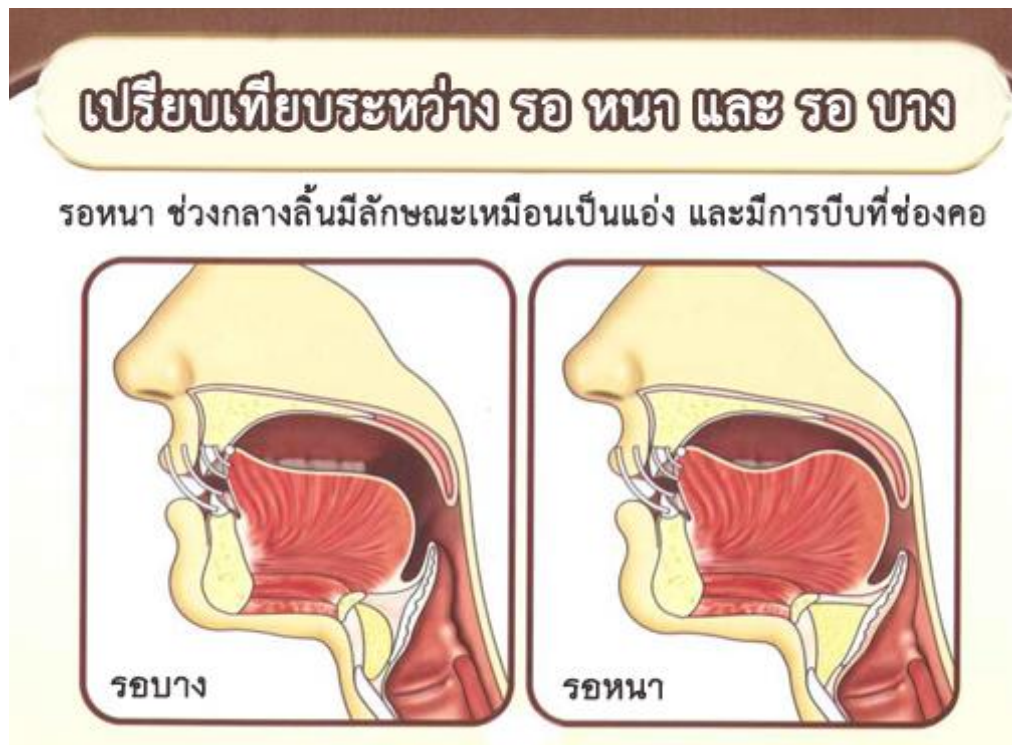
จงตอบคำถามต่อไปนี้

4. เสียงสะท้อน หรือก็อลเกาะละฮฺ คืออะไร?
5. อักษรที่มีเสียงสะท้อนมีกี่อักษร? อะไรบ้าง?
6. เสียงสะท้อนแบ่งออกเป็นกี่ประเภท? อะไรบ้าง?
7. เสียงสะท้อนแต่ละประเภทต่างกันอย่างไร?

ฝึกอ่านคำต่อไปนี้ พร้อมระบุประเภทของเสียงสะท้อนที่พบในคำต่อไปนี้

هَذَا هُوَ الْحَقُّ	مِنْ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ	لِيُظْلِعَكُمْ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ	مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ	لِيُظْمِنَنَّ
قَالَ أَخْرُجْ	بَطْنِي	لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ
فَأَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ	وَادْعُوا	سُبْحَانَكَ
وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۝	بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ	قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ
تَجْرِي	بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ	سَرِيعُ الْحِسَابِ
وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ ۖ	بَلَدًا ءَامِنًا وَارْزُقْ	فَيَعُودُونَ قَنُوطَ
إِلَّا الْحَقُّ	أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ	فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ
عَبْدَنَا	فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ	يَجْعَلُونَ
وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ	فَالِقُ الْخَبِّ	يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ
تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ	لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ	نَفْسِي وَأَخِي ۖ فَافْرِقْ ۖ
بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ	رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ ۖ	قَالَ فَأَهِيظْ
قَبْلِكَ	ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا	وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ
وَالْعُدُونَ	وَأَتِمُّوا الْحَجَّ	وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ

บทที่ 11 การอ่านอักษร

รอบาง ไม่ยกโคนลิ้น

รोजना ยกโคนลิ้น

รเป็นอักษรที่พิเศษอีกหนึ่งในภาษาอาหรับ บางครั้งก็ออกเสียงหนาโดยการยกโคนลิ้น บางครั้งก็ออกเสียงบางโดยการไม่ยกโคนลิ้น บางครั้งก็ออกได้ทั้งเสียงหนาหรือเสียงบาง เราสามารถแบ่งการออกเสียงรออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

11.1 รอเสียงหนา หรือตัฟคิม (التَّخِيمُ)

อักษร ร ที่ต้องออกเสียงหนา มี 8 กรณีนี คือ

رَ رِ رٍ

11.1.1 – รอมีสระพัดหะฮฺ

إِلَى الرَّسُولِ

لَا رَيْبَ فِيهِ

رَبِّ الْعَالَمِينَ

เช่น คําวา رَبَّ ร็อบบิ ตรงคําวา رَبِّ ให้ออกเสียงรอนนา

بَّ	رَ
บิ	ร็อบ

11.1.2 - รอม็สุญน และอักษรขางหนัารอนเป็นพัตหะฮ

هَذِهِ الْقَرْيَةُ لَكُمْ الْأَرْضُ يَرْجِعُونَ

11.1.3 - อานหญุดที่รอน อักษรขางหนัารอม็สระสุญน และขางหนัาสุญน

นัันมีสระพัตหะฮ

لَيْلَةَ الْقَدْرِ وَالْعَصْرِ كَالْقَصْرِ

رُ رُ رُ

11.1.4 - รอม็สระฏ็อมมะฮ

كَفَرُوا يَشْعُرُونَ الْخَسِرُونَ

เช่น คําวา كَفَرُوا กะพะร็ู ตรงคําวา رُ ให้ออกเสียงรอนนา

رُوا	فَ	كَ
ร็ู	พะ	กะ

11.1.5 - รอม็สุญน และอักษรขางหนัารอนเป็นฏ็อมมะฮ

وَالْفُرْقَانِ أَذْكُرْكُمْ يَظْهَرْنَ

11.1.6 - อ่านหยุดที่รอมมีสุญ และข้างหน้าสุญนั้นมี

สระฏอมมะฮฺ

خُضِرَ

لَفِيَ خُسِرَ

= رُ + (صَ ظَ قَ)

11.1.7 - รอมมีสุญ และอักษรข้างหน้ารอมเป็นกัสระวะฮฺ แต่ข้างหลังรอม

เป็นหนึ่งในอักษรเสียงหนา(อิสติอลาฮ์ คือ خ ص ض غ ط ق ظ) ที่มีสระพัดหะฮฺ

لِبِالْمِرْصَادِ

مِرْصَادًا

وَإِرْصَادًا

فِرْقَةٍ

قِرْطَائِسٍ

เช่น คำว่า وَإِرْصَادًا จะอิรศอตา ตรงคำว่า อิร ให้ออกเสียงรอนา

وَ	إِرْ	صَا	دَا
วะ	อิร	ศอ	ดา

* ประเภทนี้มักอาจผิดกันมาก

= أُرْ +

11.1.8 - รอมมีสุญ และข้างหน้าเป็นอักษรอะลิฟที่ไม่มีสระ(ฮัมซะฮฺ

วะคัอล) และข้างหน้าอะลิฟตัวนี้ มีอักษรที่มีสุญ(ผู้ที่เรียนภาษาอาหรับจะเรียกว่าสุญใหม่ หรือสุญอาริฎ)

أُمُّ أَرْتَابُوءَ

إِنْ أَرْتَبْتُمْ

لِمَنْ أَرْتَضَى

เช่น คำว่า لِمَنِ ارْتَضَىٰ ลิมะนิริตะฏอ ตรงคำว่า นิริ ให้ออกเสียงรอนนา

ضَىٰ	تَ	نِ ارْ	مَ	لِ
ฏอ	ตะ	นิริ	มะ	ลิ

* ประเภทนี้ก็มักอาจผิดกันมาก

11.2 รอลี้งบง หรือต๊รกี (التَّرْقِيَةُ)

อักขร รอล ที่ต้อ้งออกลี้งบง คี้อไม่ต้อ้งยกคีนลัน มี 4 กรณี คี้อ

رِ رَر رَر رَر

10.2.1 - รอลมีสระกั้สเรอะฮุ

بَغَيْرِ عِلْمٍ

كَافِرٍ بِهِ

بُنُورِهِمْ

เช่น คำว่า บุนูริฮิม ตรงคำว่า ริ ให้ออกลี้งบง

هِمْ	رِ	نُورِهِمْ	بِ
ฮิม	ริ	นู	ปิ

11.2.2 - รอลมีสุกุน และอักขรข้างหน้ารอลเป็นกั้สเรอะฮุ

وَأَنْذِرْ بِهِ

فَبَشِّرْهُمْ

وَأَغْفِرْ لَنَا

11.2.3 - อ่านหยุดที่รอล อักขรข้างหน้ารอลมีสระสุกุน และข้างหน้าสุกุน

นั้นมีสระกั้สเรอะฮุ

سَحَرٌ

قَسَمٌ لِّذِي حِجْرٍ

11.2.4 - อ่านหยุดที่รอล อักขรข้างหน้ารอลมียาสุกุน

خَيْرٍ

وَالْبَصِيرُ

خَيْرٌ

11.3 อ่านได้ทั้งสองแบบ (جَوَازُ الْوَجْهَيْنِ)

อักษร รอ ที่ออกเสียงได้ทั้งสองแบบ คือหนาหรือบางก็ได้ มี 2 กรณี คือ

ر (ق)

11.3.1- รอมีสุกุน และอักษรข้างหน้ารออกเป็นกัสระอะฮ์ และข้างหลังร เป็นหนึ่งในอักษรยกโคนลัน(อิสติอูลาอ์) ที่มีสระกัสระอะฮ์ ในอัลกุรอานพบเพียงตัวเดียว คือ ฟิริกิน

فِرِّقٍ

คำว่า فِرِّقٍ ฟิริกิน ตรงคำว่า ฟิริ ออกเสียงหนาเป็น **ฟิร** ก็ได้ หรือออกเสียงบาง เป็น ฟิริ ก็ได้

قِ	فِرِّ
อิหม	ฟิร หรือ ฟิริ

ر (ق ض)

11.3.2- อ่านหยุดที่ร และข้างหน้ารเป็นอักษรเสียงหนา(ยกโคนลัน)ที่มีสุกุน และข้างหน้าของอักษรนั้นมีสระกัสระอะฮ์ ในอัลกุรอานพบเพียงสองตัวต่อไปนี้

مُلْكٍ مِصْرَ

عَيْنَ الْقِطْرِ

แบบฝึกหัด

1- จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. เมื่อไหร่ที่อักษร รอ เป็นเสียงหนา?
2. เมื่อไหร่ที่อักษร รอ เป็นเสียงบาง?
3. เมื่อไหร่ที่อนุญาตให้อักษร รอ มีเสียงหนา หรือบางก็ได้?

2- จงอ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง พร้อมบอกหุก่มรอกที่พบ

وَأَغْفِرْ لَنَا	سِحْرُ	فَبَشِّرْهُمْ	بُنُورِهِمْ
لَكُمْ الْأَرْضَ	وَالْعَصْرِ	فِرْقَةٍ	كَافِرٍ بِهِ
أَمْ أُرَاتُكُمْ	كَالْقَصْرِ	إِلَى الرُّسُولِ	مُلْكُ مِصْرَ
مِرْصَادًا	لَفِي خُسْرِ	خَيْرٌ	لِمَنْ أَرْتَضَى
هَذِهِ الْقَرْيَةُ	لَيْلَةَ الْقَدْرِ	كَفَرُوا	قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ
وَارْصَادًا	عَيْنَ الْقَطْرِ	وَأَنْذِرْ بِهِ	يَرْجِعُونَ
يَشْعُرُونَ	لِبِالْمِرْصَادِ	إِنْ أَرْتَبْتُمْ	قِرْطَائِسَ
أَذْكُرْكُمْ	لَا رَيْبَ فِيهِ	رَبِّ الْعَالَمِينَ	الْخَسِرُونَ
فِرْقٍ	خُضِرَ	بَغَيْرِ عِلْمٍ	خَيْرٍ
	وَالْبَصِيرُ	يَطْهَرْنَ	وَالْفُرْقَانِ

บทที่ 12 การอ่านข้าม (อิตฆอม)

الإِدْغَامُ

การอ่านข้าม (อิตฆอม) มักนิยมเรียกว่า “อ่านกล้ำ” คือ การอ่านข้ามจากอักษรหนึ่งไปหาอีกอักษรหนึ่ง

เช่น คำว่า مِنْ مِّثْلِهِ มิมี มิษลิฮี ตรงคำว่า “มิมี” เดิมคือ “มิน” แต่ได้ข้ามอักษรnun(ที่มีสุกุน)ไปหาอักษรมีม(ที่มีสระ)แทน จึงอ่านว่า “มิมี” การอ่านข้ามในอัลกุรอานมีไม่มากนัก แต่ก็ควรศึกษาไว้บ้าง

การอ่านข้ามที่ควรรู้จัก มี 3 ประเภท คือ

- 1- อ่านข้ามในอักษรเดียวกัน หรืออิตฆอมมุตะมาฆิลัยน์
- 2- อ่านข้ามในตำแหน่งเสียงเดียวกัน หรืออิตฆอมมุตะญานิชัยน์
- 3- อ่านข้ามในตำแหน่งเสียงชิดกัน หรืออิตฆอมมุตะกอริบัยน์

12.1 การอ่านข้ามในอักษรเดียวกัน หรืออิตฆอมมุตะมาฆิลัยน์ (الْمُتَمَائِلِينَ)

คือ การอ่านข้ามอักษรหนึ่ง(มีสุกุน) ไปหาอีกอักษรหนึ่ง(มีสระ) โดยทั้งสองอักษรเป็นอักษรเดียวกัน

เช่นคำว่า أَضْرِبْ بَعْصَاكَ อฎริบ ปิอะศอกะ ตรงคำว่า “ริบ” เป็นการอ่านข้ามจากอักษรบาไปหาอักษรบา สาเหตุที่อ่านข้ามก็เพราะทั้งสองเป็นอักษรเดียวกัน การอ่านข้ามแบบนี้ทำให้ไม่ต้องมีเสียงสะทอน (ก้อลเกาะละฮฺ) ที่คำว่า “ริบ”

رَبِحَتْ يَجْرَتُهُمْ

وَلَيَكْتُبَنَّكُمْ

أَضْرِبْ بَعْصَاكَ

إِذْ ذَهَبَ مُغَضَّبًا

وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ

طَلَعَتْ تَزَوُّرُ

تَسْتَطِيعُ عَلَيْهِ صَبْرًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ أَقِلْ لَكُمْ
 بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ مُلْقُوا رَبَّهُمْ
 لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ مِنْ نَفْعِهِمَا مِنْ نَشَاءٍ
 أَوْ وَزْنُهُمْ يُخْسِرُونَ

12.2 การอ่านข้ามในตำแหน่งเสียงเดียวกัน หรืออิตฆอมมุตะญานีสัยน์ (الْمُتَجَانِسِينَ)

คือ การอ่านข้ามอักษรหนึ่ง(ที่มีสุกุน) ไปหาอีกอักษรหนึ่ง(ที่มีสระ) โดยทั้งสองอักษรเป็นอักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน

ทบทวนเรื่องตำแหน่งเกิดเสียง

ดาล ตา ฏอ เป็นอักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน คือ ปลายลิ้นแตะโคนฟันบน
 ซาล ซา ซอ เป็นอักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน คือ ปลายลิ้นแตะปลายฟันบน
 บา มีม เป็นอักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน คือ ริมฝีปากบนล่าง

เช่น คำว่า أَثْقَلْتَ دَعَوَا อັษเกาะลัด ดะอะวา ตรงคำว่า “ลัด ดะ” เป็นการอ่านข้ามจากอักษรตา ไปหาอักษรดาล สาเหตุที่อ่านข้ามก็เพราะ ตาและดาล เป็นอักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน

أَثْقَلْتَ دَعَوَا أَجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا قَدْ تَبَيَّنَ
 لَقَدْ تَقَطَّعَ لَقَدْ تَابَ وَلَقَدْ تَرَكْنَا
 وَقَدْ تَعْلَمُونَ وَدَّتْ طَائِفَةٌ وَقَالَتْ طَائِفَةٌ
 هَمَّتْ طَائِفَتَانِ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ فَأَمَنْتِ طَائِفَةٌ

يَلْهَثُ ذَٰلِكَ

إِذْ ظَلَمْتُمْ

إِذْ ظَلَمْتُمْ

يَبْنِي أَرْكَبَ مَعَنَا

ยกเว้นอักษรฎอ 4 คำนี้มีสุกุน เป็นอิตฆอมนาทิส ให้ออกเสียงหนา โดยไม่มีเสียงสะท้อน (ก็อล เกาะละฮุ) และออกเสียงตาที่อยู่ข้างหลังตามปกติ เช่น أَحَطْتُ อะหฺฏตุ ที่คำว่า “หฺฏ” เสียงหนา และ คำว่า “ตุ” เสียงบาง ข้อสังเกตคือจะไม่มีขัดตะฮุที่ตัวตา

فَرَطْتُ

فَرَطْتُمْ

بَسَطْتُ

أَحَطْتُ

12.3 การอ่านข้ามในตำแหน่งเสียงชิดกัน หรืออิตฆอมมุตะกอริบัยน์ (الْمُتَقَارِبِينَ)

คือ การอ่านข้ามอักษรหนึ่ง(มีสุกุน) ไปหาอีกอักษรหนึ่ง(มีสระ) โดยทั้งสองอักษรเป็นอักษรที่มี ตำแหน่งเสียงใกล้เคียงกันมาก มี 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง ข้ามอักษรลามไปหาอักษรรอ กลุ่มที่สอง ข้ามอักษร กอฟไปหาอักษรกาฟ

เช่น คำว่า بَلْ رَفَعَهُ บัร เราะเฟอะฮุ ตรงคำว่า “บัร” เป็นการอ่านข้ามจากอักษรลาม ไปหา อักษรรอ สาเหตุที่อ่านข้ามก็เพราะ ลามและรอ มีตำแหน่งเสียงที่ใกล้เคียงกันมาก ๆ

وَقُلْ رَبِّ

فَقُلْ رَبُّكُمْ

بَلْ رَفَعَهُ

بَلْ رَانَ

بَلْ رَبُّكُمْ

قُلْ رَبِّي

نَخْلُقْكُمْ

บทที่ 13 คำหรือสัญลักษณ์พิเศษ

13.1 อักษรขึ้นเล็ก ที่อยู่ด้านบนหรือด้านล่างของอักษรคอด

وَيَبْصُطُ بَصْطَةً الْمُصَيِّرُونَ

วิธีอ่าน คำเหล่านี้สามารถอ่านเป็นตัวขึ้น หรือตัวคอดก็ได้ แต่ที่ดีที่สุดคือ ให้อ่านเป็นตัวอักษรที่อยู่ด้านบน

เช่น คำว่า وَيَبْصُطُ อักษรขึ้นอยู่ด้านบน ให้อ่านเป็นอักษรขึ้นจะดีที่สุด

คำว่า الْمُصَيِّرُونَ อักษรคอดอยู่ด้านบน ให้อ่านเป็นอักษรคอดจะดีที่สุด

13.2 อักษรยาเล็ก ے และนู่นเล็ก ِ

ءَاتَنَ َ ٱللّٰهُ إِنَّ وَلِىَّ ٱللّٰهُ وَكَذٰلِكَ نُنْجِ ٱلْمُؤْمِنِينَ

วิธีอ่าน อักษรเหล่านี้ให้อ่านเหมือนเป็นยาใหญ่ และนู่นใหญ่

(1)	ءَاتَنَ َ ٱللّٰهُ	อ่านว่า	“อาดา <u>นิยัลล</u> ฮุ”
(2)	إِنَّ وَلِىَّ ٱللّٰهُ	อ่านว่า	“อินนะวะ <u>ลียัลล</u> ฮุ”
(3)	وَكَذٰلِكَ نُنْجِ ٱلْمُؤْمِنِينَ	อ่านว่า	“วะกาซาลิกะ <u>นุญ-ญิมฺ</u> มินีน”

13.3 คำว่า بِئْسَ ٱلْأَسْمُ ٱلْفُسُوقُ

วิธีอ่าน คำนี้ ไม่อ่านอะลิฟ ให้อ่านว่า “บิฮ์สะ ลิสฺมุล ฟุสุกู”

13.4 คำว่า بِسْمِ اللَّهِ فَجْرُهَا

วิธีอ่าน คำนี้ให้อ่านอักษรออกเป็นสระเอ อ่านว่า “บิสมีลลาฮิ มัจเรฮา” คือให้อ่านเป็นเสียงตรง กลางระหว่างพักระหว่างกับกะเราะฮฺ (อิมละฮฺ กุบรอ) และอักษรอนี้ให้เป็นรอบาง

13.5 คำว่า لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ

วิธีอ่าน คำนี้อ่านได้ 2 แบบ

- 1- แบบอิชมาม ให้อ่านว่า “ลา ตะอัมน์-นา อะลา ยูสุฟะ” ตรงคำว่า “มันนา” ให้หน่วงเสียง และให้ทำปากเหมือนอ่านออกเสียงว่า “มันนุนา” แต่ไม่มีเสียง นุ ออกมา
- 2- แบบรุม ให้อ่านว่า “ลา ตะอัมมะ-นุนา อะลา ยูสุฟะ” ตรงคำว่า “นุ” ให้ออกเสียงเบา และอ่าน ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

13.6 คำว่า ءَاعَجَمِي وَعَرَبِيٌّ

วิธีอ่าน คำนี้ให้อ่านว่า “อะอะอะญะมียูวอะเราะปะยิ” ตรงคำว่า “อะอะอะ” ให้ติดกันจนเป็น พยางค์เดียว (ตัลฮิลฮัมชะฮฺตัวที่สอง)

13.7 อักษรที่มีสัญลักษณ์รูปกลม ๆ แบบนี้ ◦ อยู่ด้านบน

วิธีอ่าน อักษรเหล่านี้ให้มองข้ามไป ไม่ต้องอ่าน

أُولُواْ	كَانُواْ	كَفَرُواْ	أُولَئِكَ
بِأَيْدِي	وَمَلَايِهِ	أَفَايِن مَّاتَ	نَبَايِ الْمُرْسَلِينَ
لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ	أَنَا	لِشَايِ	لَا أَذْبَحْتَهُ
		قَوَارِيرًا مِنْ فِصَّةٍ	سَلَسِلًا وَأَغْلَلًا

13.8 อักขรที่มีสัญลักษณ์รูปกลม ๆ แบบนี้ ๐ อยู่ด้านบนและอยู่ท้ายอายะฮ์

قَوَارِيرًا

السَّيْلَا

الرَّسُولَا

الظُّنُونَا

วิธีอ่าน

1. เมื่ออ่านหยุดให้อ่านเป็นอักษรเสียงยาว หรือเว้นอักษรตัวนั้นไปเลยก็ได้
2. เมื่ออ่านต่อเนื่องให้เว้นไปไม่ต้องอ่าน

เช่น คำว่า الظُّنُونَا เมื่อจะอ่านหยุดให้อ่านว่า “อัสซุนนูนา” หรือ “อัสซุนนู” ก็ได้ แต่เมื่อจะอ่านต่อเนื่องให้อ่านว่า “อัสซุนนูนะ...”

13.9 อักขร ซีน (ซัคตะฮ์) ^س อยู่ด้านบน (ไม่ใช่ซีนที่อยู่บนคอด)

مَّرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ

عَوَجًا قَيِّمًا

بَلِّ رَانَ

مَنْ رَاقٍ

مَالِيَهُ هَلَكَ عَنِّي

“ซัคตะฮ์” แปลว่า หยุดหนึ่งครู่หนึ่ง คือ คำที่มีตัวซีนเล็กอยู่ด้านบน หมายถึงตำแหน่งที่ให้หยุดเสียงชั่วคราว แล้วให้อ่านต่อทันทีโดยไม่ต้องสูดเอาลมหายใจเข้าไปใหม่

บทที่ 14 การเน้นเสียง

(التَّجْرِيدُ)

การเน้นเสียง (นั้บْر) คือให้ม่การเน้นเสียงมากกว่าปกติเล็กน้อย

14.1 เมื่ออ่านหยุดบนอักษรที่เป็นซัดตะฮฺ

مُسْتَقَرٌّ

وَبَتَّ

مِنْ الْحَيِّ

* ยกเว้นการหยุดในสองกรณี ที่ไม่ต้องเน้น คือ

- การหยุดบนนูนที่มีซัดตะฮฺหรือมีมที่มีซัดตะฮฺ

فِي الْحَيِّ

وَلَا جَانِّ

وَلَكِنْ

- การหยุดบนอักษรที่อลเกาะละฮฺที่มีซัดตะฮฺ (เสียงสะท้อนไม่ต้องเน้นหนักขึ้น)

الْحَجِّ

إِلَّا الْحَقِّ

وَتَبَّ

14.2 ออกเสียงอักษรยาวและยาที่มีซัดตะฮฺ

شَرَقِيَا

قَوْمِينَ

بُقُوءَ

إِيَّاكَ

حِيَّتُمْ

سَيَّارَةً

14.3 ออกเสียง มัดลาซิม ที่มีซัดตะฮฺ

وَلَا الصَّالِينَ

الْحَاقَّةِ

دَائِبَةٍ

14.4 ออกหยุดที่อักษรฮัมซะฮฺที่ข้างหน้าเป็นอักษรเสียงยาว หรืออักษรสั้น

وَجَاءَ

السُّوءِ

السَّمَاءِ

سَوْءٍ

فِي شَيْءٍ

14.5 เมื่อเสียงของอะลิฟ อิชนัยน์ (อะลิฟ ทวิพจน์) หายไป เพราะข้างหลังเป็นสุกูนหรือซัดตะฮฺ

ذَاقَا الشَّجَرَةَ

وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ

وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ

บทที่ 15 การอ่านเว้นวรรค

การอ่านเว้นวรรคระหว่างคำ หรือประโยคให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะจะทำให้ข้อความนั้นมีความแจ่มแจ้ง ชัดเจน และเข้าใจได้ตรงตามที่คุณเขียนต้องการจะสื่อได้ ส่วนการอ่านเว้นวรรคที่ไม่ถูกต้อง อาจทำให้ความหมายผิดเพี้ยน หรือเสียหายได้ ดังตัวอย่างที่พบเห็นบ่อย คือ “ยานี้กินแล้วแข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน” หากเราอ่านเว้นวรรคไม่ดี อ่านเป็น “ยานี้[วรรค]กินแล้วแข็งแรง[วรรค]แรงไม่มี[วรรค]โรคภัยเบียดเบียน” ย่อมทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดได้ ปกติในชีวิตประจำวันคนทั่วไปก็มีความระมัดระวังเรื่องนี้ อยู่แล้วเพราะกลัวว่าคนอื่นจะเข้าใจตนผิด สำหรับมุสลิมที่รักและให้เกียรติอัลกุรอานอย่างมาก ย่อมมีความพิถีพิถันในเรื่องนี้ยิ่งกว่า

ตั้จญ์วืตนอกจากจะให้ความสำคัญในเรื่องการออกเสียงอักษรให้ถูกต้องแล้ว ยังให้ความสำคัญในเรื่องการอ่านเว้นวรรคให้ถูกต้องอีกด้วย เพราะการออกเสียงพยัญชนะอย่างถูกต้องเป็น การป้องกันอัลกุรอานไม่ให้เข้าใจความหมายของคำผิด และการเว้นวรรคตอนอย่างถูกต้องเป็นการ ป้องกันอัลกุรอานไม่ให้เข้าใจความหมายของประโยคผิดเช่นกัน ทั้งสองอย่างนี้มีความสำคัญมากใน วิชาตั้จญ์วืต ผู้รู้ทางตั้จญ์วืตให้ความสำคัญกับการเว้นวรรคมาก ถึงกับกล่าวว่า การอ่านเว้นวรรคอย่าง ถูกต้องเป็นครึ่งหนึ่งของตั้จญ์วืตเลยทีเดียว

สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาอาหรับให้เข้าไปดูท้ายบทหัวข้อ ข้อแนะนำสำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจ ภาษาอาหรับ ได้เลย

15.1 การเริ่มต้นการอ่าน

คือ เมื่อเราหยิบคัมภีร์อัลกุรอานขึ้นมาเปิดอ่าน หรืออ่านจากความจำ หรือหลังอ่านฟาติฮะฮ์ ในละหมาด

วิธีการ: เมื่อเริ่มอ่านเราควรเริ่มอ่านจากต้นซูเราะฮ์ หรืออายะฮ์ที่เริ่มต้นเนื้อหาใหม่ เช่น ในซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 6

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

อินนัล ละซีนะ กะฟะรูละฮุมมะ อะอ์นัซซัรตะฮุม อัม ลัม ตุนซัรหุม ล่า ยูอ์มินูน
“แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธานั้นย่อมมีผลเท่ากันแก่พวกเขา เจ้าจะตักเตือนพวกเขาแล้วหรือยัง
มิได้ตักเตือน พวกเขาก็หาได้ศรัทธาไม่”

อายะฮ์นี้ไม่ได้มีความเกี่ยวพันกับอายะฮ์ก่อนหน้านี้อย่างไรก็ตามความหมายและไวยากรณ์ จึงสามารถนำมาเริ่มต้นการอ่านได้

15.2 การจบการอ่าน (القطع)

คือ เมื่อจะหยุดการอ่าน เพื่อจะไปทำอย่างอื่นต่อ เช่น จะรูกั๊วะ ทำธุระ หรือพักผ่อน

วิธีการ หากต้องการจบการอ่าน ก็ควรอ่านให้จบซูเราะฮ์ หรืออ่านให้จบเนื้อหาที่กำลังอ่านเสียก่อน เช่น ในซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 5

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

อุลาอิกะ อะลา ฮุดัม มिर-ร็อบบิฮิม วะอุลาอิกะฮุ-มุสมุฟลิสุน

“ชนเหล่านั้นอยู่บนทางนำจากองค์อภิบาลของพวกเขา และชนเหล่านั้นคือผู้ได้รับชัยชนะ”

เป็นการจบเนื้อเรื่องของผู้ศรัทธา และอายะฮ์ต่อไปเป็นการเริ่มเนื้อหาใหม่ คือเรื่องของบรรดาผู้ปฏิเสธ เนื้อหาไม่เกี่ยวพันกัน จึงอนุญาตให้อ่านจบตรงนี้ได้

15.3 การอ่านหยุดและอ่านต่อในระหว่างการอ่าน (الوقف والابتداء)

เนื่องจากเรามีลมหายใจที่จำกัด ไม่สามารถอ่านต่อเนื่องจนจบอายะฮ์ได้ทุกอายะฮ์ การหยุดพักนี้หมายถึงหยุดพักเพื่อสูดลมหายใจเข้าไปใหม่ เพื่ออ่านต่อ

สามารถแบ่งย่อยได้ 4 ประเภท

15.3.1 เมื่อจบซูเราะฮ์ หรือจบเนื้อหาแล้ว ก็ให้หยุดพักได้ และอ่านต่อที่คำถัดไป

การหยุดพักแบบนี้เราเรียกว่า การหยุดที่สมบูรณ์ (مَام)

การอ่านต่อหลังพักหายใจแบบนี้เรียกว่า การอ่านต่อที่สมบูรณ์ (مَام)

เช่น ในตัวอย่างข้อ 15.2 เราสามารถอ่านหยุดในซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 5 และอ่านต่อในอายะฮ์ที่ 6 ได้เลย เพราะจบเนื้อความเต็มแล้ว และกำลังเริ่มเนื้อหาใหม่

15.3.2 เมื่อเนื้อหายังไม่จบ แต่ทางไวยากรณ์จบแล้ว เราสามารถหยุดพักหายใจ และอ่านต่อที่คำถัดไป

การหยุดพักแบบนี้เราเรียกว่า การหยุดที่เพียงพอ (كَافٍ)

การอ่านต่อหลังพักหายใจแบบนี้เรียกว่า การอ่านต่อที่เพียงพอ (كَافٍ)

หุ้ฎม: อนุญาตให้อ่านหยุดได้ และให้อ่านต่อที่คำถัดไปได้เลย

เช่น ในซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 7

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ

เคาะตะมัด-ลอลฮ์ อะลา กุลูบิฮิม วะอะลา ซัมอิฮิม

(อัลลอฮ์ได้ปิดที่หัวใจของพวกเขา และที่หูของพวกเขา)

คำถัดไปคือ

وَعَلَى أَبْصَرِهِمْ غِشَاوَةٌ

วะอะลา อับศอริฮิม ชิชาวะฮ์

(และที่ตาของพวกเขา มีเยื่อบัง)

คำถัดไปคือ

وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

วะละฮุม อะซาบุน อะซีม

(และพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวง)

วรรคตอนเหล่านี้มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกันหมด แต่ทางไวยากรณ์สิ้นสุดแล้ว จึงอนุญาตให้อ่านหยุดท้ายวรรคเหล่านี้ และอ่านต่อที่คำถัดไปได้เลย

15.3.3 เมื่อเนื้อหายังไม่จบ และไวยากรณ์ก็ยังไม่จบ แต่จบอายะฮ์แล้ว เราสามารถหยุดพักหายใจ และอ่านต่อที่คำถัดไป

การหยุดพักแบบนี้เราเรียกว่า การหยุดที่ดี (حَسَنٌ)

การอ่านต่อหลังพักหายใจแบบนี้เรียกว่า การอ่านต่อที่ดี (حَسَنٌ)

หุ้ฎม: อนุญาตให้อ่านหยุดที่คำนี้ได้ และให้อ่านต่อที่คำถัดไปได้เลย

เช่นในซูเราะฮ์อัลอะลัก อายะฮ์ที่ 9-10

أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى

อะเราะฮ์อัยตัล-ละซี ยันฮา

(เจ้าไม่เห็นหรือ? ผู้ที่ขัดขวาง)

عَبْدًا إِذَا صَلَّى

อับดัน อีซา ค็อลลา

(บ่าวเมื่อเขาจะละหมาด)

ความหมายโดยรวมคือ “เจ้าไม่เห็นหรือ? ผู้ที่ขัดขวางบ่าวเมื่อเขาจะละหมาด” คำว่า “บ่าว” เป็นกรรมในประโยค แต่เนื่องจากถูกกั้นด้วยกับเครื่องหมายจบอายะฮ์ จึงสามารถอ่านหยุดเมื่อจบอายะฮ์แรก และอ่านต่อที่อายะฮ์ที่สองได้ทันที

15.3.4 เมื่อเนื้อหายังไม่จบ ไวยากรณ์ก็ยังไม่จบ และอายะฮ์ก็ยังไม่จบ ไม่อนุญาตให้เราหยุดพักหายใจกลางคันแบบนี้ได้ แต่หากมีการพักหายใจ ก็ให้ย้อนกลับไปอ่านตรงตำแหน่งที่ไม่ทำให้เนื้อความเสียหาย

การหยุดพักแบบนี้เราเรียกว่า การหยุดที่นารังเกียจ (قَبِيح)

การอ่านต่อหลังที่คำถัดไปโดยไม่ย้อนกลับเรียกว่า การอ่านต่อที่นารังเกียจ (قَبِيح)

15.4 การหยุดและเริ่มอ่านเพื่อการสอนหรือการทดสอบ (الاختباري)

หากเป็นไปเพื่อการสอน หรือเพื่อการทดสอบความรู้ของผู้เรียน ก็อนุญาตให้ครูเริ่มหรือสิ้นสุดการอ่านจากตำแหน่งใดก็ได้ เช่น คำสั่งว่า “จงต่ออายะฮ์นี้ให้สมบูรณ์ อินนัลลอฮะ...” หรือ ถามว่า “หากเราเริ่มอ่านที่คำ “สะวาฮุน” จะถือเป็นการอ่านแบบใด?”

15.5 การอ่านหยุดในกรณีสุดวิสัย (الاضطراري)

เช่น ไอ จาม ลืม อ่านผิด หรือลมหมดต้องหยุดเพื่อสูดหายใจเข้าไปใหม่

หุกุม: อนุญาตให้หยุดได้ทุกที่เพราะมีความจำเป็น แต่หากหยุดตรงตำแหน่งที่เป็นการหยุดแบบนารังเกียจ เมื่อจะอ่านต่อให้ย้อนกลับไปตรงตำแหน่งที่ไม่ทำให้เนื้อความเสียหาย หรือเข้าใจผิด

15.6 การอ่านหยุดชั่วครู่ (السكت) หมายถึง การหยุดอ่านสั้น ๆ โดยไม่สุดเอาลมหายใจเข้าไปใหม่ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างคำ เพื่อป้องกันไม่ให้เข้าใจความหมายของอายะฮ์ผิด

ในอัลกุรอานมีอายะฮ์ที่ให้อ่านหยุดประเภทนี้ 5 ตำแหน่ง เราจะเห็นอักษรขึ้นเล็ก ๆ

ด้านบน **س** เป็นเครื่องหมายการอ่านหยุดประเภทนี้ คือ

1- عِوَجًا قِيَمًا (กะฮ์ฟิ:1-2)

อ่านว่า “อิวะจา [หยุดเสียงเล็กน้อยโดยไม่สุดหายใจเข้าไปใหม่แล้วอ่านต่อทันที] ก็อยยิมัล”

2- مَرَّقِدَنَا هَذَا مَا وَعَدَ (ยาซีน:52)

อ่านว่า “มัรเกาะดินา [หยุดเสียงเล็กน้อยโดยไม่สุดหายใจเข้าไปใหม่แล้วอ่านต่อทันที] ฮาซา มา วะอะดะ”

3- مَالِيَةَ هَلَكَ عَنِّي (อัลฮากเกาะฮ์:29)

อ่านว่า “มาลียะฮ์ [หยุดเสียงเล็กน้อยโดยไม่สุดหายใจเข้าไปใหม่แล้วอ่านต่อทันที] ฮะละกะ อันนี”

4- مَنْ رَاقٍ (กียามะฮ์:27)

อ่านว่า “มัน [หยุดเสียงเล็กน้อยโดยไม่สุดหายใจเข้าไปใหม่แล้วอ่านต่อทันที] รอก”

5- بَلِّ رَانَ (มุกฏ็อฟฟิฟีน:14)

อ่านว่า “บัล [หยุดเสียงเล็กน้อยโดยไม่สุดหายใจเข้าไปใหม่แล้วอ่านต่อทันที] รอนา”

คำแนะนำสำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจภาษาอาหรับ มีดังนี้

1. เมื่อจะเริ่มต้นการอ่าน ให้เริ่มจากต้นซูเราะฮ์ หรืออายะฮ์ที่เริ่มต้นด้วยเครื่องหมายแบ่งส่วน

❖

2. เมื่อจะจบการอ่าน ให้จบเมื่อจบซูเราะฮ์ หรือจบที่อายะฮ์สุดท้ายก่อนอายะฮ์ที่เริ่มด้วยเครื่องหมายแบ่งส่วน ❖

3. ให้เว้นวรรคเมื่อจบอายะฮ์ หรือมีเครื่องหมายให้หยุดได้

4. หากหยุดกลางอายุและตรงคำที่ไม่มีเครื่องหมายหยุด เมื่อจะอ่านต่อให้ย้อนกลับไป 2-3 คำก่อนหน้านี้

- สิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงในการอ่านอัลกุรอานที่สำคัญคือ การแอบลักหายใจระหว่างการอ่าน
- การเว้นวรรคให้ถูกต้องเป็นเรื่องของมารยาทในการอ่านอัลกุรอาน การเว้นวรรคผิดไม่ใช่เรื่องบาป เว้นแต่กรณีที่มีเจตนาให้ผู้อื่นเข้าใจอัลกุรอานผิด ๆ เท่านั้น

บทที่ 16 การอ่านหยุด และการอ่านต่อเนื่องในคำว่า “อะอุซุบิลลาฮฺ” และ “บิสมิลลาฮฺ”

16.1 การอ่าน อะอุซุบิลลาฮฺมีนัซซัยญอนิรรอเอิม บิสมิลลาฮฺเราะห์มานิรรอเอิม และอายะฮฺที่ 1 ของซูเราะฮฺใด ๆ มีหลักการอ่าน 4 แบบ ดังนี้

1- อ่านติดต่อกันทั้งหมด

คือ อ่านอะอุซุบิลลาฮฺ บิสมิลลาฮฺ และอายะฮฺที่ 1 ต่อเนื่องกันโดยไม่หยุดพักหายใจ
ตัวอย่าง

อะอุซุบิลลาฮฺมีนัซซัยญอนิรรอเอิม บิสมิลลาฮฺเราะห์มานิรรอเอิม ฮิมิอิชาซุลชีละ

ติลอ์รฎูชีลชะละฮฺ

2- อ่านไม่ติดต่อกันทั้งหมด

คือ อ่าน อะอุซุบิลลาฮฺ แล้วหยุดพักหายใจ แล้วอ่าน บิสมิลลาฮฺ แล้วหยุดพัก
หายใจ แล้วอ่าน อายะฮฺที่ 1

ตัวอย่าง

อะอุซุบิลลาฮฺมีนัซซัยญอนิรรอเอิม [หยุดพักหายใจ] บิสมิลลาฮฺเราะห์มานิรรอเอิม
[หยุดพักหายใจ] อิชาซุลชีละติลอ์รฎูชีลชะละฮฺ

3- อ่าน อะอุซุบิลลาฮฺกับบิสมิลลาฮฺติดกัน

คือ อ่าน อะอุซุบิลลาฮฺ และบิสมิลลาฮฺ ติดต่อกันแล้วหยุดพักหายใจ แล้วอ่าน อา
ยะฮฺที่ 1

ตัวอย่าง

อะอุซุบิลลาฮฺมีนัซซัยญอนิรรอเอิม บิสมิลลาฮฺเราะห์มานิรรอเอิม [หยุดพักหายใจ]
อิชาซุลชีละติลอ์รฎูชีลชะละฮฺ

4- อ่าน บิสมิลลาฮฺ และอายะฮฺที่ 1 ติดกัน

คือ อ่าน อะอุซุบิลลาฮฺ แล้วหยุดพักหายใจ แล้วอ่านบิสมิลลาฮฺ และอายะฮฺที่ 1
ติดต่อกัน

ตั้วอย่าง

อะอุชูปิลลาฮิมินัซซัยฎอนิรรอฮีม [หยุดพักหายใจ] บิสมิลลาฮิรเราะห์มานิรรอฮิ
มิอิชาซุลซิลละติลฮ์รฎูซิลซาละฮา

16.2 การอ่าน อายะฮ์สุดท้าย บิสมิลลาฮิรเราะห์มานิรรอฮีม และอายะฮ์ที่ 1 ของซูเราะฮ์ใด ๆ
อนุญาตให้อ่านได้ 3 วิธี คือ

1- อ่านติดต่อกันทั้งหมด

คือ อ่านอายะฮ์สุดท้าย บิสมิลลาฮ์ และอายะฮ์ที่ 1 ต่อเนื่องกันโดยไม่หยุดพักหายใจ
ตั้วอย่าง

วะลัหมะกุลละฮุกุฟุอันอะฮะดุมบิสมิลลาฮิรเราะห์มานิรรอฮิมิกุลอะอุชูปิริอบบิลพะ
ลัก

2- อ่านแยกกันทั้งหมด

คือ อ่าน อายะฮ์สุดท้าย แล้วหยุดพักหายใจ แล้วอ่าน บิสมิลลาฮ์ แล้วหยุดพัก
หายใจ แล้วอ่าน อายะฮ์ที่ 1

ตั้วอย่าง

วะลัหมะกุลละฮุกุฟุอันอะฮัด [หยุดพักหายใจ] บิสมิลลาฮิรเราะห์มานิรรอฮิม [หยุด
พักหายใจ] กุลอะอุชูปิริอบบิลพะลัก

3- อ่าน บิสมิลลาฮ์ และอายะฮ์ที่ 1 ติดกัน

คือ อ่าน อายะฮ์สุดท้าย แล้วหยุดพักหายใจ แล้วอ่านบิสมิลลาฮ์ และอายะฮ์ที่ 1
ติดต่อกัน

ตั้วอย่าง

วะลัหมะกุลละฮุกุฟุอันอะฮัด [หยุดพักหายใจ] บิสมิลลาฮิรเราะห์มานิรรอฮิมิกุลอะ
อุชูปิริอบบิลพะลัก

การอ่านแบบที่ไม่อนุญาต!!!

คือ อ่าน อายะฮ์สุดท้าย และบิสมิลลาฮ์ติดกัน แล้วหยุดพักหายใจ แล้วจึงอ่านอายะฮ์ที่ 1

บทที่ 17 สัญลักษณในอัลกรอาน

13.1 สัญลักษณการอ่านหยุด

13.1.1 จุดสามจุด จะมาที่เป็นคู่ หมายถึง อนุญาตให้หยุดได้เพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น จะหยุดทั้งสองตำแหน่งเลยไม่ได้ ❖❖ (แต่หากจะไม่หยุดบนตำแหน่งใดเลยก็อนุญาตให้ทำได้)

ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ فِيْهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ
قَالَ فَاِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ اَرْبَعِيْنَ سَنَةً يَّتِيْهُوْنَ فِي الْاَرْضِ
وَلَمْ يُؤْمِنْ قُلُوْبُهُمْ وَمِنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا سَمْعُوْنَ لِّلْكَذِبِ

13.1.2 อักษรมีมเล็ก หมายถึง ตำแหน่งนี้จำเป็นต้องหยุด หากไม่หยุดที่ตำแหน่งนี้อาจทำให้เข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนได้ م

۞ اِنَّمَا يَسْتَجِيْبُ الَّذِيْنَ يَسْمَعُوْنَ وَالْمَوْتٰى يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ
بِهٰذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهٖ كَثِيْرًا وَيَهْدِيْ بِهٖ كَثِيْرًا

13.1.3 อักษรญีมเล็ก หมายถึง ตำแหน่งนี้อนุญาตให้หยุดได้ ج

وَاَبْصَرِهِمْۚ اِنَّ اللّٰهَ
خَطِيْئَتِكُمْۚ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِيْنَ

13.1.4 อักษรกอฟลามยา อ่านว่า “กิลา” หรือ “กิฟเออลา” หมายถึง จะอ่านต่อไป หรือจะหยุดที่ตำแหน่งนี้ก็ได้อ แต่ที่ดีที่สุดคือให้หยุด ق

لِّمَا مَعَهُمْۙ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُوْنَ

مِنْ قَبْلُ^ط وَمَنْ يَتَّبِدِلِ الْكُفْرَ

13.1.5 อักษรศอดดลามยา อ่านว่า “คิลา” หรือ “คิลเฮอลา” หมายถึง จะอ่านต่อไป หรือจะหยุดที่ตำแหน่งนี้ก็ได้ แต่ที่ดีที่สุดคือให้อ่านต่อไป **صل**

وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ

كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا

13.2 สัญลักษณ์อื่นๆ

13.2.1 สัญลักษณ์แบ่งตอน

ในอัลกุรอ่านอัลกะรีม จะแบ่งส่วนย่อยของแต่ละซุฮ์ออกเป็น 8 ส่วน แต่ละส่วนย่อยจะเริ่มต้นด้วยสัญลักษณ์นี้ หรือในบางเล่มใช้เป็นสัญลักษณ์ดอกจัน * เพื่อประโยชน์ในการแบ่งตอนท่องจำ หรือใช้อ่านในละหมาดตะรอวิฮ์ ร็อกอะฮ์ละ 1 ส่วน เช่น

﴿ فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ

﴿ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا

13.2.2 สัญลักษณ์สัจญ์ตะฮ์

สัญลักษณ์นี้จะอยู่ท้ายอายะฮ์ เมื่ออ่านจบอายะฮ์นี้แล้ว ควรสุญูดสัจญ์ตะฮ์หนึ่งครั้ง ส่วนคำที่เป็นมูลเหตุให้ต้องสุญูดจะมีการขีดเส้นเหนือคำๆนั้น เช่น

فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ۞

كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۞

*** ในอัลกอรานมีตำแหน่งสัจญ์ตะฮ์ทั้งหมด 15 ตำแหน่ง คือ**

1. อัลอะอรอฟ आयะฮ์ 206	9. อันนัมล์ आयะฮ์ 25-26
2. อัลเราะฮ์ด आयะฮ์ 15	10. อัลซัจญ์ตะฮ์ आयะฮ์ 15
3. อันนะห์ล आयะฮ์ 49-50	11. ศอด आयะฮ์ 24
4. อัลอิสรอ์ आयะฮ์ 107-109	12. ฟุศคิลัต आयะฮ์ 37-38
5. มัรยัม आयะฮ์ 58	13. อันนัจม์ आयะฮ์ 62
6. อัลหัจญ์ आयะฮ์ 18	14. อัลอินชีกอก आयะฮ์ 21
7. อัลหัจญ์ आयะฮ์ 77	15. อัลอะลัก आयะฮ์ 19
8. อัลฟุรกอน आयะฮ์ 60	

บทที่ 18 คำที่เริ่มต้นด้วยอะลิฟที่ไม่มีสระ

บางครั้งเมื่อเราอ่านอัลกุรอาน เราจะพบว่า อาเยฮ์นั้นเริ่มต้นด้วยพยัญชนะอะลิฟที่ไม่มีสระ เมื่อเริ่มต้นด้วยอะลิฟที่ไม่มีสระ เราจึงต้องเติมสระที่ถูกต้องให้อะลิฟดังกล่าว ซึ่งบางกรณีก็เติมฟาตซะฮ์ บางกรณีก็เติมกะเราะฮ์ บางกรณีก็เติมฆุอมมะฮ์ คนที่ศึกษาภาษาอาหรับมาในระดับหนึ่งจะสามารถเติมสระได้ไม่ยากนัก แต่สำหรับคนทั่วไปที่ไม่ได้ศึกษาภาษาอาหรับ ย่อมไม่สะดวกที่จะบอกให้ไปเรียนภาษาอาหรับ ผู้เขียนจึงขอแนะนำให้ผู้อ่านศึกษาบทนี้ให้กระจ่างเพื่อให้สามารถเติมสระที่ถูกต้องให้กับอะลิฟได้

14.1 หากเริ่มต้นด้วย อะลิฟ ลาม ให้อ่านเป็นสระฟาตซะฮ์ (อ่า)

— = آل

الرَّحْمَنُ

อรรเราะห์มานุ

الَّذِينَ

อัลละชีนะ

الْحَمْدُ لِلَّهِ

อัลฮัมดุ ลิลลาฮิ

الشَّمْسُ

อัสซัมซุ

اللَّهُ

อัลลอฮุ

الْقَارِعَةُ

อัลกอริอะตุ

เช่น คำว่า الْحَمْدُ لِلَّهِ คำนี้เริ่มต้นด้วยเป็นอักษรอะลิฟและตามด้วยอักษรลาม ให้เติมฟาตซะฮ์ ให้อะลิฟ คำนี้ให้อ่านว่า อัลฮัมดุ ลิลลาฮิ

14.2 หากพยัญชนะตัวที่สามมีสระฎอมมะฮฺ (อ) ให้อ่านเป็นสระฎอมมะฮฺ (อ)

— = — ° — ٱ

أَذْكُرُوا

อฺซฺกฺรฺ

أَسْكُنْ

อฺสฺกฺนฺ

أَسْجُدُوا

อฺสฺจฺดู

أَدْخُ

อฺดฺอฺ

أَدْخُلُوا

อฺดฺคฺลฺ

أَشْدُّ

อฺชฺดฺ

เช่น คำว่า أَسْجُدُوا คำนี้ไม่ได้เริ่มต้นด้วยอะลิฟลาม จึงเติมฟัตซะฮฺไม่ได้ และให้ดูต่อไปว่า
สระของพยัญชนะตัวที่สามเป็นฎอมมะฮฺหรือไม่ หากใช่ให้อะลิฟอ่านฎอมมะฮฺตามด้วย ในที่นี้เป็นฎอม
มะฮฺจริง จึงเติมฎอมมะฮฺให้อะลิฟตาม คำนี้ให้อ่านว่า อฺสฺจฺดู

14.3 กรณีอื่น ให้อ่านเป็นสระกัสเราะฮฺ (อี)

—

أَفْرَأْ

อฺกฺเราะฮฺ

أَقْتَرَبْ

อฺกฺตะเราะบะ

أَهْدِنَا

อิฮฺดีนา

أَخْتَلَفْ

อฺคฺตะละพะ

أَبْعَثْ لَنَا

อฺบอฺษฺ ละนา

أَهْتَدُوا

อิฮฺตะเดา

เช่น คำว่า أَهْدِنَا คำนี้ไม่ได้เริ่มต้นด้วยอะลิฟลาม จึงเติมฟัตซะฮฺไม่ได้ และพยัญชนะตัวที่
สามไม่มีฎอมมะฮฺ จึงเติมฎอมมะฮฺไม่ได้ เมื่อไม่ใช้ทั้งสองกรณีจึงให้เติมกัสเราะฮฺ คำนี้ให้อ่านว่า “อิฮฺดิ
นา”

แบบฝึกหัด

1- ฝึกอ่านคำต่อไปนี้

أَذْكُرُوا	أَصْطَفَىٰ	الْحُجَّ
أَدْعُوا	أَسْجُدُوا	أَخْتَلَفَ
أَقْنِي	الْحَمْدُ	أَدْعُ
الْأَخِلَاءُ	أَقْرَأُ	أَسْكُنُ
اللَّهُ	أَدْخُلُوا	أَقْتَرَبَتْ
الرَّحْمَنُ	أَسْتَجِرُّهُ	الشَّمْسُ
أَهْتَدُوا	الَّذِينَ	أَزْدَادُوا
الْقَارِعَةُ	أَسْتَجِيبَ	أَقْتَرَبَ
أَرْكُضَ	التَّيِّبُونَ	أَهْدِنَا
أَشُدُّ	الْحَاقَّةُ	أُبْعَثُ

บทที่ 19 ตั้นรื้ดที่ต่ามดว้ยพยัญชนะที่มีสญ์น

نُوحُ الْمُرْسَلِينَ อ่านว่า “นูหิ์ลมุรสะลื้ะ” นั้นไม่ญ์กต้ง แต่ต้งอ่านว่า “นูหิ์นิลมุรสะลื้ะ”

คัว่า ตั้นรื้ด หมายถึง สร้ะซั้ด หรือสร้ะที่มีเล็ยงญ์นเป็นตั้วสะกต (كِتَابٌ กิตาบุญ์ ไม่มีรูปอักขรญ์น แต่มีเล็ยงญ์นอยู่ท่ายคั) มี 3 รูป คึอ พัตหะตัยญ์ (ِ) กั้สเรอะตัยญ์ (َ) และฏ็อมมะตัยญ์ (ُ)

อักขรที่มีตั้นรื้ดถึอว่ามีตั้วสะกตอยู่แล้ว ไปพบกับคัที่เรั้มดว้ยตั้วสะกตอื่ก เมื่อตั้วสะกตพบกับตั้วสะกต ตั้วสะกตตั้วแรกจะญ์กเต็มสร้ะกั้สเรอะสุ (อิ) เข้าไปแทนสญ์น

วิธีอ่าน มีสองชั้นตอน คึอ

1. เปลัยงสร้ะซั้ดให้เป็นสร้ะเด็ยว

ِ ← ُ َ ← ُ َ ← ُ

อุญ กลายเป็น อุ

อิน กลายเป็น อิ

อัน กลานเป็น อ่า

เช่น كِتَابٌ กิตาบัน กลายเป็น กิตาบะ, كِتَابُ กิตาบุญ์ กลายเป็น กิตาบ, كِتَابِ กิตาบิน ก็กลายเป็น กิตาบิ

2. เต็ม ญ์นอิวัญ์ หรือ คัว่า “นิ” (نِ) เข้าไป

เช่น كِتَابٌ กิตาบัน กลายเป็น กิตาบะني, كِتَابُ กิตาบุญ์ กลายเป็น กิตาบني, كِتَابِ กิตาบิน ก็กลายเป็น กิตาบิني

15.1 ตั้นวีนพั้ตหะฮุ

ในตั้วอย่างแรก ค็อยร็อน-อัลว่าคีย่าตุ อ่านเป็น ค็อยรอนิลว่าคีย่าตุ

◌ + ن + ◌ ← ◌ + ◌

عَادَا الْأُولَى

อาดา^านัลอุลา

مَثَلًا الْقَوْمُ

มา^าลอะนิลเกามุ

خَيْرًا الْوَصِيَّةُ

ค็อยรอนิลวะคียะตุ

15.2 ตั้นวีนกั้สเราะฮะฮุ

เช่นในตั้วอย่างแรก เยามะอิซน-อัลหักกุ อ่านเป็น เยามะอิซนิลหักกุ

◌ + ن + ◌ ← ◌ + ◌

خَبِيئَةً أَجْتَنَّتْ

เคาะปี้ยะติญัตุซซัต

كَرَمًا اِشْتَدَّتْ

กะเราะมาติญัตตัตต

يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ

เยามะอิซนิลฮักกุ

بُعْلَمِ اسْمُهُ

ลูฏ^าม^าร^าส^าล^าล^าน

ย็อมัฎ^าม^าร^าส^าล^าล^าน

قَرْيَةٍ اسْتَطَعَمَا

นูจ^าม^าร^าส^าล^าล^าน

บะรียะ^าล^าก^าว^าค^าบ

لُوطِ الْمُرْسَلُونَ

ย็อมัฎ^าม^าร^าส^าล^าล^าน

อิ^าล^าล^า بَعْضِ الْقَوْلِ

ย็อมัฎ^าม^าร^าส^าล^าล^าน

15.3 ตันวินญ์อมมะฮะฮ์

เซ่นในตั้วอย่างแรก วะฮัมวาลุ^ฮน อิกตะร็อฟตุมุฮ อ่านเป็น วะฮัมวาลุ^ฮนิกตะร็อฟตุมุฮ

◌ + نِ + ◌ ← ◌ + ◌

خَيْرِ أَطْمَأَنَّ بِهِ

ค็อยรฺญิฏมะอันนะะ บิฮี้

عَزَيْرِ ابْنِ اللَّهِ

อฺซัยรฺญิบฺนุลลฮิ

وَأَمْوَالٍ اقْتَرَفْتُمُوهَا

วะฮัมมาลฺญิกตะร็อฟตุมุฮ

عَادُ الْمُرْسَلِينَ

إِفْكُ افْتَرَاهُ

رَجُلٌ افْتَرَى

แบบฝึกหัด

จงอ่านคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

عَزِيزُ ابْنِ اللَّهِ	يَوْمِذِ الْحَقِّ	رَجُلٌ أَفْتَرَى
نُوحِ الْمُرْسَلِينَ	إِلَى بَعْضِ الْقَوْلِ	يَوْمِذِ الْحَقِّ
لُوطِ الْمُرْسَلِينَ	بِغُلَامِ أَسْمُهُ	بِزِينَةِ الْكَوَكِبِ
قَرِيَةِ اسْتَطَعَمَا	يَوْمِذِ الْمُسْتَقَرِّ	خَيْرًا الْوَصِيَّةِ
خَبِيثَةٍ أَجْثَثَتْ	لُوطِ الْمُرْسَلُونَ	وَأَمْوَالٍ أَقْتَرَفْتُمُوهَا
مَثَلًا الْقَوْمُ	كَرَمَادٍ اسْتَدَّتْ بِهِ	خَيْرٌ أَطْمَأَنَّ بِهِ
إِفْكٍ أَفْتَرَهُ	عَادًا الْأُولَى	عَادُ الْمُرْسَلِينَ
	يَوْمِذِ الْمَسَاقِ	